

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Daddy
Issues

ONE

Chilled And Thrilled

CLEO WHITE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SOĞUK VE HEYECANLI

Yasak, En İyi Arkadaşın Babası, Tatil Romanı

BABALIK SORUNLARI

BOOfI I

CLEO WHITE

Copyright © 2024 by Cleo White

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.
fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler dahil olmak üzere, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın. İzin talepleri için [authorcleowhite@gmail.com] ile iletişime geçin.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ya da böyle bir anlam çıkarılmamalıdır.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlandırmaksızın, bu yayının metin üretmek için üretken yapay zeka (YZ) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu çalışmanın üretken YZ eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanımına ilişkin tüm lisans haklarını saklı tutar.

Kapak Resmi Stacey, Maldo Designs

Editör: Katie, Between the Covers Editörlük Hizmeti

[Vellum ile hazırlanmıştır](#)

*Sahtekarlık Sendromum için
...şimdi siktirip gidebilir misin?*

CONTENTS

[Yazarın Notu](#)

1. [Sophie](#)
2. [Bram](#)
3. [Sophie](#)
4. [Bram](#)
5. [Sophie](#)
6. [Bram](#)
7. [Sophie](#)
8. [Bram](#)
9. [Sophie](#)
10. [Bram](#)
11. [Sophie](#)
12. [Bram](#)
13. [Sophie](#)
14. [Bram](#)
15. [Sophie](#)
16. [Bram](#)
17. [Sophie](#)
18. [Sophie](#)

[Sonsöz](#)

[Ayrıca Cleo White Yazar Hakkında](#)

AUTHOR'S NOTE

BABA SORUNLARI SERİSİNE HOŞ GELDİNİZ!

Chilled and Thrilled, birbirine bağılı bağımsız romanlardan oluşın bir serinin ilk kitabıdır.

Lütfen bu kitabın bazılarının tetikleyici bulabileceğı temalar içerdiğini unutmayın. Bunlar arasında, bunlarla sınırlı olmamakla birlikte, dini travma, homofobiden kısaca bahsedilmesi ve sayfa üzerinde açık seks bulunmaktadır.

Ruh sağlığını önemli, bu nedenle sizi nasıl etkileyeceğı konusunda endişeleriniz varsa lütfen bu kitabı okumayın.

XO,
Cleo

SOPHIE

I sarhoş olabilir.

Teoriyi test etmek için tabureme yaslanıp gözümü kısarak barın arkasındaki neon çerçeveli Specials tabelasına bakıyorum. Dönüyor.

Yüzde doksan eminim ki genellikle bunu yapmazlar.

Tamam, sarhoş olma ihtimalim, muhtemelen sarhoş olma ihtimaline yükseltildi. Hâlâ bir tür beyin yiyen virüs kapmış olma ihtimalim var, ya da aşırı bir vertigo vakası, ya da bütün hafta yemek yemediğimi ya da uyumadığımı unutmuş olabilirim. Bununla birlikte, aşırı içki içmek en olası açıklama gibi görünüyor.

İnsanların söylediği şey nedir? Toynak sesi duyduğunuzda atları düşünün, zebraları değil? Bu durumda atlar, son bir saat içinde sipariş ettiğim, satın aldığım, aldığım ve (hızla) içtiğim yarım düzine kokteyldir.

Gurur duymuyorum. Sağlam bir zihne ve nefis kıvrımlı ama laktoz intoleransı olan bir vücuda sahip olduğumdan, hayattaki agresif vasat konumumun gerektirdiği saygınlıkla davranmaktan gurur duyuyorum. İnsanlar benden bir şeyler bekliyor. Kiramı zamanında öderim. Bir yerde çalışıyorum. Bazen, tatile gittiğinde komşunun kedisini besliyorum. Neredeyse toplumun temel direğiyim ve sarhoşken bunların hiçbirini yapamıyorum. Dolayısıyla, bu tür kendine zarar verici davranışları alışkanlık haline getirmiyorum.

Bu gece bir istisna - gerçekten iyi bir istisna - ve ben bunu en iyi şekilde değerlendirmek niyetindeyim. Hayat kısa ve eğer hayattan utanç verici tek bir sarhoş hikayesiyle ayrılmıyorsanız, muhtemelen çok güvenli oynuyorsunuz demektir. Benim var.

güvenli oynamadım. Temelde yasakların tanımını olan bir adama tamamen karşılıksız aşık olmak gibi çok kötü tavsiye edilen şeyler yapan çok, çok aptal bir aptal oldum. Sorumlu yetişkinlik konusunda şu anda yaptığım hatayı haklı çıkaracak bir durum varsa, o da budur.

Bırakın şehir denize doğru
parçalansın. Bırakın kızgın kuşlar
insin.

Bırakın marketteki ıstakozlar tanklarından kaçsın, silah toplansın ve bize karşı ayaklansın.

Ben, Sophie June Nelson, toplumu ayağa kaldırma görevimden ayrıldım, çünkü hiçbir şeyle ilgilenemeyecek kadar bitkin durumdayım.

"Yaklaşık beş dakikadır o tabelaya bakmayı bırakmadı." Etrafıma bakıyorum, yanımdaki taburede oturan sarışının bana bir tür bıkkınlıkla baktığını görünce şaşıyorum.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Sanırım tanıştık, madam."

"Evet, kesinlikle öyle." İç geçiriyor ve boynunu bükerek diğer tarafımdaki bir şeye bakıyor.

Kahretsin, kek mi bu? Ben olsam pastanın dibine kadar yerdim.

Dönüyorum, kaşlarımı çatıyorum. Yine tanıdık bir madam, ama hiç unlu mamul yok. "Sen kek değilsin."

"Tamam, tatlım. Sanırım bu geceyi sonlandırmanın zamanı geldi," diyor Not Cake.

Çenem düştü. Bu tuhaf hissettiriyor, bu yüzden birkaç kez daha yapıyorum. "Bekle," diyorum işim bittiğinde ona, "sen benim patronum değilsin."

"Patron" kelimesi karmakarışık beynimde bir şeyleri tetikliyor ve taburemin kenarından sarkan çantaya doğru dalarak parlıyorum. Telefonumu tutarak doğrulduğum anda, Mada me Not Cake onu elimden kapıyor. "Hayır, yapamazsın."

Bir an için ona bakıyorum, geri alabilme ihtimalimi tartıyorum. Benden uzun, ama çok değil, ama şu anki alkol seviyem beni belirgin bir dezavantaja sokuyor. "Dövüşmeli miyiz?"

Sarışın derin bir iç çeker. "Muhtemelen onu eve götürmeliyiz. Karaoke makinesini görmeden önce."

İkisi de ayağa kalkıyor ve ben göz kırparak aralarında gidip geliyorum. "Ama ben daha fazla içmek istiyorum."

"Jake seni iki içki önce kesti," diyor Not Cake, siyah saçlarını omzunun üzerinden atarak. "Kenarında viski olan soda içiyordun."

Dönüp barmene bakıyorum, elindeki çubuktan bira dolduruyor ve kendinden utanıyormuş gibi bile görünmüyor. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum dostum. Bu çok kaba. Burada bazı şeyleri çözmeye çalıştığımı görmüyor musun? Bu barmenlik 101 değil mi?"

"Süper kaba', kendi kusmuğunuzda boğularak ölecek kadar sarhoş olmanıza izin vermek olurdu."

"Doğru terim aspirattır, penis yüzü. Sadece ıslak tıknaz şeylerin olmaması gereken yerde bir sürü ıslak tıknaz şey olduğunda olan şey budur."

Barmen, Blondie ve Not Cake'e bıkkın bir bakış atar. "Onu eve götürün."

Her biri bir kolumdan tutup beni kapıya doğru yürütüyor. "Guysssss," diye sızlanıyorum, "sizce benim kıvrak zekam ve sessiz, ağırbaşlı aklım onu korkutmuş mudur?"

"Bu kesinlikle o." Not Cake bir yayayı ezmemi engellemek için kolunu uzattı.

Ani hareket midemin uğursuzca çalkalanmasına neden oluyor ama şu anda kusmuyorum. Gece yeni başlıyor ve ben her kötü seçimi yapmaya kararlıyım. "Hey, beni hamile kalabileceğim ve yasadışı uyuşturucu deneyebileceğim bir yere götürebilir misiniz? Eğlence olsun diye?"

Sarışın barın kapısını iterek açtı ve üçümüz de soğuk sokağa sıkışarak girdik. "Evet. Kesinlikle. Bizi Yasadışı-Narkotik-R-US'a götürmesi için bir araba çağıracağım."

"Beni hamile bırakmayı unuttun." Etrafıma bakıyorum ve gözlerim kaldırımda duran bir adama kilitleniyor. İyi görünüyordu. "Affedersiniz! Efendim!" Gardiyanlarım beni susturmaya çalışıyor ama ben duymazdan geliyorum. "Beni hamile bırakmak mı istiyorsun?"

Bana göz kırptı. "Ben eşcinselim." "Kahretsın!"

Sarışın bizi beni hamile bırakmayacak gey adamdan uzaklaştırıyor. "Tanrım, Sophie," diye inliyor başını sallayarak. "Bizi öldürteceksin."

"Kulağa harika bir zaman gibi geliyor. Bahse girerim yerel haberlere çıkar ve F-listesi ünlüleri oluruz. Sence Olive Garden'da kuyruğu atlamamıza izin verirler mi? Ekmek çubuğu yağdıracağım!"

Bulunduğumuz cadde barlarla kaplı ve kış tatili için evlerinde olan ve ailelerinden kaçan üniversite öğrencilerinin kalabalığıyla dolu.

Noel ışıkları her pencereyi süslüyor ve fedailer kapıların önünde nöbet tutuyor, benim gibi ayaktakımını kovmak için çağrılmayı bekliyorlar. Yine de Cake ve Blondie beni buradan çıkarmaya kararlı görünmüyorlar ve ben de mozzarella çubukları ve idrarın ferahlatıcı aromasını içime çekerek onların arasında ilerliyorum.

"Tamam," diyor Sarışın, köşeyi dönüp kendimizi şehrin daha medeni bir yerinde bulduğumuzda, daha fazla restoran ve butik olan, daha az şüpheli bileşim su birikintisi olan bir yerde. Omuzlarımdan tutup beni bir banka itiyor. "Otur, Sophie. Ciddiyim." Sonra telefonunu çıkarıp kaşlarını çatarak ekrana baktı.

"Bu gece neden karaciğerini çöpe atmaya karar verdiğini paylaşacak mısın?" diye soruyor Not Cake, yanıma oturup eldiven giymemiş ellerini birbirine sürterek.

Nefesimizden çıkan buharın akşam havasında kıvrılmasına yetecek kadar soğuk, ama olması gerektiği kadar üşümüyorum. Ona doğru bakıyorum. "Çok sağlıklı olduğunu düşünmüştüm. Tüm o yeşil meyve suyu ve yoga yüzünden arsızlaşıyor. Bir yangın tatbikatına ihtiyacı vardı. Kimsenin pısırik bir karaciğere ihtiyacı yok."

Not Cake, Sarışın'a bakar. "Bunu gerçekten videoya çekmen gerek. Gerçekten eşsiz bir şantaj malzemesini kaçıırıyorsun, Honor."

Onları görmezden gelerek başımı bankın kenarına yaslayıp yukarı bakıyorum. Burası yıldızları seçemeyecek kadar aydınlık ama en yakın dükkânın vitrinindeki Noel ağacının ışıltısı siyah gökyüzünde hoş ve bulanık bir etki yaratıyor. Trafiğin gürültüsünü ve en yakındaki restorana giren insanların seslerini dinleyerek bir süre bakıyorum.

Kendimi garip bir şekilde her şeyin dışında hissediyorum. Bu kadın bir ada, zavallı, aşık ve çok sarhoş biri.

"Tamam. Arabalar yolda," diye rapor veriyor sarışın ve gözümün ucuyla gördüğüm bir hareket, onun diğer tarafımdaki boş bankı aldığını gösteriyor. Çantama uzanıp bir su şişesi çıkarıyorum ve boğazımdan aşağı inerken yanmasından irkilerek bir yudum alıyorum.

Buraya ne koydum ben? Ah, doğru ya. Votka. Bir yudum daha alıyorum.

"Aman Tanrım! İçki mi o?" Not Cake şişeyi elimden kaptı ve kokluyor. "Tanrım! Sophie!"

Not Cake'in elinden şişeyi alıp birkaç metre ö t e d e k i çöp kutusuna atınca Sarışını tersliyorum. "Bu çok savurgan." Esniyorum,

geriliyor. "Artık Yasadışı-Narkotik-R-Us'a gidebilir miyiz? Erkeklerden hoşlanmadığım için hamile kalmam söz konusu değil gibi görünüyor."

İçimden bir ses bunu söylememem gerektiğini söylüyor. Arkadaşlarımla yüzündeki şaşkın ifadeler de bunu doğruluyor.

"Bekle, bize kimseden bahsetmedin," diyor sarışın sitemle. Ama beni daha fazla sorgulayamadan bakışları arkamızdaki kaldırımda bir şeye takılıyor. "Aslında, bu düşünceni unutma. Sanırım bu babam. Hey! Baba!"

Çok hızlı dönüyorum ve kaldırımdan bize doğru yürüyen adama dehşet içinde bakıyorum. Uzun boylu, kahverengi saçları akşam esintisiyle savrulmuş ve dişlerimi sızlatacak kadar yakışıklı. Yalnız değil. Yanında güzel ve yaşlı bir kadın var, kırmızı boyalı dudakları ona doğru gülümsüyor, sanki hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi. Adamın eli kadının sırtında, onu kaldırımdan aşağıya doğru yönlendiriyor.

Yüzüme buzlu su fırlatılmasıyla aynı türden ani bir şokla, dünya kendini düzeltiyor gibi görünüyor. Midem yuvarlanıyor. Başım dönüyor. Göğsüm ortadan çatlıyor.

Bize doğru döndüğünde zaman normalden çok daha yavaş ilerliyor, bakışları önce Honor'u sonra beni bulduğunda gülümsemesi azalıyor. Kadının küçük sırtındaki eli yanına düşüyor ve ben, bir an önce mevcut olmayan ani bir kemik derinliği soğuğuyla kavrulmuş bir şekilde aralarındaki boşluğa bakıyorum.

"Selam kızlar," diye boğazını temizliyor, "dünya küçük."

Kek değil, Leni bana bakıyor, kaşları birbirine çatılmış.

"Biliyorum, doğru!" diye gülüyor sarışın onurlu bir şekilde. "Merhaba, daha önce tanıştığımızı sanmıyorum," diye hitap ediyor babasının yanındaki kadına.

Bram tekrar boğazını temizler. "Hayır, yapmadın. Rebecca, bunlar benim kızlarım, Honor ve Lenora." Biraz gülüyor, rahatsız edici bir şekilde. "Kızlar, bu benim bir arkadaşım, Rebecca."

Bir arkadaş mı? Kaç yaşındayız, on iki mi? Honor ve Len az önce babalarını bir randevuda yakaladılar. Ateşli, zengin, bekâr, çok uygun bekâr babaları, on adımlık bir cilt bakım rutini varmış gibi görünen ve nereden 401k satın alınacağını bilen bir kadınla randevuda. Kadın yüksek topuklu ayakkabılar ve sadece kuru temizlemeden çıktığı belli olan bir palto giyiyor. Kendine çeki düzen vermiş.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Honor ve Leni, son derece kibar ve bu durumdan hiç etkilenmemiş bir şekilde.

Bram hâlâ bana bakmadan devam ediyor: "Bu da Honor'ın oda arkadaşı Sophie, kendisi aynı zamanda iş arkadaşlarımdan biri." Adımı söylediğinde, bakışları benimkilerle buluşmak için kalkıyor ve üniversitede zaman zaman ortaya çıkan ve daha sonra onun şirketinde işe alındıktan sonra çok daha fazla olan tanıdık arzuyu hissediyorum.

"Hepinizle tanıştığıma çok memnun oldum." Rebecca parmaklarını önünde birleştirerek bize gülümsüyor. "Lenora, baban dansçı olduğundan bahsetmişti. Ben de öyleydim, tabii ki profesyonel değilim ama umarım bir gün savaş hikâyelerimizi paylaşabiliriz."

Tanrım, iyi birine benziyor. Tabii ki öyle. Bram muhtemelen gezegendeki en iyi adam ve gezegendeki herkes onu seviyor. O bir pislikle çıkmaz.

Tarih.

Bram biriyle çıkıyor.

Bram, bir zamanlar gözlerini ortaya çıkardığını söylediğim ve aniden çok daha sık giydiğini görmeye başladığım kazağı giyerken çıkıyor.

Adamın eli kadının sırtındaydı ve belli ki onu yemeğe çıkarıyordu. Muhtemelen onunla seks yapacaktı. O... oh siktir. Siktir, siktir, siktir. Ağlayacağım. Bu utanç verici bir sarhoş hikayesi. Şu anda. Onu yaşıyorum. Çağrı evin içinden geliyor.

Bu tür şeylerin teoride iyi olduğunu ama gerçekte olmadığını ne zaman öğreneceğim?

"Sophie." Bram'ın sesi spiralimi kesiyor ve yakışıklı yüz hatlarında endişe parlayarak öne doğru bir adım atıyor.

Honor, "O iyi," diyerek onu rahatlatıyor, "sadece bu gece karaciğerini tetikte tutması gerektiğini düşündüm. Şu anda onun patronu değilsin, en iyi arkadaşının babasısın, bu yüzden küçük Sophie'miz zil zurna sarhoş değilmiş gibi davranmak zorunda değilim."

Onu görmezden geliyor, ellerini kollarımda dolaştırmak için uzanıyor, bana endişeyle bakarken tüm vücuduma sıcaklık yayıyor. "Sophie, sen-"

Bram cümlesini bitirmeye fırsat bulamıyor çünkü eğilip ayakkabılarına kusuyorum.

BRAM

Dün gece için gerçekten üzgünüm.

Sorun
değil.

Öyle değil. Randevunu mahvettim. Cidden, Bram, çok utandım.

Tekrar bahsetmemize gerek yok.

Sen iyi misin?

Üzerinde
çalışıyorum.

I Cumartesi sabahı meydana geldiğinden beri bu mesajlaşmayı en az iki düzine kez okudum.

Bu, yetişkin bir adamın kızının yakın arkadaşıyla, aynı zamanda çalışanı ve yarı yaşında olan bir kadınla konuşması için sıradan bir davranış değil. Benim onu istediğim kadar beni istemeyen bir kadını incittiğim için pişmanlık duyarak gece yarılara kadar uyumamam da normal değil.

Cuma gecesinden önce bu konuda -beni istediğine dair- şüphelerim varsa bile, artık yok.

Randevu iyi bir fikir gibi görünüyordu. Sonuçta, neden Ohio'dan bekâr, çekici, yaşına uygun bir adli muhasebeciyle bir akşam geçirmeyeyim ki? Bir yılı aşkın bir süredir bekârdım ve bu sürenin Sophie Nelson'ın şirketimde çalıştığı bir yıla hiçbir ilgisi olmadığına kesinlikle inanıyordum.

Hayat yoğunlaşıyor, kurak dönemler oluyor ve o, günde sekiz saatimi birlikte geçirdiğim ve pek çok ilgi alanımı paylaşan genç, güzel bir kadın. Ben de insanım. Bu nedenle, ona karşı yaşadığım herhangi bir uygunsuz çekimin, diğer seçeneklerin eksikliğine indirgenebileceği makul bir varsayım gibi görünüyordu.

Yanlış. Ne yazık ki yanlış.

Şimdi... Şimdi tek düşünebildiğim Sophie'nin beni Rebecca'yla gördüğünde yüzündeki ifade. Doğru şeyi yaptığımdan hiç bu kadar çabuk emin olmamıştım, suçluluk ve pişmanlık içinde kıvranıyordum. Ayakkabılarımdaki kumuk neredeyse hoş karşılanıyordu, çünkü geceyi gerçekten başlamadan bitirebileceğim anlamına geliyordu.

Rebecca mantıklı. Sophie etmiyor. Yine de, bu kadınlardan sadece biri, Pazartesi sabahı personelin ofise gelmesine kadar saatleri geri saymama neden oluyor.

Onu görmem gerek.

İyi olduğundan emin olmalıyım ve... Hepsi bu. Sophie'nin hayatındaki rolümün izin verdiği kadarıyla onun genel refahını sağlamak. Üniversite birinci sınıftan beri Honor'ın en iyi arkadaşı. Onunla, beyaz duvarlı küçük yurt odasında yeni oda arkadaşını heyecanla bekleyen on sekiz yaşında parlak gözlü bir kızken tanışmıştım. Bu uzun zaman önceydi. O artık bir kadın ama bu onu istememi doğru kılmıyor.

Kendime yalan söylemek çok daha kolaydı. Azgın, çaresiz, yaşlı bir adam olduğuma ve onun ilgisini çekmediğime inanmak daha iyiydi. Bir yılı aşkın süredir yaptığım buydu ama Cuma gecesi bu lüksü yok etti.

Şimdi, her şeyin kafamda olmadığına dair yeni keşfettiğim kesinlikten kaçmak imkansız. Onu bana bakarken yakaladığım ya da dokunduğumuz nadir anlarda nefesinin kesildiğini duyduğum zamanlar hayal gücümün bir ürünü değildi. Sophie de beni istiyor ve artık bundan eminim, lanet olsun. Lanet olsun, kendimi ondan nasıl uzak tutacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Ofisime her girdiğinde sertleşmek yeterince ahlaksızca, ama benim ona karşı bir şeyler hissetmem? Tanrım, çocuklarım aklını kaçırırdı.

Bunun benim işimi nasıl etkileyeceğini ancak Tanrı bilir. İK'nın, sırf firmayı cinsel taciz davasından korumak için bile olsa, onu kovmak için bir neden bulmaya çalışma ihtimali çok yüksek.

Bu bir felaket ve yine de bunların hiçbiri Pazartesi sabahı tam bir saat erken ofise giderken nabzımın hızlanmasını engellemeye yetmiyor.

Noel Perşembe günü, yani personel sadece iki gün ofiste olacak ve ardından iki hafta boyunca izinli olacak. Bu bir gelenek, çalışanlarımız için her zaman yaptığımız bir şey ve ofisten uzakta geçirilen zaman moralleri yükseltmekte asla başarısız olmuyor.

Normalde o kadar yıpranmış oluyorum ki buna en az onlar kadar benim de ihtiyacım var. Bu yıl, buna içerliyorum.

Sophie Nelson'ı her an görüş alanımda tutmak için duyduğum mantıksız ve ezici dürtü, ona iki hafta izin vermekle bağdaşmıyor. Ne yazık ki, onun söz konusu olduğu durumlarda rasyonalite kullanabildiğim bir şey değil. Böylece, normalde işe gitmeme bir saatten fazla bir süre kala, kendimi ofisin karşısındaki garaja park ederken buluyorum.

Ellinger and Vogel ya da daha sık kullanılan adıyla E&V, resepsiyon masasının arkasında açık duran kasası, orijinal pirinç avizesi ve pırıl pırıl mermer zeminleriyle devasa eski bir bankada yer alıyor. Northeast National Trust Company kapandıktan sonra burası bakıma muhtaç hale geldi ve ortağım ve ben uyum yeteneğimizi sergilemek için burayı satın alana kadar yıllarca boş kaldı. Şimdi, yenilemelerden sonra yapı, yirmi birinci yüzyıla doğru ilerlerken geleneğe saygı göstermenin bir kanıtıdır.

Müşterilerimiz burayı çok beğendi ve ofislerimiz en büyük satış aracımız haline geldi. Açıkçası, böyle bir binada çalışmak istemeyecek biriyle tanışmadım ve New England'da işlerimizin çoğu mevcut yapıların yenilenmesinden geliyor.

"Günaydın, Bram," diye sesleniyor Natalie, kapıdan içeri girdiğimde bu erken saatte buradaki tek resepsiyon görevlisi. Kar taneleri beni içeriye kadar takip ediyor ve lobinin yarısına kadar kaymaktan kıl payı kurtulurken irkiliyorum.

"Paspasları serer misin?" Lobinin her iki yanında yükselen zarif mermer merdivenlere doğru daha dikkatli ilerleyerek ona soruyorum.

Henüz neredeyse hiç kimse yok ama yakında düzinelerce mimar, mühendis ve destek personeli odadan geçecek ve dikkatli olmazsak kan akacak. Üst katta, ofislerin çoğunda ışıklar hâlâ kapalı ve ayak seslerim sessiz koridorda yankılanarak ekibimin bulunduğu binanın yarısına doğru ilerliyor. I

Neden burada olduğumu kendime bile açıklayamıyorum ama evimde bir dakika daha yalnız oturmak dayanılmazdı.

Ekibimin çoğunu barındıran açık çalışma alanına girdiğimde, gözlerim otomatik olarak Sophie'nin masasının olduğu köşeye çekiliyor ve kalbim boğazıma fırlıyor.

O da orada.

Gelmesini beklemiyordum, yüzünü görmeden önce kafamı toparlamak için daha fazla zamanım olacağını tahmin etmiştım ve yaşadığım şok zihinsel yetilerimin durma noktasına gelmesine neden oldu. Tekerlekli sandalyesinde bağdaş kurmuş oturuyor, mavi ışıklı gözlükleri burnunun üzerinde duruyor ve karamel rengi saçlarını dağınık bir topuz yapmış, birkaç tutamı yüzünü çerçeveliyor. Bilgisayar ekranı yanıyor ve narin yüz hatlarına mavimsi bir parıltı yayıyor ama o ekrana bakmıyor. Onun yerine dikkati, masasının kenarına yaslanmış, dudakları tembel bir sırtışla kıvrılmış tanıdık figürde.

Ona bakıyor. Ona gülümsüyor. Sophie'nin -benim Sophie'min- dikkati başka bir adamın üzerinde ve bir anda içimde bir cehennem yanıyor. Daha önce hiç yaşamadığım kadar güçlü, vahşi ve öfkeli bir kıskançlık. Kaslarım gergin, vücudum alarmda, içgüdülerim onunla konuştuğum için en eski arkadaşlarımdan birinin burnuna yumruğumu indirmemi istiyor.

Kendimi durduramadan ya da içimde beklenmedik bir şekilde yükselen karanlık, ilkel dürtüleri dizginleyemeden ağızımı açıyorum. "Holden!" diye bağırarak hem iş ortağımın hem de takıntılı olduğum kadının dikkatini çekiyorum. Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor gibi. İkiisi de bana dönüyor ve Holden'ın sırtışı derinleşirken, Sophie'nin gülümsemesi düşüyor.

Kahretsin.

"Günaydın, Bram. Erken gelmişsin." Holden, benim varlığımı tamamen göz ardı ederek Sophie'ye bakıyor. "Tatil arasından döndüğümüzde seni öğle yemeğine götüreceğim. Daha fazla konuşabiliriz. Bu harika bir fikir."

Yumruklarım yün ceketimin ceplerinde kıvrılıyor, nabzım hızla atıyor. "Ne harika bir fikir?"

Tanrım, deli gibi konuşuyorum. Öyle de görünüyor olmalıyım, çünkü Holden kaşlarını kaldırıp bakışlarını, bariz bir isteksizlikle, bana çeviriyor. Sophie onun yanında klavyesini inceliyor.

"Burada harika bir ekip üyeniz var. Onu avlamak zorunda kalabilirim." Ayağa kalkıyor, gözleri parlıyor.

Sorumu geiştirmesi gözümden kaçmadı. "Tartışma" yemeklerine katılmamı istemediği için mi? Sophie'nin Holden Ellinger ile yalnız bir yere gitmesine izin vermektense şehirdeki tüm masaları rezerve etmeyi tercih ettiğim için kesinlikle ve hiçbir koşulda gerçekleşmeyecek olan mı?

Ya da belki de yumrukla burun buruna gelme dürtüsü yeniden gözden geçirilmeye değerdir.

Tekrar konuşmaya cesaret edemeyerek ofisime doğru başımı sallıyorum ve ortağımın beni takip ettiğinden emin olana kadar bekledikten sonra topuklarımın üzerinde dönerek cam çerçeveli odaya giriyorum.

"Lanet olsun." Holden kapı arkasından kapandığı anda gülerek, bilgisayarına dalmış olan Sophie'ye minnettar bir bakış attı. "O etraftayken işleri nasıl hallediyorsun anlamıyorum. Bu arada onu kaçırmak konusunda şaka yapmıyorum, Nichols projesi için harika olurdu. Estetik faydalarından bahsetmiyorum bile. Karşılığında sana Vincent'ı vereceğim. Görünüşü o kadar güzel değil ama işinin ehli. Ara sıra."

"Yeter," diye bağırıyorum, sabırsızlığımı gizleme zahmetine girmeden.

Holden'a ondan etkilendiği için kızmak ikiyüzlülüğün de ötesinde. Ne de olsa, bir buçuk yıldır çektiğim saplantıyla kıyaslandığında cazibe hafif kalıyor. Ona yapmayı hayal ettiğim şeyler benim standartlarıma göre bile iğrenç ama ondan istediğim tek şey bu değil.

Onun ne kadar inanılmaz olduğunu çok iyi biliyorum ve kalem etek giydiğinde kıının nasıl göründüğünün ve düşünürken kaleminin ucunu tombul alt dudağına bastırışının acı verici bir şekilde farkındayım. Ayrıca Holden'ın güzel geçen adınlarla bekâr, sapıkça seks yapma eğilimini de biliyorum. Bir zamanlar ben de onun yanında şımar mıştım.

Kızım bir iyilik yapıp en iyi arkadaşı için bir mülakat ayarlamasını istediğinde bu karşılaşmalar buhar olup uçtu. Söylemeye gerek yok, iş aldı ve gerisi cinsel açıdan hüsrana dolu bir tarih olarak yazıldı.

şimdi, oltaya takıldım ve onun iyi çalışılmış Holden Ellinger cazibesine kapılacağı dşnncesi bile, ne pahasına olursa olsun - tamamen teorik - iddiamı ortaya koymak istemem için yeterli.

"Onu avlamıyorsun," diye devam ediyorum, şaşkın ortağıma ters ters bakarak. "Ve onu öğle yemeğine de gtrmyorsun. Eğer onunla görüşmek istiyorsan, bunu burada, ofiste yapacaksın."

Holden başını eğiyor, bilmiş ve eğlenen bir ifadeyle beni szyor. "Gördüğüm kadarıyla alt düzey bir çalışanı fazlasıyla sahipleniyoruz. Herhangi bir şey

sınıfla paylaşmak ister misin,
Vogel?" "Siktir git."

Gölüyor ve işine dalmış olan Sophie'ye tekrar bakıyor ve neyse ki babası yaşında iki adamın yaşlı köpekler gibi peşinden nefes nefese koştuğunu fark etmiyor. "Destekleyici olmaya çalışıyorum! Aferin sana, dostum. Bunu yapabileceğini bilmiyordum."

Azı dişlerimi bu kadar sert gıcırdatmayı bırakmazsam dişimi kıracağım. Zorlukla çenemi ayırıyorum ve "O Honor'ın arkadaşı. Hiçbir şey olmadı ve hiçbir şey olmayacak."

Bu beklenmedik gelişmeyi Noel'in erken gelmesi olarak gören Holden ışınlanır. "Yani onu öğle yemeğine götürmem sorun olmayacak, öyle mi?"

Bu konuşma bitmeden onu gerçekten yumruklayabilirim. Ben böyle biri değilim. Ben normalde ortaklığımızın dengeli yarısıyım. Holden duygularına göre karar verdiğinde, frene basan ben olurum. Şimdi ise kıskançlığım kaçak bir tren gibi, raydan çıkıp önüne çıkan her şeyi yok etmekle tehdit ediyor.

"O senin çalışanın," diye hırlıyorum, aramızda bir masa olduğu için şükrediyorum.

Ofisin dışında, tepedeki ışıklar yanıp sönüyor ve diğer ekip üyelerimden birkaçının içeri süzüldüğünü görüyorum; atkılarını açıp eldivenlerini çıkarırken ağızları boğuk bir konuşmayla hareket ediyor.

"Teknik olarak değil. O senin takımında. Bir şey imzaladığımız sürece İK'nın umurunda olmaz." Bunu yarım saniye düşünmüş gibi yaptı. "Biliyor musun, neden tatil sonrasına kadar bekleyelim? Öğle yemeği toplantımı erteleyebilirim. Neden ben-"

"Holden," diye bağıryorum, ensemden bir sıcaklık hissediyorum. "Yeter artık.

Demek istediğinizi
anlattınız."

"Anlatabildim mi?"

Köşeye sıkıştığımı anlayınca derin bir nefes çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Senden bir arkadaş olarak oraya gitmemeni istiyorum. Bu senin için yeterli mi?"

Holden kıkırdar, kapıya doğru geri geri gitmeye başlamıştır bile. "Her zaman paylaşabiliriz. Eski günlerdeki gibi."

Cesedimi çiğnemen lazım.

Çenemi oynatmadan, "Git buradan," diye bağıryorum. Masamın köşesinde mermer bir kâğıt ağırlığı duruyor ve bir an için onu doğrudan onun kendini beğenmiş suratına fırlatma fantezisine izin veriyorum.

En son ne zaman aklımı kaçırdığımı, şiddete başvurduğumu hatırlamadığım düşünülürse, on dakika içinde iki tane olması endişe verici.

Holden ellerini döndürerek ve ayaklarını yere vurarak özenle hazırlanmış sahte bir selam verir. "Her zamanki gibi bir zevkti, ortak. Yarın tüm ekipler toplantısında görüşürüz. Sophie'ye onu özel olarak görmek istediğini söyleyeyim mi?"

"Dışarı, Holden. Ve sakın ona dokunma."

Elini kapı koluna koyarak duraksıyor. "İsteğinizi dikkatle değerlendireceğim. Yine de söz veremem. Belki de ona hayır demesi için bir sebep vermelisin, eğer onu yemeğe davet edersem."

Ağzımı açıyorum, şakaklarımdan kafatasıma yayılan delici ağrıdan sorumlu adama yeni bir öfke dalgası boşaltmaya hazırlanıyorum. Ama ben bunu yapamadan kapıyı açıyor ve omzunun üzerinden bana huysuzca sırtıyor.

Ekibimden birkaç kişi geçiyor, yaklaşan tatil hakkında yüksek sesle konuşuyorlar ve ben ona ofis çapında dedikoduya yol açmayacak şekilde lanet olası bir pislik demenin bir yolunu düşünmeden, o gitti.

Ellerimi masama dayayarak başımı öne eğiyorum ve kendimi burnumdan nefes almaya zorluyorum.

Kapının sessizce çalınması başımı tekrar kaldırmama neden oluyor ve kim olduğunu gördüğümde kalbim de onu takip ediyor. Sophie kapı aralığında durmuş, geniş, parlak yeşil gözleriyle bana bakıyordu. "Selam," diyor yarı yarıya odadan dışarı çıkarak. "Kerring projesinin planlarında bazı tutarsızlıklar var. Bugün bunun için baskılara başlamayı planlıyordum ama önce seninle doğrulamak istedim."

Doğrulduğumda boğazım düğümlendi. "Bir göz atacağım."

Onu çalışma masasına kadar takip ederken ikimiz de konuşmuyoruz. Sophie mimar değil ama ekibin ayrılmaz bir parçası. Mühendislik ekibinde başka sorumlulukları olsa da, asıl işi müşteriler veya sunumlar için mimari modeller oluşturmak üzere 3D yazıcıları kullanmak. Ekibimin şu anda devam eden sekiz büyük projesi olduğunu ve sırada on iki proje daha olduğunu düşünürsek, meslektaşlarının çoğundan daha meşgul.

Baskı odasına bakan cam bir pencerenin dışına yerleştirilmiş bilgisayar monitörlerinde bir dizi plan var. Sophie hemen koltuğuna oturur, işine bakar. "İşte burada." Sorunlu numaraları işaret ediyor ve ben de mecburen öne doğru eğiliyor, şampuanının kokusu duyularımı bulandırırken doğru düşünmekte zorlanıyorum.

"Evet. Görüyorum." Fareyi almak için onun yanından uzanıyorum ve baskıların başka bir bölümüne geçerek sorunun tasarım boyunca devam etmediğini doğruluyorum. Sonra, bir şey söylemezsem patlayacakmışım gibi hissettiğim için sessizce "Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyorum.

Sophie iç geçirir. "Bundan bahsetmeyeceğimizi sanıyordum." "Özür dilerim."

Dirseği dirseğime değdiğinde karnımdaki bir kanca çekiştiriyor. "Sorun değil. Muhtemelen ayakkabılarını mahvettim, bu yüzden bu sana belli bir miktar kaldıraç sağlıyor."

"Değerli bir fedakarlık o zaman."

"Biliyorum, değil mi? Hepsi de erkek ayakkabısı fiyatının çok çok altında. Sanırım... kırk dolar?"

Kıkırdıyorum ve bir süre daha ona yakın kalabilmek için gereksiz yere başka bir ölçümü kontrol etmek üzere baskıyı hareket ettiriyorum. Birkaç dakika önce aramızda var olan garip, kalıcı rahatsızlık kayboluyor ve onun yanından ayrılmaya dayanamıyorum. "Üç yüze yakın."

Sophie soluk soluğa yana eğilip geniş ve kızgın gözlerle bana bakıyor. Sırıttığımı hissediyorum. "Üç yüz dolar mı? Ayakkabılar için mi, Bram? Üç yüz dolarlık ayakkabıyı kırk dolarlık ayakkabıdan daha iyi yapan ne?"

"Genel olarak daha yüksek kalitenin yanı sıra-"

"Günlük, sıradan bir kusmuğa dayanamadıklarına göre çok daha yüksek olamazlar."

"Bir de konfor ve kemer desteği meselesi var..."

Sophie gözlerini devirerek beni başından savıyor. "İşlerini yapmak için üç yüz dolarlık ayakkabılara ihtiyaç duyuyorlarsa kemerlerimin canı cehenneme."

Yakın kalmak için daha fazla bahane bulamayınca doğruluyorum. Sophie gülümsüyor ama gözlerinde, göğsümdeki derin pişmanlık çatlağının biraz daha genişlemesine neden olan bir şey var.

En iyi arkadaşının babasından patronuna ve arkadaşına geçişim zahmetsiz oldu. Onunla konuşmak, onu güldürmek günümün en güzel kısmı haline geldi. Artık buna hiç şüphe yok. Aramızda bir şeyler koptu.

Masama geri oturana kadar soruma hiç cevap vermediğini fark ettim.

SOPHIE

"O Ama kızımızla çıkabilecek kadar iyi görünüyor muyum?"

Honor'un tatil bavulunun neden olduğu çılgınlığın ana hedefi olan Leni, köşeden çaresizce bana bakıyor Kanepe. Odanın öbür ucundan bile, dile getirilmemiş bir yardım çağrısını fark edebiliyorum.

Son kahvaltı tabağını da bulaşık makinesine yerleştiriyorum ve iç çekerek kapatıyorum. "Harika görünüyorsun, Honor. Seni çok sevecekler."

Oturma odasındaki boy aynasının önünde duran Honor, seyahat kıyafetinin poposu üzerindeki etkisini incelemek için iki büküm oluyor. "Sence?" diye endişeleniyor, kazağının eteklerini çekiştiriyor. Kız arkadaşı Riley ile üniversite son sınıfta tanışmış ve son bir yıldır uzun mesafeli bir ilişki yaşıyorlar.

Riley oldukça agresif bir şekilde iyi, ancak romantik partner zevkimden sorumlu olan psikolojik durumum sayesinde fikrim çarpıtılmış olabilir. Kimseyi yargılayacak konumda değilim ve Honor'ın iki yıllık kız arkadaşı, biraz fazla kendini beğenmiş olsa da, en azından yaşına uygun. Ek bir avantaj olarak, ikisinin dünyadaki her kolay öfkelenen büyükannenin incilerini tutmasına neden olacak hiçbir bağlantısı yok.

"Onur. Sevmeyecek ne var? Ateşlisin, zekisin ve muzlu ekmek pişiriyorsun." Göğsümün ortasındaki keskin ağrının geçmesini dilerken bile gülüyorum.

geri çekileceğini düşünmüştüm. Tamamen denemiş olmama rağmen, Tylenol'ün duygusal acı için işe yaramadığı ortaya çıktı.

Neyse ki arkadaşım içimdeki acının farkında değil çünkü dönüp bana ve Leni'ye mahcup bir gülümseme sunuyor. "Özür dilerim. Neden böyle davrandığımı bilmiyorum."

Leni bacaklarını kanepeye kıvrımış, Honor'a kaşlarını çatıyor. O da seyahat için giyinmiş, oturma odamızda yatmak için kullandığı yatak takımı yanında düzgünce katlanmış ve valizi kapının yanında hazır. Treni birkaç saat sonra kalkacağı için sabahı burada geçirecek. "Riley ile aranız iyi mi?" diye soruyor temkinli bir şekilde.

Honor'ın omuzları bir anlığına kaskatı kesiliyor, sonra bize dönüp gülümsüyor. "Elbette! Daha iyisi olamazdı. Babamı Noel'de yalnız bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum. Gerçi planları olduğunu söylüyor."

Planlar mı? Bram'ın Noel için planları mı var? Ne planı?

Olay gecesi birlikte olduğu kadını da (bundan sonra böyle bilinecektir) içeriyor mu? Onu ofiste hiç görmedim ama bu hiçbir şey ifade etmiyor. Belki de aylardır çıkıyorlardı ve ben her etkileşimimizi okuyacak kadar dengesizim, orada olmayan bir şey olduğunu hayal ediyorum.

Kendime karşı sabrım aniden tükeniyor ve telefonumu tezgâhtan alıyorum. "Bana bahsettiğin şu sapıkça randevu uygulaması neydi, Leni?" App Store'u açarak soruyorum.

Oda arkadaşım ve kız kardeşi şaşkın şaşkın bana bakıyorlar. "YUM? Sanırım?" diyor Leni, konudaki bu ani değişiklik karşısında kaşlarını çatarak. "Hiç denemedim."

Tabii ki buna ihtiyacı yok. Honor annelerine çekmiş olsa da, Leni Bram'ın minik, mükemmel balerin versiyonuna çok benziyor. Randevulara olan ilgisizliği erkeklerin ona daha çok yaltaklanmasına neden oluyor.

Yine de ben de çekiciyim. Seçeneklerim var ve onları keşfetme zamanım geldi.

Uygulamayı hemen buluyorum ve daha fazla araştırma yapmadan indir tuşuna basıyorum. Bu kadar saçmalık yeter. Bir yıldan fazla bir süredir, bana ilgi duyan ya da duymayan, duysa bile çıkamayacağım bir adama tamamen sadık kalarak diğer romantik seçenekleri tamamen kapattım. Şu anda başka biriyle çıktığını ve muhtemelen Noel'i onunla geçireceğini bildiğim bir adama.

Bram'i unutmak için kendimi beklersem, bu olmayacak. Günlerimin geri kalanını hasret çekerek ve öldükten sonra da devam edebilmek için onun mezarlığının yanındaki arsayı satın alarak geçireceğim. Bu benim bile rahat edemediğim bir zavallılık seviyesi ve şimdi kendimi tekmeleyerek flört havuzuna geri atma zamanı.

Hazır olun ya da olmayın, en iyi arkadaşımın babasına ait olmayan aletlere geliyorum.

Honor at kuyruğuyla oynarken, aynadaki etkiyi incelemek için çenesini bir o yana bir bu yana eğerken, "Geçen yaz plajda çektiğin fotoğrafı kullan," diye öneriyor.

"Bu konuda neden bu kadar gerginsin?" Bram ile ilgisi olmayan (genlerinin yarısı hariç) bir şey düşünebildiğim için minnettar bir şekilde soruyorum.

Honor'ın elleri yanlarına düşüyor ve Leni'ninkilerin yanında hazır duran el çantalarına doğru ilerliyor. Havaalanına giden servisi yirmi dakika içinde kalkacak ve onu tatil sonrasına kadar bir daha görmeyeceğim.

"Riley'nin ailesi süper zengin. Demek istediğim, anne ve babamızın her ikisi de çok başarılı oldular ama bir normal insanların parası var, bir de multi-zilyonerlerin parası var. Bu farklı bir şey, anlıyor musun?" Çok gergin görünüyor ve bundan nefret ediyorum.

"Honor, sekiz haneli bir güven fonun olmadığı için senden hoşlanmıyorlarsa, zaman ayırmaya değmezler. Riley arkanı kollamıyorsa, o da kollamaz."

Leni başını sallayarak onaylıyor. "Eğer sana zorluk çıkarırlarsa, sadece git. Onları etkilemek ne özgüveninize ne de akıl sağlığınıza değer."

Honor kendine gelir gibi oldu ve bize zoraki de olsa minnettar bir gülümseme verdi. "İkiniz de haklısınız. Tabii ki haklısınız. Ben lobiye iniyorum."

Sarılmalar ve ayrıyken mesajlaşma sözlerinden sonra yatak odama çekilip yatağa uzanıyorum, tavana bakıyorum ama gerçekten görmüyorum.

O uygulamayı indirmek düşüncesizceydi ama yapılması gerekiyordu. Honor benim için harika bir arkadaştan başka bir şey olmadı. Kız kurallarının resmi bir kopyasının nereden alındığını tam olarak bilmesem de, "en iyi arkadaşının seksi babasına göz dikmeyeceksin" bu listede oldukça üst sıralarda yer alıyor gibi görünüyor.

Telefonumu cebimden çıkarıp ekranımın köşesindeki yeni uygulamayı açıyorum ve keşke ben de biraz heyecanlansam diyorum.

YUM...

Neyle ilgileniyorsun?

Homurdanıyorum ve açıklamayı okumak için ilerliyorum.

Neden biriyle randevuya çıkıp, sadece sizin lezzetlerinizden öğrendiğini öğrenmek için zaman harcayasınız ki? YUM ile sadece sizin lezzetlerinizi paylaşan eşleşmeler alırsınız. Al bugün başladı!

Leni'nin birkaç gün önce akşam yemeğinde uygulamayı kısaca anlatması pek ilgimi çekmemişti ama Bram'in yeni kız arkadaşı, olay ve kızlık kurallarını çiğnediği için duyduğu suçluluk duygusu nedeniyle bu ideal bir çözüm gibi görünüyor.

Henüz işe gitmem gerekmediğinden emin olmak için saati hızlıca kontrol ettikten sonra hesap oluşturmak için düğmeye basıyorum. Temel yaş aralığı, coğrafi bölge ve zamirler gibi şeylerden sonra ekranda uzun bir kontrol listesi beliriyor ve sapkınlıklar, fetişler ve diğer niteleyiciler listesini aşağı kaydırırken karnım dönüyor.

Uygulama... kapsamlı. Beklediğimden çok daha kapsamlı. Düzinelerce onay işareti ve takip var, gelecekteki bir partnerin söz konusu arzuyu paylaşmasının ne kadar önemli olduğunu birden beşe kadar bir ölçekte sorguluyor.

Ruh eşimle YUM adlı bir uygulamada tanışacağımdan gerçekten şüpheliyim, ama bu iyi bir şey. Muhtemelen gereğinden fazla "keşfetmekle ilgileniyorum" kutucuğunu işaretliyorum, ancak bunun tüm amacı konfor alanımdan çıkmak. Üniversitedeki birkaç kısa ilişki dışında, neyi sevip sevmediğimi öğrenme fırsatım olmadı.

Honor'un tavsiyesine uyarak, geçen yazki plaj gezimizden bir fotoğrafı kullanıyorum; bu fotoğrafta kameraya gülümsüyor, beyzbol şapkası ve elektrik mavisi bikinimle okyanusun önünde poz veriyor, hayal gücüne çok az şey bırakıyor ve genetik göğüs piyangosunu kazandığımı açıkça ortaya koyuyorum.

Kahretsin, benim için iyi.

Son kayıt sayfasına geldiğimde, işe gitme vakti geldi ve hesap oluştur'a bastığımda vahşi, meydan okuyan bir zevkle doluyorum.

Bram'in -metaforik olarak elbette- ve onun aptal, yakışıklı yüzünün ve aptal, harika kişiliğinin canı cehenneme. Aynı zamanda harika olan Rebecca onu tutabilir. Duvardaki en uyumlu çiçek olmayabilirim ama gencim ve oldukça çekiciyim. Dışarıda birileri benimle garip bir seks yapmak isteyecektir.

Altı ay sonra Sophie bu kendine zarar verme evresine dönüp bakacak ve gülecek. Muhtemelen golf ya da dolabında marihuana yetiştirmek gibi harika, yetişkinlere yönelik bir hobiyle. Honor'ın babasının masasının altına girip ağzını sikmesine izin verme düşüncesiyle mastürbasyon yaparak değil. Hayatta olmaz. O bundan çok daha klas biri. Eminim bir Riesling ile bir Cabernet arasındaki farkı söyleyebilir.

Ufukta daha üstün bir Sophie göreceğim vaadiyle rahatlayarak odamdan çıktım ve ana yaşam alanına giden kısa koridorda neredeyse Leni'ye çarpıyordum. "Kahretsin, özür dilerim." Etrafından dolanıyorum ama arkamdan sesleniyor.

"Geçen gece ne hakkında konuşuyordunuz? Sarhoşken mi?" Yüzümü buruşturuyorum ve ona dönüp bakarken midem rahatsız edici bir şekilde bulanıyor,

İfademi soğukkanlı tutmaya dikkat ediyordum. "Ne dedim ben?"

Leni kaşlarını çatır. "Tipinin müsait olmadığını söylemiştin. Biriyle mi tanıştın?"

Midem laminat ahşap zemine doğru düşüyor. Kahretsin. Bunu unutmuşum. "Hiçbir fikrim yok."

"Böyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor hafifçe, kaşlarını kaldırmak.

Yutkunuyorum. "Evet."

"Harika."

"Harika." Topuklarımın üzerinde dönerek apartman kapısına doğru ilerliyorum, düzensiz nabzım damarlarıma adrenalin pompalıyor. Gergin ve diken üstündeyim, asansörün önünde durup parlak kromdaki solgun yansımama bakarken nefesim titriyor.

Şimdiye kadar sadece kafanızın içinde yaşadığınız bir şeyin, örneğin Bram'a karşı hissettiklerimin, birdenbire dış dünyada ortaya çıkması çok gerçeküstü bir deneyim. Gerçek oluyor. Leni akıllı biri. Yapbozun bir parçasını bir araya getirmemiş olsaydı o soruları sormazdı.

Kimden bahsettiğimi biliyor mu? Honor'a söyleyecek mi?

Yine de hiçbir şey yapmadım. Nasıl hissettiğimi kontrol edemiyorum ve görünüşe bakılırsa Bram'ın bana karşı hiçbir ilgisi yok ve başka bir kadınla çıkıyor. Kız kardeşi babalarından hoşlandığından şüpheleniyor diye benimle arkadaş olmayı bırakır mı?

Bana açıkça sorsaydı, bunu saklayabilir miydim?

Asansörün kapıları kayarak açılıyor ve içeri adım atıyorum, parmaklarım ceketimin düğmelerini iliklemek için uğraşıyor. Ofisten sadece iki blok ötede oturuyorum.

Kışın ortasında, on dakikalık yürüyüş boyunca uzuvlarımın kopacakmış gibi hissettiği sekiz hafta dışında uygun.

Kaçınılmaz derin dondurucu soğuk için kendimi hazırlayarak lobiye geçerken, kaldırımda duran uzun boylu, geniş omuzlu, örgü şapkasını kulaklarına kadar indirmiş, binanın önüne çift sıra park etmiş pahalı görünümlü siyah bir cipe yaslanmış bir adamı görmeye hiç hazırlıklı değildim.

Garip bir çınlama sesi kulaklarımı doldururken kısa bir süre durup Bram'a bakıyorum ve henüz dışarı adım atmamış olmama rağmen kapıyı itip açarken kaslarımın sertleştiğini hissediyorum.

Ben ondan bir metre ötede dururken Bram kıpırdamadan beni izliyor. "Honor çoktan gitti. Yarım saat kadar önce," diye rapor ediyorum, rahat ve telaşsız görünmeye çalışarak, aslında hiç de rahat olmadığım ve çok telaşlandığım halde.

Bram başını sallar. "Biliyorum. Havaalanına giderken bana mesaj attı."

Gözlerimi kırıştırıyorum, burada öylece durmasına başka bir açıklama bulmaya çalışıyorum. "Leni yukarıda mı? Gerçi seni beklediğini sanmıyorum."

Bu bilgi karşısında şaşırmış görünmüyor. "Evet, tren istasyonuna giderken veda etmek için ofise uğrayacak. Seni işe bırakmak için buradayım."

Ağzım kurudu ve bu rahatsız edici ve eşi benzeri görülmemiş olayla boğuşarak ona bakıyorum. "Nankörlük etmek gibi olmasın ama... neden?"

Bu son derece meşru soruya yanıt olarak Bram yolcu kapısını açıyor ve beklentiyle bana bakıyor. Hareket etmeyince iç geçirdi. "Dışarısoğuk, Sophie. Arabaya bin."

Arabaya bindim.

İçerisi rahat ve sıcak, koyu renk deri ve radyoda sessizce çalan Noel müziği. Bram dahil personelin çoğu E&V'nin karşısındaki gara park ediyor, bu yüzden arabasını hiç görmedim. Bram'ın hayatındaki her şey gibi süslü ve pahalı görünüyor.

Bu arada, pratik ama çirkin kışlık botlar, Honor'ın bana ördüğü bir şapka ve Nisan ayında bir indirim mağazasının satış rafından aldığım bir palto giyiyorum.

Onun burada ne işi var?

"Üşüdün mü?" diye soruyor Bram sürücü kapısını kapatırken, eldivenlerini çıkarıp orta konsola koyarken bana bakmıyor.

"Um." Gözlerimi hızla kırıştırarak ön camın dışında dönen seyrek kar tanelerine bakıyorum. "Hayır mı?"

Soru gibi geliyor çünkü şu anda kafamdaki diğer her şey bir soru, ama ben daha ne olduğunu anlamadan Bram gösterge panelindeki ekranda bir şeyi ayarlamak için uzanıyor. "Koltuk ısıtıcı," diye açıklıyor ve midemin bulanmasına neden olan orantısız bir gülümseme sunuyor.

"Bram," diye başlıyorum arabayı vitesine takıp sokağa geri çekerken, "neden beni işe bırakıyorsun?"

İlk başta cevap vermiyor, sıcaklık kontrollerini ayarlamakla meşgul, bu yüzden yüzüme sıcak hava püskürtülüyor. Böyle giderse ofise varmadan terlemeye başlayacağım. Sonunda, E&V'nin bulunduğu caddeye döndüğümüzde konuştu. "Karda yürümen fikri hoşuma gitmedi."

"Zar zor kar yağıyor! Fırtına bu gece geç saatlere kadar vurmayacak!" Gri gökyüzünden ara sıra süzülen kabarık kar tanelerine kuşkuyla işaret ediyorum. Arabada iki dakika geçirdikten sonra çoktan yaklaşmıştık. Ofisin mermer sütunlarını buradan görebiliyorum. Kendime engel olamayarak ona bakıyorum, yakışıklı profilinin hatlarını inceliyorum.

Ona ne kadar çekici geldiğimi bir kez daha hatırladığımda içimde derinlerde bir şey sıkıştı, kendi içine çekildi. Adamla ilgili her şey mükemmel ve ben bu duyguları ne pahasına olursa olsun geride bırakmaya karar vermiş olsam da, belli ki vücudum bu mesajı almamış, çünkü yüzünü görmek külotumu ıslatmaya yetiyor.

Yani... gerçekten ıslak.

Bram sadece mırıldanıyor, biz otoparka girmeden önce yaya geçidine doğru giden kimsenin olmadığından emin olmak için boynunu büküyor. "Dalga geç benimle."

Kafam karışmış, hüsrana uğramış ve azmış bir halde koltuğumda geriye doğru yığılıyorum ve sürpriz şoförüm üzerinde ismi yazan park yerini alırken gözlerimi dikmiş önüme bakıyorum. Arabadan inerken konuşmuyoruz, kapılarımızın ağır gümbürtüsü beton boşluktaki tavanda yankılanıyor.

"Noel için bir yere gidecek misin?" diye soruyor tekrar yola koyulup yan yana caddeye doğru yürürken.

Kalbim sıkışıyor. "Evet. Ailemi görmek için." Bu bir yalan. On sekiz yaşıma bastığımdan beri her Noel'de olduğu gibi bu Noel'i de yalnız geçireceğim. Ne yazık ki Bram bunu bilmesini isteyeceğim en son kişi. Bu yüzden uzun süredir devam eden yalan söyleme geleneğimi sürdüreceğim.

ne zaman bu konu açılrsa. "Peki ya sen?" Kibarca sordum. "Honor planların olduğundan bahsetti."

Ses tonumu rahat tuttuğum için kendimle gurur duyuyorum. Bram ve Rebecca'nın Noel ağacının yanında uyumlu pijamalarla sarmaş dolaş görüntüsü aklıma geldiğinde ayakkabılarına kusacak değilim.

"Evet. Arkadaşlarımla geçiriyorum."

Bir daha konuşmuyoruz ve Bram cadde boyunca yanımdan ayrılmıyor. Ofisin kapısını açıyor ve geri çekilerek lobiye girmeme izin veriyor. Neredeyse parlak mermer zemine ayak bastığım anda, geniş mermer merdivenlerden birinin yarısından bir erkek sesi bana sesleniyor.

"Sophie! Seni yakaladığıma sevindim."

Uzun boylu, yakışıklı sarışın adam mermer merdivenden bana doğru inerken arkamdan alçak bir hırıltıya benzeyen bir ses duyuyorum. Holden Ellinger, E&V'nin E'si, mimarlıktan çok erkek modelliğine uygun görünüyor. Ofisteki kadınların çoğu ona abayı yakmış durumda, ama bariz çekiciliğinin ötesinde, benim tipim değil.

"Hey, Holden." Duraksıyorum, hemen arkamda gezinen Bram'in aşırı farkındayım. "Ne var ne yok?"

Önümüzde durdu, gülümsemesi genişledi. "Vincent hasta olduğunu söyledi ve saat ikide bir sunumumuz var. Baskıya bakıp yardımcı olabileceğiniz bir şey var mı diye bakabilir misiniz? Bir günlüğüne Ellinger Takımı'na katılabilir misin?"

"Elbette," diye hemen kabul ediyorum, Bram'den uzaklaşmak için sabırsızlanıyorum. "Elimdeki hiçbir şey acil değil."

Arkamdan bir protesto sesi geliyor. "Bugün Sophie'ye ihtiyacım var."

Holden kaşlarını kuşkuyla kaldırdı. "Yeni kütüphanenin ihalesi var. Bunun öncelikli olması gerektiğini düşünüyorum, sizce de öyle değil mi?"

"Hayır, bilmiyorum," diye homurdanıyor Bram. "Ayrıca, bu işin günler önce tamamlanmış olması gerekirdi."

"Eğer tek düzgün matbaa mühendisini kapmasaydın, belki de olurdu." Ses tonundan eğlence damlıyor. "Haydi, Bram. Sana söz veriyorum, tüm uzuvları sağlam olarak geri dönecek."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Bram'in bana bakmaya başladığını görünce karnımın alt kısmına bir ağırlık çöküyor. "Bugün gerçekten yapacak pek bir şeyim yok. Tatil öncesi işler biraz durgunlaştı..." Nasıl devam edeceğimden emin olmadan ona bakıp duruyorum.

Bugün çok garip davranıyor. Ne haltlar dönüyor? Olaydan sonra normale döndüğümüzü sanıyordum. Kendimi kaybettiğimi ve bunun bir tür platonik koruma gösterisi olduğunu mu düşünüyor? Gag.

Bir süre sonra Bram sertçe başını sallıyor ve gözlerini yüzümden ayırıp iş ortağına bakıyor. "O benim çalışanım Holden. Bunu sakın unutma."

BRAM

I On beş dakikadır volta atıyorum. İnsanlar gelip ofisimin cam duvarlarından bana doğru dikkatli bakışlar atıyor, sonra da bakışlarını dikkatlice kaçırıp işlerine devam ediyorlardı.

Sophie'nin masası köşede boş duruyor ve onu her gördüğümde aklımı kaçırmaya biraz daha yaklaşıyorum.

O çalışıyor, randevuda değil ve bunu kendime kaç kez hatırlattığımın bir önemi yok gibi görünüyor. Ona karşı hissettiklerimin sandığım kadar karşılıksız olmadığına dair yeni keşfettiğim bilgi, onlar üzerinde sahip olduğum her türlü kontrolü ortadan kaldırdı.

Sanki bana ne kadar boktan biri olduğumu hatırlatmak istercesine telefonum çalıyor ve cebimden çıkarıp arayanın kimliğinde kızımın adına bakıyorum.

"Hey, evlat," diyorum volta atmaya devam ederken, telefondan havaalanı terminalinin sesini dinliyorum.

"Selam baba," diye cevap veriyor Honor neşeyle, "uçığa binmeden önce seni aramak istedim. Tatili birlikte geçiremeyeceğimiz için üzgünüm."

Bunun için yaklaşık yarım düzine kez özür diledi ve bu canımı yakıyor, ancak çocuklarıma karşı bir yükümlülük olmak istemiyorum. Hayatlarının büyük bir kısmını başarı, sapıkça seks ve aşk yerine deneyimler peşinde koşarak ve sonunda yalnız kalarak geçirmem, onların sırtına yük olmamalı.

Boğazımı temizleyip bir kez daha Sophie'nin boş masasına doğru bakıyorum. Holden ne halt etmeye çalışıyor? "Ben de özür dilerim. Benim için endişelenme, planlarım var."

"Sophie'ye benim için göz kulak olur musun?" diye soruyor ve onun adını duyunca hemen dikkatim çekiliyor.

Bu soruya çok inanmış gibi görünmemeye çalışarak, "Sophie'nin neden gözetim altında tutulması gerekiyor?" diye soruyorum.

Honor iç çeker. "Son zamanlarda garip davranıyor. Önce içki içti, sonra bu sabah rastgele bir şekilde insanları eşleştiren şu sapıkça arkadaşlık uygulamasına kaydolduğunu açıkladı... her neyse." Garip bir kahkaha atarak açıklamayı geçiştiriyor. "Bu onun tarzı değil. Her zaman tuhaftır ama bu farklı. Bir şeyler olduğunu hissediyorum ama benimle bu konuda konuşmuyor. Sadece... işte bir şey fark edersen bana haber ver?"

Sophie'nin normalde oturduğu köşedeki sandalyeye boş boş bakarken içimi bir panik kaplıyor. Önce Holden, şimdi de bu mu? En kötü korkularımın hepsi gerçekleşiyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Sophie benimle ilgileniyordu, sonra beni başka bir kadınla gördü ve şimdi hayatına devam ediyor. O hayatına devam ediyor ve benim lanet ortağım iki haftalık bir tatilden önceki son günde onu benden çaldı. Görünüşe göre o da benim gibi iyi bir şeyi gördüğünde anlıyor ve benim bir meydan okuma olmayacağıma inanıyor. Ona öyle olmadığını söyledim.

Tek bildiğim, şu anda o öğle yemeği için plan yapıyor olabilecekleri. "İş yerinde iyi görünüyordu," diye boğuk bir sesle söyledim sonunda. Avucumu gözüme soktum.

"887 sefer sayılı LAX uçağı kalkıyor..."

"Gitmem gerek," diyor Honor iç çekerek, "indiğimde sana mesaj atarım. Bu akşam Riley'nin babasının evinde büyük bir aile partisi olacakmış." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "İyi eğlenceler."

Vedalaşıyoruz ve bir an için elimde telefonla öylece kalakalıyorum. Herhangi bir şey ya da herhangi biri hakkında bu şekilde hissetmek benim için eşi benzeri görülmemiş bir şey. On yılı aşkın bir süredir ilişki içinde olduğum Honor ve Leni'nin annesi bile şu anki delilik seviyeme benzer bir şey hissetmeme neden olmamıştı. Açık bir ilişkimiz vardı. Onu başka erkeklerle sevişirken izledim -Holden da dahil- ve hissettiğim tek şey tahrik olmaktı.

Şimdi, Sophie'nin aynı adamla öğle yemeği yeme fikri bile beni mantıksız bir şekilde öfkeliendiriyor, dişlerimi biraz daha sıkarsam azı dişimi kırabilirim.

Bunun olmaması için bir sürü sebep var. O da beni istese bile, onu takip etmek berbat bir fikir. Her şeyi olduğu gibi bırakmak daha iyi. Bırakın ilgilenmediğimi düşünsün ve başka bir erkek - onun için gerçekten bir seçenek olan bir erkek - kaçınılmaz olarak onun ne kadar inanılmaz olduğunu fark ettiğinde ortaya çıkacak kıskançlıkla başa çıkmayı öğreysin.

Korkunç bir olasılık aklıma geldikçe midem çalkalanıyor. Sophie Nelson'ın düğününe davetiye alacak mıyım? Gelenek böyle, değil mi? Patronunu düğününe davet etmek? Honor onun baş nedimesi olacak, doğal olarak. Onun koridorda yürüyüşünü, kocaman, güzel gülümsemesini ben olmayan bir adama yönelterek izleyecek miyim?

Hayal kırıklığı içinde hırlayarak masama dönüyorum, bakışlarım bir noktada oraya koymuş olmam gereken telefona takılıyor.

Bundan bahsettiği anda Honor'ın hangi uygulamadan bahsettiğini anladım. YUM şu sıralar çok popüler ve birden fazla arkadaşımın bu uygulama hakkında övgüler dinledim. Kendimi partner bulma konusunda gelenekçi biri olarak gördüğüm için kaydolmak hiç aklıma gelmezdi.

Peki ya sadece kontrol etseydim?

Uygulamayı indirip birbirimize uygun olup olmadığımızı öğrenmek çok mu kötü olur? Ben bir numara adamıyım ve Sophie'nin beni başka hiçbir kadının tahrik etmediği kadar tahrik etme ve aynı zamanda benimle uyumlu olma şansı nedir?

-kuşkusuz alışılmadık- cinsel tercihler? İhtimaller astronomik.

Eğer bir hesap açarsam ve eşleşmediğimizi öğrenirsem, bu saplantım sona erecek, değil mi? En azından, onu takip etmenin kötü bir fikir olduğunu doğrulayacaktır. Seks her şey değildir, ama kesinlikle önemlidir ve bir kadının beni elinde tutmak için belirli bir kalıba uyması gerektiğini hissettirmekle ilgilenmiyorum. Hayatımın geri kalanında vanilya seks yapmakla da ilgilenmiyorum.

Eğer eşleşirsek, hayır. Oraya gitmeyeceğim.

Burada "suları test etmek" diye bir şey yok. Ya bu süreçte ilişkilerimizi, kariyerimizi ve itibarımızı tehlikeye atarak bu işin içinde olacağız ya da bu işin dışında kalacağız ve ben de merak içinde kalacağım. Bu bulduğum kapanışa en yakın şey ve şu anda içinde bulunduğum kıskançlık kaynaklı çöküşten kaynaklansa bile, mantığı sağlam.

Bunu iş yerinde yaptığım için kendimi gülünç hissediyorum ama gün sonuna kadar beklemeye de gönlüm el vermiyor, masamdaki sandalyeye çöküp uygulamanın indirilme sürecini takip ediyorum.

Bu iyi bir şey olacak. Kızımın en iyi arkadaşını zihnimde kurguladığımı görmek ve bunun peşini bırakamamamın gerçek nedenleriyle yüzleşmek zorunda kalacağım. Buradaki psikolojinin ne olduğu bir sır değil; hayatındaki seçimlerinden ancak orta derecede mutlu olan orta yaşlı bir adam, gençliğini geri kazanmak için son ve umutsuz bir çabayla genç ve güzel bir kadına karşı aşırı duygular ve çekim geliştiriyor.

İletişim bilgilerimi ve temel biyografik bilgilerimi girerken bacağım masamın altında zıplıyor. Cinsel tercihlerimle ilgili daha derinlemesine sorular bile uzun sürmüyor. Şu ya da bu noktada, listelenen şeylerin önemli bir kısmını keşfettim ve nelerden hoşlandığımı biliyorum. Sophie'nin hangisini seçtiğini merak ederken, cevabını bildiğim sorular üzerinde durup durup bunu uzatmaya gerek yok.

Bunu başardığımda, onun benim olmaması gerektiğinden emin olacağım. Bunun dengesiz duygularım üzerinde bana verdiği güç duygusu beni rahatlatıyor ve rahatlatma vaadiyle teşvik edilen, dengesiz bir şevkle yönlendirmelerin üzerinden uçuyorum.

Sonunda, Sophie'nin benim yaptıklarımı istemediğini bilerek çekip gidebileceğim.

Sonunda, onun buruşuk yüz ifadesini hayal etmeden bir randevuya çıkabileceğim. Sonunda özgür olacağım.

En ufak bir tereddüt yaşamadan son soruları da tamamlayıp kaydımı yaptırıyorum. Ekranımda bir kadın resmi belirliyor.

Evet için sağa, hayır için sola kaydırın.

Tekrar tekrar sola kaydırıyorum, geniş yeşil gözler ve açık kahverengi saçlar arayan kadınlar arasında geziniyorum. Her yeni yüzle birlikte kalbim daha da sıkışıyor, bu hiç de hoşnut olmadığım beklenmedik bir his. Hayal kırıklığına mı uğruyorum?

Daha fazla yüz, daha fazla sola hareket ve tam telefonumu bir kenara bırakıp istediğim sonucu aldığımı kabul etmeye karar vermişken donup kalıyorum. Tanıdık olmayan bir ağrı göğsümün ortasından dışarı doğru yayılıyor, parmağım ekranın üzerinde duruyor.

Görüntüdeki kadın beyzbol şapkası takmış, arkasındaki okyanustan gelen rüzgar saçlarını yana savururken kameraya gülümsüyor. Kalçalarının üzerinde duran bir bikini giymiş, küçük fiyonklarla sabitlenmiş ve açılması için yalvarıyor. Göğüsleri diri ve dolgun, parlak mavi mayo sadece bir kısmını örtüyor.

Geçen yılımı bu kadın üzerinde çalışarak geçirdim ama onu hiç bu kadar çok görmemiştim.

Yüce İsa.

Aman Tanrım.

Telefonumu yüzüstü masama çarpıyorum, kulaklarıma kan hücum ediyor ve şok edici bir inançsızlığın etkisiyle uzuvlarım güçsüzleşiyor. Bu... hayır. Yanılıyor olmalıyım. Bu bir hüsnükuruntu, bir tür zihinsel kırılma ya da lanet olası uygulamada bir hata.

Emin olma ihtiyacıyla telefonumu tekrar ele geçiriyorum. Ters çevirdiğimde, resmin altındaki ismi seçebiliyorum.

Sophie (24) -Sizin şehrinizde yaşıyor! 94% YUM Eşleşmesi!

Bu değil... uyumlu olsak bile, benden etkilense bile, daha fazlasına ilgi duymuyor olabilir. Belki o da benim gibi, aramızdaki herhangi bir ilişkinin Honor'la olan arkadaşlığı için ne anlama geleceğiyle mücadele ediyordur. Bu riski almaması için her türlü şans var.

Hayatımda hiç bu kadar yanlış hesap yapmamıştım. Son birkaç dakikadaki hareketlerim, kendimi bu çekimden kurtarmak için duyduğum duygusal ihtiyaçtan kaynaklanan bir kumardı ve şimdi bunun bedelini ödüyorum. Aramıza mesafe koymak bir yana, şimdi tam da ona vermek istediğim şeye ihtiyacı olduğu bilgisiyle mücadele etmek zorundayım.

Sophie, dizlerinin üzerinde, dilini alt tarafımda gezdirirken kapı çalındı ve ben sıçradım, ekibimdeki kıdemli mimarlardan biri olan Kesha'nın bana dikkatle baktığını görmek için tam zamanında döndüm. "Wilders'ın saat 10'da projelerinin son planlarını imzalamak için geleceğini hatırlatmak istedim. Onlarla görüşmemi ister misiniz?"

Başımı sallıyorum, çoktan ayağa kalkıp kapıya doğru ilerliyorum, dikkatimi dağıttığı için minnettarım. İş, yapabilirim. Bu işte iyiyim. Holden ve ben bu şirketi sıfırdan kurduk ve eyalette en çok talep gören, yenilikçi tasarım ve yeşil teknoloji uygulamasıyla en iyi bilinen mimarlık firması haline gelmemiz tesadüf değildi.

Son VIP müşterimiz, nişanlısı için bir ev inşa eden tanınmış bir bilim kurgu yazarı, seçici biri ve şüphesiz tüm dikkatimi bana verecek. Şansım yaver giderse bu toplantı saatler sürecektir ve ben de cebimdeki saatli bombaya dönüşmüş cep telefonuna dokunmadan günün sonuna kadar idare edebileceğim.

Tanrı aşkına, neden bırakamadım ki?

Dikkatim tamamen dağılmış bir halde uzun balkondan aşağıya inip, genellikle yüksek profilli müşterilerimizi ağırladığımız konferans salonuna doğru ilerliyorum.

"Bay Wilder," diyorum içeri girip kapıyı arkamdan kapatırken ve elimi konferans masasında oturan siyah saçlı adama uzatıyorum.

Kıpırdamadan ona bakıyor ve saniyeler sonra küçük bir kadın eli benimkini tutuyor.

"Memnun oldum, Bay Vogel." Wilder'ın pembe saçlı nişanlısı yanındaki koltuktan bana bakıyor.

Tuhaf bir çiftler. Adam benim yaşlarımda, sert ve güleryüzsüzken, yanındaki kadın oldukça genç, iyi huylu ve o kadar renkli ki konferans salonunun nötr paletine karşı canlı bir şekilde öne çıkıyor. Düzeltiyorum, onun yerine kadına hitap ediyorum. "Bayan Laurence. İkinizi de tekrar görmek bir zevk."

Gülüyor, "Tanrım, bana Savvy de lütfen. Tatil için eğlenceli bir şeyler yapıyor musunuz Bay Vogel?"

Boğazımı temizliyorum, önümde temsil edilen çılginca farklı mizaçlar tarafından silahsızlandırılıyorum. "Ah, evet. Biraz ara vermek güzel olacak. Ya siz?"

"Gelecek yıl yeni evimizde kutlama yapmak için sabırsızlanıyoruz," diye araya giriyor Wilder, sesi sakın ama işveli.

Nişanlısı koluna şakacı bir şaplak indiriyor. "Havadan sudan konuşmak diye bir şey var, Dar." "Bu sıkıcı geleneğin farkındayım, sadece katılmamayı tercih ediyorum."

kuru bir şekilde cevap veriyor, ama ona baktığında yüz ifadesindeki şefkatten hiçbir şey anlaşılmıyor.

Hiç etkilenmemiş olan Savvy bana dönüyor. "Bunu göreceğimiz için çok heyecanlıyız. Cidden, başımıza bela olduğumuzu biliyorum ama bu çok takdire şayan."

Wilder homurdanıyor. "Onlara ödediğimiz miktar belli bir rahatsızlık derecesini karşılıyor."

Uzun masanın ucuna yerleştirilmiş büyük televizyonu açarak kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. Çevre düzenlemesi ve ağaç sınırının nerede olacağına dair bir tahminle birlikte evlerinin 3 boyutlu bir görüntüsü beliriyor. Yerel bir göle yakın olan mülklerinde, dış tasarımda kullanmak istediğimiz çok sayıda doğal taş oluşumu var.

Savvy her şeyden övgüyle bahsederken, Wilder tasarımın son versiyonunda yapılan değişiklikleri, isteklerinden birini nasıl yerine getiremediğimi ama bir alternatif bulmayı başardığımı açıklarken ve son olarak tüm sunumu dijital bir geçişle tamamlarken tek kelime etmiyor. Bu projede aylar geçirdikten sonra, nişanlısından ilham aldığını öğrendim. Eğer nişanlısı mutluysa, o da memnun oluyor. Eğer nişanlısı en ufak bir hoşnutsuzluk duyarsa, bir apeks yırtıcısının acımasız etkinliğiyle onu parçalara ayıracak.

Bir zamanlar onun gibi, partnerlerine aşık oldukları her hallerinden belli olan ve büyük kararlarını onları mutlu edecek şeylere dayandıran erkeklere gözlerimi devirirdim. Şimdi, sadece bir anlığına, Sophie yanımdayken Wilder'ın yerinde oturduğumu hayal etmeme izin veriyorum.

Ona istediği her şeyi vereceğimden hiç şüphem yok. Bir gülümsemesiyle gereksiz eklentilere para akıtıyor ve cumartesi günlerimi banyo fayansı alışverişiyle geçiriyor olurum.

Sunumun sonuna geldiğimde kumandayı bırakıp onlara bakıyorum. "Ne düşünüyoruz?"

Wilder'ın gözleri Savvy'nin üzerinde, yüzü gülüyor. "Bunu rahatlıkla imzalayabilirim," diyor sonunda, bir elini belli belirsiz ekrana doğru kaldırıyor, bakışları hala nişanlısında.

"Mükemmel." Bu, istenen iki saat yerine tam yirmi dakika sürdü. Tanrım, bir müşterinin zor olmasını istediğim tek gün bu oluyor. "Son planları hazırlatacağım. Bu projeyi hızlandırıyorsunuz, değil mi? Bir müteahhit seçtiniz mi?"

Birkaç dakika daha ayrıntıları konuştuktan sonra gittiler ve beni sessiz konferans odasında yalnız bıraktılar.

Ağır bir şekilde nefes vererek ellerimi masanın kenarına dayıyorum ve başımın sarkmasına izin veriyorum. Tüm bu durum çok hızlı bir şekilde kontrolden çıktı. Daha bir hafta önce bunu geride bırakmaya ve başka kadınlarla çıkmaya kararlıyım, şimdi ise cebimdeki telefonumun ağırlığını görmezden gelmeye çalışıyorum, içinde ne olduğunu bile bile.

Sophie biriyle tanışmaya çalışıyor.

Sophie'nin bana karşı hisleri var ya da vardı ama benim aynı şeyleri hissetmediğime inanıyor.

Sophie şu anda üst katta, onunla ilgilendiğini açıkça belli eden ortağımla birlikte oturuyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Kargaşam kapının çalınmasıyla bölünüyor ve tam zamanında döndüğümde en küçük kızımın yanında bavuluyla odaya girdiğini görüyorum. "Selam baba," diyor Leni, sarılmak için ilerliyor.

İki çocuğum arasında bana en uykusuz geceleri yaşatan Leni oldu. Honor ve ben temkinli ve mantıklıyken, Lenora duygularla hareket ediyor ve korkusuz doğmuş gibi görünüyor. Eski eşim ve ben Leni için Honor'ın hayatı boyunca gittiğinden daha fazla yıllık acil servis ziyareti yaptık.

"Tren istasyonuna mı gidiyorsun?" Ona zayıf bir gülümseme sunarak soruyorum.

Leni başını eğip bana bakıyor. "Evet. Noel boyunca çalışmak zorunda olduğum için üzgünüm."

Ona el salladım. "Merak etme."

"Sophie burada mı?"

Adını duyunca kalbim sıkışıyor ve gülümsemeye çalışırken yüzümdeki kaslar geriliyor. "Sanırım öyle. Eğer veda etmek istersen, bugün Holden'la birlikte çalışıyor."

Leni kıpırdamıyor, rahatça masaya yaslanıyor. "Seni daha önce dairenin dışında mı gördüm?"

Karnım zil çalıyor. "Ah, evet," diye itiraf ediyorum, boğazımı temizleyerek. "Buradan geçiyordum ve Sophie'nin soğukta yürümeyi tercih etmeyeceğini düşündüm."

Kızımın bu konuda bir fikri varsa bile bunu kendine saklıyor, ama söylemediği bir şey olduğu daha açık olamazdı. Buzlar omurgamdan aşağı yavaşça süzülüyor, ama bir anlık sessizlikten sonra Leni sadece iç çekiyor. "Gitmeliyim."

"Mutlu Noeller, Len." Onu bir kez daha kucaklamak için kendime çekiyorum ve siyah saçlarını öpüyorum. "Kapanmadan önce gösteriyi tekrar izlemek için şehre geleceğim."

Rol aldığı gösteri övgü dolu eleştiriler alıyor, ancak Lenora Vogel'in yirmi bir yıllık deneyimi bana onun mutlu olmadığını söylüyor. Her sanatçı için zor bir görev olan istikrarlı bir şekilde çalışmasına rağmen, hiçbir bale topluluğunda imrenilen, kalıcı pozisyonlardan birini elde edememiş.

Kimse benim çocuğum kadar sıkı çalışamaz. O da başaracak.

En küçük kızım son bir vedayla odadan sıvışıyor ve benim de iyi olduğum iddiasını bir kenara bırakmamı sağlıyor.

Konferans salonundaki sandalyelerden birine yığılıp körü körüne panjurların arasından gelen grileşen ışığa bakıyorum. İçimdeki sahiplenici, kıskanç canavar yukarı fırlamak, Sophie'yi omzumun üzerinden sallamak ve Holden'ın yakın çevresinden uzaklaştırmak için uluyor.

Gerçekten onunla çıkar mıydı? Sorun şu ki, bilmiyorum.

Holden benim en eski ve en yakın arkadaşım olabilir ama hâlâ kendine hizmet eden bir pislik. Ayrıca bekarlığı onaylanmış bir adam.

Onu tanıdığım süre boyunca evliliğe, bağlılığa ve aşka karşı olan hoşnutsuzluğu.

İniltilerim konferans salonunun sessizliğini bozuyor. Endişe, kıskançlık, heyecan, stres... Hafızamda hiç bu kadar çok şeyi aynı anda hissettiğimi hatırlamıyorum.

Kendi yarattığım bir fırtınanın ortasında duruyorum ve tek çıkış yolu da içinden geçmek.

SOPHIE

Tüm E&V Çalışanlarının Dikkatine,

Duymayanlar için, bu gece geç saatlerde başlaması beklenen şiddetli kış fırtınası nöbeti öne alındı. Ofislerimiz, fırtınadan önce herkesin evine dönebilmesi için saat 13.00'te erken kapanacaktır. Lütfen planlanmış toplantılarınızı iptal etmeyi unutmayın.

Ek bir hatırlatma olarak, yeni yıl sonrasına kadar geri dönmeyeceğimiz için lütfen masanızdaki ve buzdolabınızdaki bozulabilir eşyaları temizleyin.

Mutlu ve güvenli bir tatil geçirin!

Janet McDonald

İnsan Kaynakları Müdürü

Ellinger & Vogel

O H, şükürler olsun.
Öne doğru eğilip yanlış anlamadığımdan emin olmak için e-postayı iki kez okudum. Holden'ın benden istediği "küçük proje" yardım etmek tam bir kabusla dönüştü. Sadece tasarım düzensizlikleri değil, baskının kendisi de neredeyse on iki saat sürecekti. Son derece beceriksiz meslektaşım şüphesiz hasta olduğu için

Bu baskıyı son teslim tarihine yetiyecek şekilde zamanında tamamlayamayacağını biliyordu ve patronuna haberi verme işini bana bıraktı.

Ayrıca, klavyesinin her yerinde yağlı parmak izleri var ve kullanmadan önce dezenfektan mendillerle silmek zorunda kaldım. Çekmecesine tıktırılmış mini cips poşetlerinin sayısı düşünöldüğünde muhtemelen sürpriz değildir.

Birinin masasını kullanmak, tamamen arsızca gözetleme yapabileceğiniz neredeyse tek zamandır, ancak Vincent sıkıcıdır. Tek bir çıplak Polaroid ya da ortaçağ işkence aletleri çıktısı yok. Önce boktan bir iş, sonra da skandalsız ama yağlı bir çalışma alanı mı? Tanrım. Adam her alanda hayal kırıklığı yaratıyor gibi görünüyor. Bir sonraki şirket partisinde kız arkadaşına bir içki göndermem gerekecek. Bunu hak ediyor.

Sıkıcı masa bir yana, aslında Ellinger Takımı'nda olmak hoşuma gidiyor. Holden rahat bir patron ve beni çıplak görmek istiyor gibi görünüyor, bu da manipölasyon için faydalı. Yine de, hayatıma devam ettiğime göre, belki de patronum olmayan kişi tuhaf, duyguların karışmadığı bir seks için güçlü bir aday olabilir. Çekici, bekar ve kesinlikle bu durumu yakın zamanda değiştirmeyi düşünmüyor. Ayrıca Bram'in iş ortağı ve intikam seksi için ideal bir aday olması da cabası.

İntikam aldığınız kişi intikamı hak ettiğini bilmiyorsa bu yine de intikam sayılır, değil mi? Yani, önemli olan düşünce.

Her iki durumda da Holden birinci sınıf bir geri tepme malzemesi ve belki de onun bana olan ilgisini manipölasyon dışı amaçlarla kullanmalıyım. Vajinamda muhtemelen örümcek ağları var ve silikon olmayan gerçek bir penisle düzgün seks konusunda bir tazeleme kullanabilirim.

Etrafta dolanıp Bram'le karşılaşma riskini göze almadan çantamı masadan alıp ayağa kalkıyorum ve örgü şapkamı kulaklarımın üzerine indiriyorum. Tam çıkmak üzereydim ki arkamdan bir ses geldi. "Dürüst ol," diyor Holden, "Vincent ne kadar kötü batırdı?"

Yüzümü ona dönerek irkildim. İkimiz dışında oda boşalmıştı. Yalnız kaldık. "Kötü göreceli bir şey."

Holden sırtıyor. "Bir ile on arasında bir ölçekte." "Ben sekiz verirdim."

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak gülüyor. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. İnsan kaynakları tatilden sonra onu kovacak. Peki, seni Bram'den kapmak için ne yapmam gerekiyor?"

Düşündüğünden çok daha az. Uzman değilim ama kırk yıl harcamak zorunda kalmadığınız birini unutmanın çok daha kolay olduğunu düşünüyorum.

onlarla haftada bir saat. Dudağımı ısıyorum ve Holden'ın gözleri bu hareketi takip etmekte gecikmiyor. "Sana kızmaz mıydı? Ekibinin bir üyesini altından çaldığın için?"

Bu bana bir homurtu kazandırdı. "Bir şekilde onaylamaması buna değer gibi geliyor." Evet, buna şüphe yok, benimle flört ediyor.

"Bunu düşüneceğim." Vincent'ın sandalyesinin arkasından ceketimi alıp koluma geçiriyorum. "Bugün beni ağırladığınız için teşekkürler. Güzel bir mola oldu."

Holden'ın kaşları hafifçe kalkıyor. "Vogel Takımında sorun mu var?"

"Öyle bir şey değil. Sadece kişisel şeyler," diye gönülsüz bir gülümsemeyle onu temin ettim ve kapıya doğru ilerledim. On yılın en büyük fırtınasını atlatmak şöyle dursun, akşam yemeğini yiyecek kadar bile yiyeceğim olmadığını fark ettim, bu yüzden eve gitmeden önce biraz market alışverişi yapmam gerekecek.

"İyi tatiller." Holden gülümser ve ofisine doğru geri döner.

Kaçıyorum.

Lobiye indiğimde görünürde başka kimse yok, botlarım mermer zeminlerde yankılanıyor. Yüksek pencerelerin dışında kar çoktan dönmeye başlamıştı ve resepsiyon görevlileri bile gitmişti. Görünüşe bakılırsa Noel'imi köşedeki büfede ne varsa onu yiyerek geçireceğim, çünkü bu havada başka bir yere gitmemin imkanı yok.

Konferans odalarına giden koridordan ayak sesleri duyulduğunda, atkımı yüzümün alt yarısına sarmak ve kablosuz kulaklıklarımın yürüyüşe yetecek kadar pili olduğundan emin olmakla meşguldüm.

Her nasılsa, dönmeden önce bile kimi görmek üzere olduğumu biliyorum.

Önsezim doğru çıkınca midem bulanıyor ve hızlı bir bakışla gelenin Bram olduğunu doğruluyorum; sinirli ve biraz da kızgın görünüyor. Beni görünce durdu ve gözlerinin boş resepsiyon masasına, sonra da salonda her zamanki çalışan topluluğundan yoksun olan üstümüzdeki balkona kayışını izledim.

"Neler oluyor?"

Bütün gün bilmediği ne yapıyordu?

İsteksizce kulaklığımı çıkardım ve kibar bir gülümsemeye zorladım. "Duymadın mı? Fırtına erken bastırıyor. Herkesin eve dönmesi için bir şans vermek istediler."

Bram dalgınca başını sallar. "Seni bırakayım."

"Sadece birkaç blok ötede," diye itiraz ediyorum, sanki nerede olduğunu bilmiyormuş gibi elimle apartmanımın yönünü gösteriyorum.

Beni görmezden geliyor. "Paltomu almama izin ver. Beni bekle."

Davranışlarına bir açıklama bulmaya çalışırken ağzım açık kalıyor. Daha dün her şey normale dönmüş gibiydi. Bu bir tür yersiz endişe mi? Şu anda bana karşı babacan mı hissediyor? Gag. "Markete uğramam gerekiyor," diye geveliyorum ve gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor.

"Mükemmel. Ben de öyle." Bram başka tek kelime etmeden ve benim pek de ince olmayan fırçamı fark etmemiş gibi davranarak merdivenlere yöneliyor. "Beni bekle," diye tekrarlıyor omzunun üzerinden, sert ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

Vogel ekip ofislerine doğru geri çekilen ayak seslerini dinlerken ağzım kuruyor, ta ki dışarıda uğuldayan rüzgârın sesini duyana kadar.

Bram'ın bu ani tuhaflığına ne sebep oldu bilmiyorum ama siktir et. O benim patronum, bekçim değil. İş otuz dakika önce resmen bitti, bu da önümüzdeki iki hafta boyunca serbest olduğum anlamına geliyor. Burada durup binmek istemediğim bir yolculuğu beklemem için hiçbir sebep yok.

Lanet olsun. Bu.

Kuşkusuz, kapıyı omuzlayıp açtığımda ve bir kutup rüzgârı yüzüme çarptığında biraz pişmanlık duyabilirim. Kaldırımda aceleyle ilerlerken yüzümün açıkta kalan derisi yanıyor ve Bram'la arama mümkün olduğunca mesafe koymaya çalışıyorum.

Sonrasında olanlar o kadar çabuk bitiyor ki zihnim olanları kavramakta zorlanıyor.

Bir an, en sevdiğim cinayet podcast'ini dinleyerek ve yemek için durmam gerekip gerekmediğini ya da kalan Çin yemeğinin hala iyi olup olmadığını tartışarak daireye doğru ilerliyorum.

Bir sonraki seferde uzun bir korna sesi duyuyorum ve durup sesin kaynağını arıyorum. Arkamda biri adımı bağırlıyor.

Sonra sırtüstü yatıyorum, kocaman bir beden beni buzlu kaldırıma bastırıyor. Kafatasımın arkasından keskin bir acı fışkırıyor ve yakınlardan sağır edici bir çarpışma sesi gelirken çığlık attığımı zar zor duyabiliyorum.

Ne olduğunu anlamaya çalışırken nefesim titreyerek gri gökyüzüne bakıyorum. Güçlkle başımı çeviriyorum ve yüzümden yaklaşık iki metre uzakta bir araba lastiği bulduğumda zayıf bir çığlık atıyorum.

"Sophie! Kahretsin-" Üzerimdeki ağırlık kayboluyor ve eldivenli eller yüzüme dokunuyor. Gözlerimi kırıştıtarak kendimi Bram'e bakarken buluyorum; yüzü etrafımızda dönen kar kadar beyaz.

Göz kırpıyorum. "Az önce... Az önce bana araba mı çarptı?"

"Sana ben çarptım," diye homurdanıyor, sonra boğuk bir ses çıkarıyor, gözleri altındaki kaldırımında. "Kanaman var. Siktir, tatlım. Gel buraya."

Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni yerden kaldırıp kollarına aldı. "O iyi mi?" diye sesleniyor başka bir ses, bir erkeğe ait. "Çok özür dilerim! Bir buz parçasına çarptım-"

"Kapa çenenin," diye hırılıyor Bram, çoktan harekete geçmiş. Tüten bir motor, telefon direğine yaslanmış bir araba ve dehşete düşmüş bir sürücü gözümün önüne geliyor.

Boynumun arkasından ılık bir sıvı damlıyor ve kafatasıma beyaz bir acı yayılıyor. "Sanırım iyiyim," diyorum Bram'e, sertleşmiş çenesine ve paniklemiş gözlerine bakarak. "Önemli bir şey değil. Yürüyebilirim."

Beni görmezden geliyor, görünüşe göre bugünün teması bu ve ben az önce olanları bir araya getirmeye çalışmakla o kadar meşgulüm ki, caddenin karşısına geçtiğimizi hayal meyal fark ediyorum. Doğruca otoparka ve Bram'in süslü, koyu renkli cipine gidiyoruz. Beni dikkatlice yolcu koltuğuna oturttuğunda, ceketinin kolunun tamamının ve ön kısmının çoğunun kana bulandığını görüyorum.

Ağzım açık kaldı. "Bu benden mi?"

"İyi olacaksın." Emniyet kemerimi bağlamak için üzerime uzanırken nefesinin altından küfrediyor ve sanki kendini de ikna etmeye çalışıyor. "Her şey yoluna girecek, tatlım. Kafa yaraları çok kanar."

Başımı sallıyorum, benim kapımı kapatıp kendi kapısına geçmesi için geçen sürede nefes alışım biraz daha hızlanıyor.

Arabayı çalıştırırken "Önce ayakkabılar, şimdi de palto," diye zayıf bir şaka yapıyorum. "Bu sana ne kadar avantaj sağlayacak?"

Caddeye döndüğümüzde Bram başını sallıyor, yüzünde ciddi bir ifade var. "Neden beni beklemedin?" diye tıslıyor, direksiyonu beyaz parmak eklemleriyle kavlıyor.

Az kalsın bana çarpacak olan arabanın dumanı şimdi daha da tütüyor ve sürücüsü kaldırımında duruyor, telefonu kulağında. "Bu bana ders olacak, değil mi?"

ACIL SERVISTE CHECK-IN MASASINDA BANA BİR BAKIŞ ATILAR VE BİRKAÇ DAKIKA SONRA

Daha sonra, Bram beni tekerlekli sandalyeyle bekleme salonuna doğru itiyordu. Bir çift

Bir grup hemşire bizi daracık bir odada karşılıyor, eldivenlerini ve sarı önlüklerini giymişler bile. "Neredeyse bir araba çarpıyordu," diyor Bram onlara, sesi titreyerek. "Onu yoldan ittim ama kafası kaldırımı çok sert çarptı." Ses tonunda endişe ve başka bir şey var. Suçlu hissetmiyor, değil mi?

"Merhaba Sophie." Beyaz önlüklü yaşlı bir kadın odaya giriyor ve eldivenlerini giyerken bize sıkı, profesyonel bir gülümseme sunuyor. "Ben Doktor Adams. Başınıza bakmamın bir sakıncası var mı?"

Bram'in eli benimkini buluyor, kafatasımın arkasını karıştırırken güven verici bir şekilde sıkıyor, sonra gözlerime bir el feneri tutmak için tekerlekli bir tabureye oturuyor.

"Kafa derinizin arkasında yaklaşık üç inçlik bir yırtık var ve hala oldukça kanıyor. Dikiş atmamız gerekecek, ardından beyin sarsıntısı olup olmadığını kontrol etmek için kafa tomografisi çekeceğiz. Gözbebekleriniz tamamen tepki veriyor, bu iyiye işaret."

Söylediklerinde bir espri arıyorum, anın yoğunluğunu hafifletecek bir şey. Aklıma hiçbir şey gelmiyor ve dehşet içinde bir hıçkırık duyuyorum.

"Bu ben miyim? Ağlıyor muyum?" Solgun yüzlü ve ciddi Bram'e dönüp bakarak soruyorum. Aklıma şaşırtıcı bir düşünce gelince ona göz kırptıyorum. "Sen benim hayatımı kurtardın. Bu... araba bana çarpabilirdi, değil mi? Tamamen krep olurdum?"

Bram'in boğazı düğümlenir ve yavaşça başını sallar.

Oh, lanet olsun. Hadi ama. Adamı unutmaya karar verdim ve o ne yaptı? Muhtemelen kendi hayatını da riske atarak hayatımı kurtardı.

Artık hareket etmeyi bıraktığımıza göre, saçlarına bulaşmış, boynunun yan tarafını kaplamış ve hatta pantolonuna damlamış kanı görebiliyorum. Hâlâ omzumda asılı duran çantayı el yordamıyla bulup telefonumu alıyorum ve kamerayı selfie moduna getiriyorum.

Bu bir hata olduğunu kanıtlıyor. Korku filmlerinden fırlamış gibiyim. Kan saçlarımı ıslatıyor ve yüzümden aşağı damlıyor. Çok fazla gibi görünüyor. Çok fazla.

Doktor döndüğünde Bram, "Çok kan kaybediyor," diye bağırıyor ve sanki kareli vinil karoların üzerine sürekli damlayan kırmızı sıvıyı fark etmemiş gibi bana işaret ediyor. "Kan nakli olması gerekmiyor mu?"

"Ona serum fizyolojik vermeye başlayacağız," diyor kadın hafifçe, sanki bunların hiçbiri biraz bile endişe verici değilmiş gibi. "Başındaki yaralar olduğundan daha kötü görünüyor

vardır."

Sallanıyorum. "Gerçekten kötü görünüyor."

"O zaman sadece kötü sayılır," diye yumuşak bir şekilde takılıyor doktor.

Ağlamaya yeniden başlıyor ama ona doğru cesurca bir baş sallama hareketi yapıyorum. "Yaklaşan ölümüm karşısında gösterdiğin mizahı takdir ediyorum. Eğer bunu atlatırsam, ilk kedime senin onuruna bir isim vereceğim."

Adını hatırlayamadığım -gelecekteki varsayımsal kedim için bir sorun- ve metal bir tepsideki bir sürü malzemeyi açmakla meşgul olan doktor Bram'a bakıyor. "Hep böyle midir? Yoksa tomografisini hızlıca takip etmeli miyiz?"

Düşünüyor. "O hep böyledir."

İnledim. "Hayatımı kurtardıktan sonra seni buradan kovmaya hakkım var mı?" "Hayır," diyor Bram.

"Evet," diyor doktor.

Alt dudağım titriyor ve elini daha sıkı kavıyorum. "Kalmanı istiyorum," diye geveliyorum, ağlamaklı halimden utanıyorum ama bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum. "Eğer istersen yani. Sanırım hayatının geri kalanında benim için bir şey yapmaktan hemen hemen kurtuldun."

Buna karşılık Bram elimi sıktı. "Hiçbir yere gitmiyorum."

BRAM

T Evime döndüğümüzde yarım metre kar birikmişti, arabamın farları kar fırtınasını neredeyse kör edecek kadar yoğun bir şekilde kesiyordu.

Hastaneden çıktıktan sonra nereye gideceğimiz konusunda uzun bir tartışma olmadı. Onun dairesi şehrin öbür ucunda, benim evim ise arabayla sadece beş dakikalık mesafede. Hastanenin bekleme odasının dışında kopan fırtınaya bir kez baktığımda kolumu Sophie'ye doladım, omuzlarımızda ve saçlarımızda kar toplanırken onu arabaya doğru yönlendirdim.

Dikişlerin kendisi çabucak bitti, ancak tomografi çekimi gecikti ve neredeyse üç saatimizi acil servisin köşesine monte edilmiş küçük televizyonda maç tekrarlarını izleyerek geçirdik.

Bütün öğleden sonra, tam da doğru zamanda onun peşinden gelmeseydim neler olabileceğini düşündüm. Ölebilirdi. Dışarı çıkabilir ve benim için olması gerekenden çok daha fazlası haline gelen bu kadının öylece gittiğini görebilirdim.

Şimdi, onu gözümün önünden ayıramıyorum.

Ancak evin ışıklarını yaktığımda, bu konuda başka seçeneğim olmadığını fark ettim. Bu fırtınanın Noel günü öğleden sonraya kadar dinmesi beklenmiyor, bu da Sophie'nin en az iki gün burada kalacağı anlamına geliyor.

"Misafir odasındaki duş tamamen dolu olmalı."

Sophie başını sallıyor, evin içinde ve üst katta beni takip ederken alışılmadık bir şekilde sessiz, gözleri yeni çevrede geziniyor. Ev büyük, gerçekten de bir kişi için çok büyük. Araziyi kızlar ergenlik çağındayken satın aldım ve birkaç yıl sonra inşaatı tamamladım. İkisi de üniversitenin yaz tatilinde birkaç hafta dışında burada hiç yaşamadı.

Burayı tasarlarken, bir şekilde burada yalnız olacağım hiç aklıma gelmemişti.

"Sana giyecek bir şeyler getireyim," diyerek yatak odamın kapısına geldiğimizde sessizliği bozuyorum. Onun benim alanımda, yatağımdan sadece birkaç adım ötede olduğunun farkındalığı, dolaba doğru ilerlerken enseme diken diken ediyor ve bir anlık kararsızlık yaşıyorum. Ona ne vereceğim?

Çoraplar, eşofmanlar ve üniversiteden beri sahip olduğum yumuşak, yıpranmış bir tişört de yığının içine giriyor. Pencere kenarlarında biriken kara rağmen ev sıcacıktı ve dışarı çıktığımda Sophie'yi bıraktığım yerde, kapı aralığında beklerken buldum.

"Teşekkür ederim." Giysi yığınını alıyor ve bana gözlerine ulaşmayan yorgun bir gülümseme sunuyor.

"İyi misin?" diye sorarken boğazıma keskin bir şey düğümlendi.

Sophie düşünürken gözlerini karanlık pencereye dikeyyor ve uzanıp kanlı saçlarının ucuna dokunuyor. "Biraz yorgunum. Yine de çok acııyor. Muhtemelen ağrı kesicilerdendir."

"Sevindim."

İkimiz de hareket etmiyoruz ve bir süre sonra parlak yeşil gözlerini benimkilerle buluşmak için kaldırıyor. Hayatımda ilk kez gözlerimi kaçırmak istiyorum. Arabanın kontrolden çıkmaya başladığını gördüğümde içimde yükselen gerçeküstü dehşet duygusunu henüz atlatamadım. Yüzüne baktığımda, altındaki karlı kaldırıma yayılan parlak kırmızı kanı izlediğimde yoğunlaşan bir his - yaralandığını biliyordum ama ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum.

Çok daha kötü olabilirdi. Bunu biliyorum. Nesnel olarak konuşursak, şanslıydık. Yine de, onun kanamasına neden olduğumu bilmenin verdiği suçluluk duygusu yoğun ve inatçı. O acil serviste geçirdiğimiz her saniye, dar beyaz yatakta onun yerine benim oturuyor olmamı diliyordum.

"Çok üzgünüm Sophie," diyorum, sesim boş çıkıyor.

Başı hafifçe yana düşüyor, kaşları birbirine kenetleniyor. "Bram, sen benim hayatımı kurtardın. Ölebilirdim ya da bir kesikten çok daha kötü yaralanabilirdim. Sen-" Sözleri duraksıyor ve keskin, inanmayan bir kahkaha atıyor. "Sen

Bugün gerçek bir kahramandın ve eğer kendini birazcık bile suçlu hissetmeye cüret edersen, buzdolabındaki tüm ranch sosunu mavi peynirle değiştireceğim."

Cevap gülüşüm zayıf. "Hemen anlardım."

Sophie'nin gülümsemesi sıcak ve zahmetsiz. Bütün gün ilk kez görüyorum ve gerginliğimin bir kısmı vücudumdan akıp gidiyor. Onun gülümsemesini seviyorum. "Doğru, bu konularda altıncı hissin olduğunu unutmuşum. Bazı insanlar ölümlerle konuşur ya da geleceği görür, sende ise peynir bazlı çeşni algısı var."

"Mavi peynir bir çeşni değildir, cehennemin nektarıdır."

"Tespit edebilmeniz faydalı o zaman. Vatikan'ı bilgilendirmeliyiz."

Beni suçumun bir kısmından kurtardığı, yürüyen bir kabustan başka bir şey olmayan bir günü hafiflettiği için mantıksız bir şekilde sinirlenerek ofluyorum. Kadın saçları ve kıyafetleri kan içinde önümde duruyor ve beni daha iyi hissettirmeye çalışıyor. "Bunu düzeltmeye çalışmayı bırak Sophie. Bugün çok farklı bitebilirdi."

Kaşlarını çatıyor. "Neden dışarıdaydın ki? Neden beni eve bırakmayı bu kadar çok istedin? Neden bu sabah beni aldın?"

Utançtan ağızımı açıp tekrar kapatıyor, gerçek dışında olası bir açıklama düşünmeye çabalıyorum. Ama yok. Bu sabah, evinin önünden geçerken soğukta yürümesi fikrine dayanamadım ama öğleden sonra tamamen başka bir şeydi.

Köşeyi dönüp lobiden çıktığını gördüğümde, ilk mantıksız düşüncem Holden'la birlikte gittiği idi. Yaşadığım panik daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi, ama sadece birkaç dakika sonra, araba kaymaya başladığında hissettiklerim tarafından gölgede bırakıldı.

Onu bırakabileceğimi söyledim ama hayır dedi. Başka biri olsaydı, bu iş burada biterdi. Kesinlikle peşinden koşmazdım. Ne yazık ki onun işvereni ya da en yakın arkadaşlarından birinin babası gibi davranmıyorum. Kıskançlık ve sahip olamayacağım bir kadını kaybetme korkusuyla aklını kaçırmış bir adam gibi davranıyorum.

Sonunda, cevap vermeyi daha fazla erteleyemeyeceğimi anlayınca başımı sallıyorum. "Endişelendim. Yollar kaygandı."

Bu yeterli değil. Sophie'nin gözlerinde hala cevaplayamadığım sorular var ve her zamankinden daha çok cevaplayabilmeyi diliyorum. Keşke onu kollarıma alıp sarılabilsen, kalp atışlarını hissedebilsem, teninin sıcaklığını tenimde hissedebilsem ve iyi olduğunu bilebilsem.

Tanrım, bunu çok istiyorum ve sanırım o da istiyor. Ancak bu seksten daha fazlası olacak. Son birkaç gündür acı bir şekilde ortaya çıktığı gibi, bu kadına karşı hislerim var ve eğer teslim olursam bunun neye dönüşebileceğinin yüzeyini zar zor çizdim. Beni daha önce hiç karşılaşmadığım bir şekilde, sinir bozucu olması gereken ama olmayan bir şekilde anlıyor gibi görünüyor. Ona aşık olmamak için hiçbir şansım yok.

Zaten öyle olduğundan şüphelenmeye başladım.

Sophie gözlerini kırıştırarak bana bakıyor, bakışları benimkilerden ayrılmıyor. Belki hayal görüyorum, belki bu kadına o kadar aşığım ki duruma objektif bakamıyorum, ama sanki yüzümde yazılı olan duyguları görebiliyor. Muhtemelen görebiliyordur. Bir yıllık takıntıdan, kendimi odanın öbür ucundan ona bakarken yakalamaktan ve ona yakın olmak için herhangi bir bahane bulmaktan, bugün neredeyse onu kaybetmekten sonra, bunu saklayamayacak kadar yorgunum.

Burada bir şeyler oluyor. Bu an, sahipmiş gibi davrandığımız ilişki için çok fazla, çok yoğun.

Onu öpebilirim.

Bu olasılık zihnimde tehlikeli ve baştan çıkarıcı bir şekilde uçuşuyor ve bir türlü gitmiyor. Aramızdaki mesafeyi kapattığımı ve dudaklarımı onun dudaklarına indirdiğimi hayal etmeme izin veriyorum. Onun için yanıp tutuşuyorum ve teslim olmaya hiç bu kadar yakın olmamıştım.

Sonra Sophie'nin gözleri yere düşüyor. "Beni bu şekilde kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," diyor, sanki E&V'de masamın karşı tarafında duruyormuşuz gibi rahat bir şekilde. O an geçti ve oynamasını istediğime inandığı role geri döndü, çünkü farklı düşünmesini sağlayacak hiçbir şey yapmadım.

Kendimden şüphe duymanın ve suçluluk duygusunun verdiği boş bir ağrıyla dolmuş bir halde, ona kibar bir gülümseme sunarak koridoru işaret ediyorum. "Ne zaman istersen. Hadi, misafir odası bu tarafta."

Koridorda ilerlerken gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ve ışıkları yaktığımda nefesinin kesilmesinden isteksiz bir gurur duyuyorum.

"Vay canına. Bu çok

güzel." Kibar. Resmi.

Yanlış.

"Şurada bir banyo var," diye açıklıyorum sessizce, ona fayans döşeli alanı göstererek. "Duvardaki düğmeler ısıtılmalı zemini de kontrol ediyor."

Sophie, giysi yığınına makyaj masasının üzerine koyup etrafına bakınırken, "Süslü," diye takılıyor.

Onu duşa kadar takip etmek ve saçlarındaki kanı yıkamak istiyorum.

Onu yatak odama taşımak ve bütün gece ona sarılmak istiyorum.

Onunla ilgilenmek istiyorum. En iyi arkadaşının babası olarak değil, patronu olarak değil, onun için dünyalara bedel olan bir kadınla ilgilenen bir adam olarak.

Ancak bunların hiçbirisi bir seçenek değil. Bu yüzden daha sahiplenici dürtülerimi bastırarak geri çekiliyorum. "Seni yalnız bırakayım. İşin bittiğinde bize yemek hazırlayacağım. Bir şeyler yemelisin."

Sonra, kalmam için bir neden olmadığından, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve kendi alanıma çekiliyorum. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve bunu kabul etmeye cesaret edemesem de aklımın bir köşesinde ne yapmak üzere olduğumu biliyorum.

Yatağımın kenarına oturup kan lekeli ceketimin cebine uzanarak bugün ofisten çıktığımdan beri dokunmadığım telefonumu alırken kaslarım vücudumdan bağımsız çalışıyor gibi görünüyor. Arkadaşlık uygulaması hâlâ açıktı ve bikinili Sophie'nin görüntüsünü gösteriyordu.

Tanrım.

Sikim zonkluyor, baktıkça daha da sertleşiyor. Kendimi dışarı çıkarma ve ağrının bir kısmını hafifletme dürtüsü güçlü, ama ellerimi oldukları yerde tutuyorum.

Onu istiyorum, sadece vücudunu değil.

Onu öyle bir noktaya getirmek istiyorum ki kızlarımın öfkesine, insan kaynakları ile uğraşmaya ve benden çok daha genç birinin peşinden koşmanın kaçınılmaz olarak getireceği dedikodulara göğüs gerebileyim. Tüm yetişkin hayatım boyunca gerçekçi olmakla gurur duydum. Tüm mesleğimi doğa kanunlarına saygı duymama borçluyum ve öğrendiğim bir şey varsa o da yerçekimine karşı koyamayacağınızdır.

Sophie'nin üzerimdeki etkisinin hiçbir yere gitmediği açıkça ortaya çıktı. Bu azalmıyor ya da daha katlanılabilir hale gelmiyor ve eğer bir şey yapmazsam

-Yakında onu sonsuza dek kaybedeceğim. Aynı sayfada olduğumuzdan emin olmak için düşünebildiğim tek bir yol var.

Sağa kaydırıyorum.

SOPHIE

O Kay, onu kaybetmeye çok yaklaştım.
Sevdim, Tamamen, deli gömleği seviyesi
Cray-cray. Benim İlişki uzmanlığı
biraz zayıf olabilir, ama ben yirmi dört yaşında, mühendislik diploması olan,
geleneksel olarak çekici biriyim. Bana asıllılar. Aslında, geçen geceki
Bram'den ilham alan içki alemimin

Yıllardır ilk defa kendi içkimi kendim ödedim.

Ancak verebileceğimden daha fazla kan kaybetmiş olmalıyım çünkü Bram Vogel'in bana bakışı... Evet, hiç mantıklı değil. Bildiğim kadarıyla bir kız arkadaşı var ve bugün bana karşı inanılmaz derecede nazik davranmasının nedeni inanılmaz derecede nazik bir adam olmasıydı. Bu kadar. Duygularımın karşılık bulabileceğine dair şüphelerim geçen gece kesin olarak ortadan kalktı ve ihtiyacım olan son şey, bir bakış gibi dayanıksız bir şeyle kendimi devam etmekten vazgeçirmek.

İçimi çekerek başımı arkaya eğiyorum ve suyun, Bram'in arabasından eve gelirken kemiklerime yerleşen soğuğu ısıtmasına izin veriyorum. Kan çoktan akıp gitmişti ama henüz duştan çıkmaya cesaret edemiyordum. Birkaç dakika içinde aşağı inip Bram'le yemek yemem gerekecek ve bu gerçekleşmeden önce onun için dizlerimin üzerine çökmemi söylemesini hayal etmeyi bırakabilirsem çok iyi olur.

Hatırlatma bile tek başına klitorisimin nabzını hızlandırırken inleyerek suyu kapatıyorum ve büyük duştan çıkıp kabarık beyaz bir banyo paspasının üzerine çıkıyorum.

Bugünden önce Bram'in evine sadece bir kez, altı ay önce Honor için verdiği doğum günü yemeğine gitmişim. O gece, sanki adamı her gün işte görmüyormuşum gibi banyoda bir saat geçirdim, kaşlarımı aldım ve cildimin her santimetresine peeling yaptım. Yine de onun evinde olmak farklı hissettirdi, ilişkimizin sınırları E&V'nin ötesine genişledi.

O gece hiçbir şey olmadı. Belli ki. Bram'in kızının doğum günü yemeğinde bana olan vahşi ilgisini ve ölümsüz aşkını ilan etmesini beklemiyordum. Yine de, özel hayatına bir bakış atacağım için heyecanlıyım.

Hayal kırıklığına uğramadım. Bram'ın evi -bir dağın yamacına inşa edilmiş çarpıcı, yüzyıl ortası modern bir yapı- nefes kesici. Onun için bir yıl çalıştıktan sonra, kendine özgü tarzını biliyorum ve bu evin her satırı onun ne kadar parlak bir mimar olduğunun bir kanıtı. Anlık şaşkınlık duygusu geçtiğinde, gecenin büyük bir bölümünü kusursuzca tasarlanmış tüm o duvarlara karşı beni becerdiğini hayal ederek geçirdim.

Bu gece farklı. Bir kere, sadece ikimiz varız. Diğer bir şey de, her türlü duvar sikişi fantezisini bırakmaya kararlıyım. Söylemesi yapmaktan kolay, adam hayatımı kurtardı.

Yani, hadi ama.

Ben burada herkes için doğru olanı yapmaya ve adamı unutmaya çalışıyorum. Sonra o gidip beni kontrolden çıkmış bir arabanın önünden itmek, kar fırtınasında taşımak, acil serviste üç saat benimle oturmak ve beni evine geri götürmek zorunda kaldı.

Yatak odasındaki o an hiç olmamış gibi davranmaya karar verdim. Burada yapılacak en iyi hareket inkâr etmek gibi görünüyor.

İncelediğimde, kazağımın altına giydiğim atletin mucizevi bir şekilde kan lekesi barındırmadığı ortaya çıktı. Bram'in eşofman altıyla birlikte onu da giyerken kollarım ve bacaklarım ağır ve güçsüz hissediyor, aletin şu anda çıplak tenimi okşayan yumuşak, yıpranmış malzemeye temas edeceğini düşünmemeye çalışıyorum (ve başaramıyorum).

Bana gösterdiği yatak odası, eğimli tavanı boyunca uzanan doğal ahşap kirişlerle çerçevelenmiş, tabandan tavana pencerelerle dolu bir duvarla çarpıcı. Yatak kabarık, orman yeşili nevresimlerle döşenmiş ve muhtemelen ne kadar yüksek olduğu için daha sonra içine girmek için koşmaya ihtiyacım olacak. Karşı duvarda büyük bir televizyon, kitaplar ve hatta tek tek paketlenmiş atıştırmalıklardan oluşan küçük bir sepetle dolu bir eğlence istasyonu var.

Kendimi çok aştım.

Saçlarımı gevşek bir topuz haline getirirken başımın arkası zonkluyor. Dikişlerin derimi çekmesi garip ama acı beklediğim kadar korkunç değil. Telefonumu cebime atıp başımı koridora çıkarıp iki tarafa da bakarken karnımdaki kelebekleri ve heyecanlı bekleyişi görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Bram görünürde yok ama nerede olduğunu tahmin edebiliyorum çünkü bir şey harika kokuyor.

Gerçekten inanılmaz. Taco Bell'e giderken gurme bir restoranın önünden geçerken aldığınız türden bir yemek kokusu. Mutfakta pek iyi değilim (dolayısıyla aşırı Taco Bell tüketimi) ve uzmanlığımın çoğu kahvaltı ve paket sipariş üzerine. Evimizde aşçı olarak Honor görevlendirildi ve o ana kadar Bram'den bir şeyler öğrenmiş olabileceği hiç aklıma gelmemiştir.

Aşağı iniyorum. Dışarısı artık tamamen karanlık ve merdivenlerin karşısındaki pencerelerde mutfakın yansımaları görülebiliyor.

Yarı yolda durup Bram'in uzun boylu, saçları nemli ve kaşları konsantrasyonla çatılmış halini izliyorum. Bir planı incelerken ya da birinin pek de emin olmadığı proje sunumunu dinlerken takındığı yüz ifadesiyle aynı. Şimdi, tükürük bezlerimin aşırı hızlanmasından sorumlu olan kokunun kaynağı olması gereken kaynayan bir tencereye doğru yöneldi. Bu arada, bugün alıştığı atıştırma alışkanlığından hoşlanmayan midem sesli bir şekilde hırılıyor.

Sanki burada durduğumu hissediyormuş gibi, Bram şu anda sürünmek için kullandığım pencereye doğru bakıyor ve gözleri karanlık camda benimkilerle buluşuyor. İçimde sıcak, huzursuz bir farkındalık nabızı atıyor ve tekrar inişe geçtiğimde kendimi uzun, derin bir nefes almaya zorluyorum.

Kendine gel Sophie.

"Merhaba." Bram kullandığı tahta kaşığı tencerenin kenarına koyuyor, koyu renk gözleriyle yüzümü inceliyor. "Hâlâ iyi misin?"

"Biraz ağrıyor," diye itiraf ediyorum, başımın arkasına hafifçe dokunmak için uzanıyorum. "Testere filmlerindeki dört numaralı cinayet kurbanını canlandırmadığım için şimdi çok daha iyiyim."

Görünüşe göre yere yığılmayacağımın emin olan Bram, boğazını temizleyerek dikkatini tekrar yemeğe veriyor. "Ne sevdiğinden emin olamadım. Mantarlı risotto olur mu?"

"Bu harika. Yine de senin için yemek yapmalıyım. En azından bunu yapabilirim." Yüzümü buruşturuyorum, teklifimi kabul edebileceğini fark ettiğimde hemen pişman oluyorum. Bir gün için kendimi yeterince utandırdım.

"Benim için zevktir."

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için başka tarafa bakarak içinde bulunduğumuz güzel odayı inceliyorum. Üst kattaki yatak odamda olduğu gibi, tavan da tüm mekânı sıcak bir kucaklaşma gibi hissettiren lekeli ahşap panellerden oluşuyor. Bakışlarım şöminenin üzerinde duran Bram, Leni ve Honor'un çerçeveli resmine takılınca kalbim sıkışıyor. Yakın zamanda, Honor'un ve benim üniversite mezuniyetimizde çekilmiş. Kolları omuzlarında, baba ve kızları kameraya gülümsüyorlar.

Tanıdık, çünkü onu alan bendim. Daha sonra Bram kutlamak için öğle yemeği ısmarladı. Dördümüz, diğer mezunlar ve aileleriyle dolu bir Çin yemeği restoranında yuvarlak bir masada oturduk, garip mezuniyet konuşmacısına güldük ve önümüzdeki aylardaki planlarımız hakkında konuştuk. Honor ve ben onun memleketinde birlikte bir daire tutmaya karar vermiştik ve reçine yazıcım için bir yere ihtiyacım olduğundan bahsettiğimde Bram'ın gözleri parladı.

En iyi arkadaşımın babasından etkilendiğimi ilk kez o zaman fark ettim. Pasif, nesnel bir şekilde değil, daha çok lütfen beni sıkıştırın ve her pis arzunuzu yerine getirmek için beni kullanın gibi.

Tanrım, berbat durumdayım.

Dikkatimi dağıtmaya hevesli bir şekilde odaya bakıyorum ve içeri girdiğimizden daha yakından inceliyorum. Yaklaşan tatile rağmen Bram'in ne bir ağacı ne de herhangi bir süslemesi vardı. Tatil planları ne olursa olsun, onları burada geçirmeye niyeti olmadığı açık.

En başta burada olmamı gerektiren yaralanmadan daha keskin ve şiddetli bir ağrı göğsümün ortasından dışarıya doğru yayılıyor.

"Yollar açılır açılmaz buradan gideceğim," diye söz veriyorum, kıcımın yarısını karşısındaki taburelerden birine tüneyerek. "Honor planların olduğunu söyledi. Yoluna çıkmayacağım."

Bram'in tuzluğa doğru hareketi duraksıyor ve biraz utanmış görünerek boğazını temizliyor. "Planım yok."

İlgimi çekince yemek pişirmeye devam edişini izliyorum. Hayal görüp görmediğimden emin değilim ama yanaklarının bir dakika öncesine göre biraz daha renklendiğine yemin edebilirim. "Fırtına yüzünden mi iptal edildi?" I

Sanki bu soru önemsiz bir soruymuş ve cevabına duygusal olarak en ufak bir yatırım yapmamışım gibi görünmeye çalışarak soruyorum.

"Hayır." Bram bana bakıyor ve sıkı bir gülümseme sunuyor. "Hiçbir şey yapmıyordum. Sadece Honor ve Leni'nin günü benimle geçirmedikleri için kendilerini suçlu hissetmelerini istemedim."

"Oh." Ödünç aldığım eşofmanımın kravatıyla oynuyorum. Muhteşem. Sanki onun ne kadar iyi bir adam olduğuna dair daha fazla kanıt ihtiyacım varmış gibi. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Honor'a Noel için planlarım olduğunu da söyledim çünkü kendini suçlu hissetmesini istemedim."

Bram kaşlarını çatarak yukarı bakar. "Aileni görmeye gitmiyor musun?"

Ah. Ailem. Honor'la bile mümkün olduğunca kaçınmaya özen gösterdiğim bir konu. Mesafeli de olsa dostane bir ilişkimiz olduğunu düşünüyor gibi görünüyor ve ben de bu yanlış anlamayı asla düzeltmedim.

Ona ne kadarını söylemem gerektiğine karar vermeye çalışarak, "Kutlamalara pek meraklı değiller," diye geçiştirdim. "Babam bir papaz, bu yüzden İsa'nın günahlarımız için ölmesi olayına daha çok ilgi duyuyorlar ve yumurta likörü içmek ve hediyeleşmek olayına daha az ilgi duyuyorlar. Benim tarzım değil."

"Bir papaz," diye yineliyor Bram, gözlerini kaynayan risotto'dan kaldırıp bana bakarak. "Seni bir papazın kızı olarak asla hayal edemezdin. Nerede büyüdü sen?"

"Kentucky. Gerçi uzun zamandır dönmedim." Ya da ailemle konuşmadım. Her yıl doğum günümde postayla İncil'den bağışlamanın gücüyle ilgili uzun bir ayet içeren bir kart gönderirler. Bu karta genellikle, tanrıtanımaz, hedonist yollarımın yanlışlığını fark ettiğimde beni kollarını açarak karşılamaktan mutluluk duyacaklarını bildiren bir not eşlik eder. Henüz bunu yapmadığımı düşünürsek, ilişkimiz düzelmedi.

Bram bunu anlamış gibi görünüyor ve dikkatini tekrar yemeğimize veriyor. "Tatillerde genelde yalnız mısın?"

"Benim için üzülme," diyorum aceleyle, çünkü Bram'ın beni bir tür sadaka vakası olarak görmesinden daha utanç verici bir şey düşünemiyorum. "İnan bana, ailemle tanışsaydın, yalnız olmanın büyük bir gelişme olduğunu fark ederdin."

Tencerenin üstüne bir kapak koyan Bram başını sallar. "Senin için üzülmiyorum, onlara kızıyorum."

Bir zamanlar ben de kızmıştım ama üstesinden geldim. Ne de olsa onlar her zaman oldukları kişiler, ben ise kalıptan berbat bir şekilde çıkmış biriyim. Hatta

Küçük bir çocukken şüpheciydim, ancak bana sunulan dünya hakkındaki bu şüpheler, ergenlik çağıma geldiğimde tam teşekküllü bir küçümsemeye dönüştü.

Şimdi bu durumdan güvenli bir şekilde uzaklaşmışken, onlar için bir kabus olduğumu biliyorum. Pastör Richard Nelson ve sadık eşi Ivy, üç mükemmel, dindar oğul yetiştirdikten sonra, asi en küçük çocuklarıyla ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Nelsonların evi yıllarca bitmek bilmeyen bir irade çatışmasıyla boğuştu ve sanırım ben üniversiteye gittiğimde hepimiz rahatladık. Sadece aylar sonra, büyük ayrılık gerçekleşti ve o zamandan beri hiçbirini görmedim.

"Genelde ne yaparsınız?" Konuyu duygusal açıdan daha az hasarlı sulara yönlendirmeye hevesli bir şekilde Bram'a soruyorum. "Vogel ailesinin gelenekleri var mı?"

Kollarını kavuşturuyor ve arkasındaki dolaplara yaslanıyor. "Kızlar genellikle sabah annelerinin evine gider ve öğleden sonrayı birlikte geçiririz. Hediyeler alırız, bazen masa oyunu oynarız. Akşam yemeği asıl olaydır. Hepimiz yemek yapmayı severiz, bu her zaman birbirimize bağlandığımız bir şeydir. Tatilden birkaç hafta önce hangi tarifleri deneyeceğimize karar veririz, gurme şeyler, bilirsiniz? Normalde denemek için fazla zahmetli şeyler."

Bu inanılmaz tatlı. Vogel'leri mutfakta birlikte koşuştururken, muhtemelen arka planda Noel müziği çalarken ve şöminede ateş çıtırdarken düşünmek hoşuma gidiyor. Geleneksel bir aile ya da mükemmel bir aile değil, ama içindeki insanların birbirini sevdiği ve uyum sağladığı bir aile.

Tecrübelerimden biliyorum ki, içine doğduğunuz aile her zaman doğru aile olmayabilir.

İçimde açılan keder ve özlem çukurunu istemeden de olsa ortaya çıkaracak bir şey söylemekten korkarak karanlık pencereye doğru bakıyorum. Evden, sundurma olması gereken yerde biriken bir karış karı aydınlatmaya yetecek kadar ışık sızıyor. "Haberlere bile bakmadım. Bunun ne zaman duracağını biliyor musun?"

Camdan Bram'ın yere baktığını, omuzlarının gergin olduğunu görüyorum. "Korkarım birkaç gün için değil. Vali acil durum personeli dışında herkese yolları kapattı."

Bu da Noel gününün büyük bir kısmında, hatta muhtemelen ertesi gün de burada olacağım anlamına geliyor. Son altı yıldır ilk kez Noel'de yalnız olmayacağım ve bunun tek nedeni de epik bir kar fırtınasının başlangıcında neredeyse bir araba tarafından eziliyor olmam. Sanırım Nelson ailesinin en az dört Noel'ini tek başıma mahvettikten sonra bunu hak ediyorum.

Bram tekrar konuştuğunda sesi temkinli. "Bize katılabilirsin. Gelecek yıl."

Gözlerimiz karanlık camda tekrar buluşuyor ve sadece bir an için birbirimize bakıyoruz. Kendimi ifşa olmuş hissediyorum. Ailem hakkında ilk kez bu kadar açık konuşuyorum ve uzun zamandır beni hak etmediğim bir acıma duygusunun nesnesi haline getireceğine dair şüphelerimi doğrulamak hiç de rahat değil.

Yüzüme kendi gözlerime bile tahta gibi görünen bir gülümseme yerleştiriyorum. "Ben berbat bir aşçıyım. Benim hazır patates püresi katkımın kutlamaları pek de güzelleştireceğini sanmıyorum."

Bram sert bir ifadeyle, "Sophie," diye cevap verdi. "Ciddiyim."

Ciddi olduğunu biliyorum ve bu durumu daha da kötüleştiriyor. Bu adamın nezaketi zaten birçok kez kafamı karıştırdı. Eğer beni Noel yemeğine davet eder ve sıcacık, sevgi dolu hayatına buyur ederse, büzüşmüş kalbimi gümüş bir tepside sunabilirim. Bir de kız arkadaşını da davet etme ihtimali var ki, o zaman kendimi karların içine atıp ölmeyi ummak zorunda kalacağım.

Ayağa kalkıp gergin ve huzursuz enerjimin bir kısmını boşaltmak için gerinirken, "Merak etme," diye onu temin ediyorum. "Leni bana şu flört uygulamasından bahsetti. Belki o zamana kadar rahatsız edecek bir erkek arkadaşım olur. Ayrıca, Rebecca'nın da davet edileceğinden eminim, değil mi? Bu arada çok havalı görünüyordu. Hatırlayabildiğim kadarıyla."

Buraya kendini küçümseyen bir kahkaha ekleyin.

Bram bana bakıyor, kaşları çatılmış ve ağzı düz bir çizgi halinde bastırılmış. "Hayır. Gelecek yıl Noel'e gelmeyecek. Bu bizim ilk ve tek randevumuzdu."

Oh. Yutkunuyorum, kalbim sıkışmış bir kuş gibi göğüs kafesimde çırpınıyor. Söylediği şey iyi, değil mi? Yani Rebecca'yla çıkmasını istemiyordum ama bu umutsuz özlemi durdurmak için sağlam bir motivasyon oldu. Şimdi en başa döndük: aptalca takıntılı olunabilecek en kötü adama aptalca takıntılıyız.

Sessizliğe bir saniye daha dayanamayarak ve aramıza biraz mesafe koymaya heveslenerek geri çekiliyorum. "Gidip biraz oturacağım. Biraz yorgunum."

Yanıt beklemeden topuklarımın üzerinde dönüyorum ve odayı geçip kanepenin ondan en uzak köşesine gidiyorum, giderken eşofmanının cebinden telefonumu çıkarıyorum. Bir an için açmıyorum bile, sadece karanlık ekrana boş boş bakıyorum. Aklımı mı kaçırıyorum? Olabilirim. Çünkü

Aylardır, tıpkı daha önce yatak odasında paylaştığımız gibi anlara tutunuyorum, onlardan bir şeyler okumaya çalışıyorum, görmek istediğimi görüyorum. Acınası bir durum.

Eğer isteseydi, yapardı, değil mi? Herkes böyle söylüyor. Kabul ediyorum, burada bazı hafifletici sebepler var, ama hepsi tek bir şeye bağlı. Bram bir yılı aşkın süredir bir kez bile inkar edilemez bir ilgi ifadesi olarak yorumlanabilecek bir şey söylemedi ya da yapmadı.

Mutsuzluktan üşüyerek telefonumu açıyorum ve bu sabah indirdiğim flört uygulamasının yeni simgesini görerek parmağımı ekrana vuruyorum. Yeter artık. İstesem de istemesem de hayatıma devam ediyorum.

Evren beni yakalamak için dışarıda olmalı.

Ya da belki de Tanrı gerçektir ve ben aşık oluyorumdur. Eğer öyleyse, iyi oynadın, ey Cennetteki Babamız. Sınırsız sayıda müstakbel sevişme arkadaşıyla dolu bir uygulamayı açtığımda gördüğüm ilk resmin beni ilk etapta bu uygulamaya katılmaya teşvik eden adam olmasından daha iyi bir vurulma olamaz.

Vay anasını.

Vay anasını be.

Profil resmine bakarken nabzım zonkluyor: Bram (44) - Sizin şehrinizde yaşıyor! 94% YUM Match! Bir şantiyede duruyor, kameraya doğru sırtlıyor, bir elinde tableti, diğerinde bareti var.

Yüzde 94 mü? Bu... bu gerçekten yüksek olmalı, değil mi? Karnımın alt kısmındaki kaslar titriyor ve telefonumun üzerinden risottoya malzeme ekleyen Bram'a bakıyorum, dudakları konsantrasyonla aşağıya doğru dönmüş.

Yutkunuyorum ve dikkatimi tekrar telefona veriyorum. Onu tanımasaydım, bir uygulamada sadece iki yabancı olsaydık, sağa kaydırır mıydım? Kesinlikle. Aslında, bahse girerim bunu yapan bir sürü başka kadın vardır ve onları suçlayamam.

Belki de bu iyi bir şey olabilir, sonunda ihtiyacım olan kapanışı yapmanın bir yolu olabilir. Eğer sağa kaydırırsam, profilim onun olası eşleşmelerinde görünecek. Kaçınılmaz olarak eşleşmediğimizde -çünkü muhtemelen onun yaşındaki erkeklerle ilgilendiğimi görünce utanacaktır- bu, onun ilgilenmediğini kendime kanıtlamanın bir yolu olmaz mı?

Evet.

Canım yanacak. Muhtemelen önümüzdeki birkaç günü her bildirim aldığımda telefonuma sarılarak ve cep telefonu faturamı ödemem gerektiğini hatırlatan her bildirimle kendimi daha da gülünç hissederek geçireceğim. Bunların hiçbirini

Bram Vogel'e sırlsıklam aşık olarak, bundan hiçbir şey çıkmayacağını bile bile devam ediyorum.

Alt dudağımı ısırarak, kalbim boğazıma düğümlenmiş bir halde parmağımı ekranda sürüklüyorum. Ekranımda beliren bir bildirimin belli belirsiz farkındayım ama bu şu anda çok da önemli görünmüyor.

Çünkü odanın öbür ucunda Bram'in telefonu çalıyor.

BRAM

I Telefonumu elime aldığımda ne göreceğimi biliyorum.

Belki de Sophie'nin ani gerginliği ya da yuvarlak gözlerle cihaza bakmak için dönüp durması, paniğin dalga dalga yayılmasıydı. Belki de her geçen gün elimden daha da kayan bir kadına tutulmuş, umut dolu yaşlı bir aptalım.

İyi bir adam geri çekilir ve bunun olmasına izin verirdi.

İyi bir adam kızının duygularına kendi duygularından daha fazla değer verirdi.

İyi bir adam, başka birinin kollarında bile olsa mutluluğu bulduğunda mutlu olurdu.

Bu şeyi olduğu yerde durdurmam, o iyi adam olmam için o kadar çok fırsat vardı ki. Ama yapmadım. Ona duyduğum arzu, kontrolümün ötesinde vahşi ve öfkeli bir gücü ve her zaman da öyle oldu. Mücadele etmeme rağmen, giderek daha da güçlendi ve öğleden sonra yaşadığım dehşetin etkisinden hala kurtulamadığım için iradem paramparça oldu.

Bu fırtınada şehri boydan boya arabayla geçmek, telefonuma uzanmaktan kendimi alıkoymaktan daha kolay olurdu. Kaldırdığımda ekran aydınlanıyor, tanıdık pembe bir simge ve bildirim görüntüleniyor: Yeni bir YUM eşleşmeniz var!

"Bram." Sophie'yi ayağa kalkmış, odanın öbür ucundan bana bakarken buluyorum, parlak gözleri dehşetle irileşmiş. O korkuyor ama ben korkmuyorum. Artık korkmuyorum. Gürültüyü duyduğum anda -ki bu herhangi bir şeyden kaynaklanıyor olabilirdi- daha önce bilmediğim bir rahatlama üzerime çöktü.

Hepsi benim kafamda değil. Bu konuda yalnız değilim ve bu kesinlik, uzun süre suyun altında kaldıktan sonra ilk ciğer dolusu hava gibi.

Beni istiyor -uzun zamandır istiyordu- ve benim cesur, komik, zeki kızımın, katlandığım işkencelerden herhangi birini hissetmesi düşüncesi dayanılmaz. Sophie Nelson yapbozunun parçaları bu gece benim için yerine oturdu. Papazın reddedilen kızı ait olacağı bir yer, ait olacağı insanlar için can atıyor.

Bunu ona verebilirim ve onu bir saniye daha bekletmeyeceğim.

Telefonum bir takırtıyla tezgâha çarpıyor ve sonra adanın etrafında dönüyorum, göğsümdeki yanmayı tatmin etmek için hiçbir şey yapmayan oksijeni emiyorum.

"Bram," diyor Sophie, ben odanın yarısına geldiğimde, yarı yalvarır, yarı uyarır bir sesle. Duraksamıyorum.

"Sophie," diye karşılık veriyorum ona dokunacak kadar yaklaştığımda, sesim kaba, alçak bir törpü, bir yakarış. Ellerim yüzünü kavramak için havaya kalktığında ikimiz de nefes nefese kalıyoruz, tenim teninde, onu istemekten başka hiçbir mazeret ya da bahane olmadan. "Şimdi seni öpeceğim."

Aramızda bunca şey varken bile, ona geri çekilmesi ve bunu bitirmesi için zaman veriyorum. Bunu yaparsak sadece benim hayatımı kaosa sürüklemiş olmayacağım ve -onun çekip gittiğini görmek beni öldürse bile- onu da suçlamayacağım.

Sophie bunu yapmıyor ama. Bir an için bana bakıyor, göğsü inip kalkıyor, elleri iki yanında yumruk olmuş. Sonra, tıpkı az önce benim yaptığım gibi, kırılıyor. İnce kolları yukarı uzanıyor, boynumun arkasına dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor, göz kapakları ağırlaşmış, dolgun dudakları ayrılmış ve öpülmek için yalvarıyor.

Ben de yapıyorum.

Onu öperim.

Onu öpüyorum ve bu ilk öpüşmemiz, üçüncü öpüşmemiz ya da yüzüncü öpüşmemiz gibi gelmiyor. Sophie Nelson, yasak meyve, asla dokunmamam gereken kız, sanki sadece benim için yaratılmış gibi hissettiriyor. Yanılmışım, hiçbir konuda olmadığım kadar yanılmışım. Onu bu şekilde istemek bir ceza değil, bir hediye.

Acele etmiyorum, tadı duyularımı istila ederken inliyorum. Ellerimin belinin kıvrımına düşmesi ve onunkilerin göğsüme doğru kayması nefes almak kadar doğal, biri tam da gürleyen kalbimin üzerine bastırılmış. Benden daha küçük, daha yumuşak ve ona sarılmak bir tatilden sonra eve dönmek gibi.

ömür boyu uzakta. Dünyanın geri kalanı önemsiz bir hiçliğe dönüşüyor ve sadece ikimiz birbirimizin içinde kayboluyoruz.

"Bram," diye fısıldıyor adımları, sadece bir saniyeliğine ayrıldığımızda titriyor, aynı havayı açgözlülükle ciğerlerimize çekerken alnım onunkine değiyor.

İkinci bir tahminde bulunması için yeterince uzun duraklamıyorum. Bunun bir hata olduğunu ya da bunu yapmamamız gerektiğini duymak istemiyorum. Bu kadar yanlış bir şey için, bu son derece doğru hissettiriyor ve şu anda endişelendiğim tek şey onun da bunu fark etmesini sağlamak. Artık kaçmak yok.

Onu tekrar öpüyorum, öncekinden daha sert bir şekilde ve Sophie daha da yaklaşıyor, bana olan tutuşu sıkılaşıyor. Dişlerim alt dudaklarını sıyrarak inlemesine neden oluyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en erotik ses. Sophie -benim Sophie'm- ona verdiğim zevkten, onu ne kadar tahrik ettiğimden inliyor... Daha önce bir hayvansam bile, şimdikiyle kıyaslanamaz bile.

Belki de bunu yavaşlatmaya çalışmalıyım, ama onun kollarımda, canlı ve bana muhtaç olduğu hissiyle o kadar sarhoşum ki, tek önceliğim ona daha fazlasını vermek, ona her şeyi vermek. Kaya gibi sert ve hazırım, hiç olmadığım kadar tahrik olmuş durumdayım. Her geçen saniye, bunu durdurmanın mümkün olmadığı daha da belirginleşiyor.

Ellerim Sophie'nin giydiği ince atleti avuçluyor ve başının üzerinden çekecek kadar bile ondan ayrılmaya dayanamayarak parçalıyorum. Kumaşın yırtılma sesi sessiz odayı dolduruyor ve Sophie'nin nefesi, sütyeninin gitmesiyle bir başkasına dönüşüyor ve onu beline kadar çıplak bırakıyor.

Göğüsleri ellerime mükemmel bir şekilde oturuyor ve -Yüce İsa- onlara yapmak istediğim şeyler var.

Kendimi onun ne kadar iyi hissettiğine o kadar kaptırmışım ki, gömleğimi çekiştirip beni de soymaya çalıştığını fark ettiğimde şaşırıyorum. Saniyeler içinde gömleğim gitti, kim bilir nereye savruldu ve dudaklarım onun dudaklarına çarparken Sophie inliyor, öpüşmemiz morarıyor ve acıkıyor. Onun çıplak teninin benimkine bastırılmış hissi, uyguladığım her türlü kısıtlamayı rüzgara atmak için yeterli ve görünüşe göre tek ben değilim. Kontrolden çıktık.

Elleri aramızda geziniyor, pantolonumun düğmesini kurcalıyor ve yol verdiğinde inliyorum. Sophie'nin eli sikimi buluyor, tabanını kavırıyor, beni okşuyor. "Ah, kahretsin," diye inliyorum dudaklarına karşı, dokunuşuna doğru itiyorum. "Oh, siktir, tatlım. Benim için daha sıkı tut."

Söyleneni yapıyor, ben ödünç aldığı eşofman altıyla uğraşırken bana tam da istediğim gibi dokunuyor. Pantolonu kalçalarından aşağı iterken daha fazla kumaşla karşılaşmayı bekliyorum ama onun yerine parmaklarım çıplak kıkına değiyor.

Sikeyim. Evet.

Şimdi ikimiz de çıplağız ve çılgınca öpüşüyoruz, oturma odamın ortasında birbirimizi pençeliyoruz. Yeterince oksijen alamıyorum ama nefes almak onu öpmek kadar önemli gelmiyor. Yine de beynimin bir kısmı çalışıyor olmalı, çünkü bizi döndürmeyi başarıyorum, kanepeye geri düşüyorum ve onu yanıma çekiyorum.

Kendimi karamel rengi saçların çerçevelediği parlak yeşil gözlere bakarken buluyorum. Rüyalarımın kadını kalçalarımın binmiş, çıplak amcığı sikimden sadece birkaç santim ötede.

Bundan sonra her şey değişecek. Tanrı'ya şükür. Değişmesini istiyorum.

Elimi bacaklarının arasına bastırıp avuç içimin topuğunu klitorisinin üzerinde gezdirirken kaygan, çıplak ten parmaklarımı selamlıyor. Kesinlikle damlıyor ve hepsinin benim için olduğu bilgisi doğrudan sikime gidiyor. Çıkardığı mızız sesler seksiliğin de ötesinde ve en son ne zaman bu kadar sertleştiğimi hatırlamıyorum. Yavaşlamam gerektiğini, onu kendime hazırlamam gerektiğini fark ediyorum ama rahatlama vaadi sadece birkaç santim ötemde ve bu kadar uzun süre kendimi tuttuktan sonra artık kendimi tutamayacak kadar ileri gitmiş durumdayım.

Onu doldurmam gerek.

Ağzımın içine doğru nefes nefese kalan Sophie dizlerinin üzerinde doğruluyor, bana tabanımı yumruklamam için yer açıyor ve ucunu ıslak küçük amının dudaklarına doğru yönlendiriyor.

"Bana istediğini söyle," diye homurdanıyorum dudaklarına karşı, çenem sıkılmış ve taşaklarım ne kadar dolu oldukları için zonkluyor.

Kollarımdaki kadın titriyor, daha kelimeleri bulamadan başını sallıyor. "İstiyorum," diye soluyor Sophie, kalçalarını oynatarak beni içine almaya çalışıyor. "Lütfen, Bram. Sana ihtiyacım var-"

Onu yalvartacağım çok zaman olacak, ama bu onlardan biri olmayacak.

"Sana ihtiyacın olanı vereceğim, tatlım," diye söz veriyorum ve ayrılıyor, şişmiş ucumu onun sıkı açıklığına yönlendirirken aramızda bakıyoruz. En son on yıllar önce prezervatifsiz seks yapmıştım ama bunu bırakıp prezervatif aramam düşünülemez bile.

Aletimin başına yapışan kaygan, sıcak duvarların hissi, tüm sağduyuyu hızla uzaklaştırıyor. Sadece bir santim içindeyim ve bu şimdiden hayatımın en iyi seks.

"Bram," diye nefes alıyor Sophie ve ben gözlerimi onun yüzüne dikiyorum. Dudakları ayrılmış, kaşları şok içinde birbirine kenetlenmiş, yavaşça aşağı bastırıyor. "Çok büyük, lanet olsun."

Bunun için üzülmeyi kendime yediremiyorum.

"Bunu kaldırabilirsin." Ellerim göğüslerine doğru kalkıyor, bedenime uyum sağlamaya çalışırken pembe meme uçlarıyla muhtemelen olması gerekenden daha sert bir şekilde dalga geçiyorum. "Sikimin üstüne otur, küçük kız."

Bu bir işkence. Enfes, zihin uyuşturan bir işkence. Başındaki yara olmasaydı, şimdiye kadar onu sırt üstü yatırmış, kalçalarının arasında sakladığı sıcak, kaygan deliğe bastırmış olurum. Lanet olsun, onun için çok yaşlı olmak beni tahrik etmemeli ama ediyorum. Bu kadın istediği herkese sahip olabilirdi, ama o benim adımın inliyor, parmakları omuzlarımı ısıyor ve sikimi içine sığdırmaya çalışıyor.

Bu lanet gezegendeki en şanslı adamım ve bunu asla unutmayacağım.

"Harika gidiyorsun." İsteki performansını överken kullandığım tonun aynısıydı ve cevaben duyduğum keskin nefese bakılırsa bunu kaçırmamıştı. Elimi uzatıp yüzünü kendime çekiyorum, bir iki kez hafifçe öpüyorum, sonra geri çekilip sessiz, yatıştırıcı bir mırıltıyla konuşuyorum. "Sana bunu nasıl sevdiğimi göstermemi ister misin, tatlım?"

Yarısı hâlâ içinde olan aletimin üzerinden ıslaklık akıyor ve Sophie hevesle başını sallıyor, gözleri geniş ve nefesleri kesik kesik geliyor. "Evet, lütfen," diye nefes alıyor, kucağımda kıvranıyor.

Ellerimin kalçalarına yerleşmesi onun aldığı tek uyarı. Saniyeler sonra, onu aşağı çekip vermem gereken her şeyle doldururken attığı çığlık evin sessizliğini bozuyor.

"Bram," diye inliyor Sophie, içgüdüsel olarak havalanmaya çalışıyor ama onu kucağımda tutuyorum.

"Şşşt," diye mırıldanıyorum, çenesini, boynunu, köprücük kemiğini öpüyorum. "Rahatla. Derin nefes al. Sana kaldıramayacağın bir şey vermedim."

Sözlerimi isteksiz, soluk soluğa bir kıkırdama karşılıyor. "Olabilir, ama-oh!" Almak üzere olduğum şüphesiz şımarık söz, bir elimi aramıza sokup klitorisini çalıştırırken bir iç çekişe dönüşüyor.

Sadece bu görüntü bile hayatımın sonuna kadar yetecek bir fantezi malzemesi olabilirdi. Sophie Nelson, çıtırçıplak ve kucağımda, sikime gömülmüş. Ama bu son olmayacak. Olamaz da. Geçen her saniyede, her öpücükte, çıkardığı her seste, daha çok düşünüyorum.

Neye mal olacağı umurumda değil. Bu kadın, benim onun için gittiğim gibi benim için de gidene kadar durmayacağı.

Dokunuşumla sallanmaya başladığında, daha fazlası için hazır olduğunu anlıyorum. Elini omzumdan çekip iç bileğinin narin derisini öpüyorum ve parmaklarımı onunkilerle değiştirerek aramızda gezdiriyorum. "Klitorisini benim için ovala."

Ellerim belini kavrarken Sophie sırtıyor. "Evet, Bay Vogel."

"Eğer benimle alay edebiliyorsan, seni yeterince sert sikmiyorum demektir."

Sadece ucum içine girene kadar onu yukarı yönlendirmeme izin verirken ikimiz de keskin bir nefes emiyoruz, sonra onu geri sürüklüyoruz. Yavaş, kasıtlı bir ritim bulduk ve taşaklarım çoktan boşalmaya hazır bir şekilde sıkıca çekildi. Sophie yine de yakın, nefesleri düzensiz soluklarla geliyor ve aramızda bakıyorum, umutsuzca kendini ovuşturmasını izliyorum.

"Bram, bu çok iyi, kahretsin." Sesi son kelimedede kesiliyor ve ben onun dağılmasını izliyorum.

Sophie Nelson'ın sikimin üzerine boşalması hayatımda gördüğüm en güzel şey olabilir. İlk zevk dalgası ona çarptığında tüm vücudu eğitildi, iç kasları etrafımda sıkılaştı. Onu alttan beceriyorum, şimdi her itişi noktalayan özensiz, ıslak bir ses.

İnliyorum, kendi orgazmımla savaşıyorum. Henüz bunun bitmesine hazır değilim. "Boşaldığında çok ıslanıyorsun," diye mırıldanıyorum, kucağıma yığılırken dudaklarını tekrar kendime çekiyorum, kemiksiz ve nefes nefese. "Siktir, tatlım."

"Bram." Dişleri alt dudağımı sıyrıyor.

Ama her ne söyleyecekse, iğrenç bir bip sesi odayı doldurunca duraksıyor ve biz de etrafa bakınıp kaynağını aramaya başlıyoruz.

Bu lanet risotto için zamanlayıcı.

"Tanrım," diye homurdanıyorum, böyle boktan bir nedenle sözümün kesilmesine inanamayacağım kadar öfkeliyim. Onu geri çekmeyeceğim. Hayatta olmaz. Onu kendime yaklaştırarak ayağa kalktım, Sophie şaşkınlıkla ciyاكلarken kendimi beğenmiş bir erkek memnuniyetiyle doluydum. Ben odayı geçerken bana yapışıyor, amcığı uzunluğumu kavırıyor, uyarılmışlığı kalçalarımam damlıyor.

Zamanlayıcının sonuna basmak ve tavayı ocaktan indirmek sadece birkaç saniye sürüyor. Adanın etrafında dönerek, onu taburelerden birine oturttum, bu da amını sikimi almak için mükemmel bir yüksekliğe koyar. Bir kolumu beline dolayıp diğer kolumu da arkasındaki tezgâha dayayarak öfkeli bir ritim tutturuyorum, o bana yapışırken, sikimin ucu G noktasına her dokunduğunda haykırarak onun ıslak amına giriyorum.

"İnanılmaz hissediyorsun," diye tıslıyorum, daha uzun sürmesi için hızımı yavaşlatıyorum. Yine de çok uzun zaman oldu ve onu prezervatifsiz almanın verdiği hisler çok iyi.

Sophie karşılık olarak inliyor, kalçalarını benimkilerle buluşmak için döndürüyor, parmakları saçlarıma gömülüyor. "Bunun bu kadar iyi olduğuna inanamıyorum. Tanrım, sanırım seksi yanlış yapıyormuşum."

Göğsümden sert bir kıkırdama kopuyor ve omzunu öpmek için öne doğru eğiliyorum, bunu yaparken yanağının benimkine doğru kıvrıldığını hissediyorum. Aramızda yaşananlardan onun da benim kadar etkilendiğini bilmek beni bu ilişkinin sürmesi için daha da çaresiz kılıyor. Ona ne planladığıma dair hiçbir işaret vermeden tamamen geri çekiliyorum ve onu boş bırakıyorum.

Taburenin önünde dizlerimin üzerine çöküp yüzümü bacaklarının arasına gömdüğümde Sophie'nin kızgın çılgılığı bir iniltiye dönüşüyor. Parmakları saçlarımda sıklaşıyor ve dilimi şişmiş klitorisinin üzerinde sürüklerken bana karşı kükrüyor.

"İşte böyle," diye mırıldanıyorum iki parmağımı amına sokarken ve o titremeye başlıyor, çılgınlığının sesi artıyor. Onu kenara yaklaştırırken sikim zonklıyor ve pre-cum sızdırıyor. Kendime mastürbasyon yapmanın cazibesi güçlü, ama Sophie damlayan amını yüzüme sürüyor, beni onu becermek kadar heyecanlandırıyor ve spermimin gideceği tek yer onun içinde.

Üstümde yeni sevgilim titriyor, nefes nefese hıçkırıklarla geliyor ve ben onun neye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Parmaklarımı şişmiş tomurcuğunun etrafında dolaştırmak için yukarı kaldırıyorum, ayaklarıma yuvarlanıyorum ve Sophie'nin bacakları kalçalarımın etrafına sarılıyor, bana horozumu kaygan açıklığına geri yönlendirmek için yer veriyor.

Dibe vurduğum an, kırılıyor. Boğuk bir zevk hıçkırığıyla, iç kasları açgözlülükle aletimin etrafında sıklaşıyor ve istesem bile çekemiyorum. O zirveye ulaştıktan saniyeler sonra, ben de onu takip ediyorum, içine boşalırken bir kükremlerle geliyor, iç duvarlarını salınımımınla kaplıyorum.

O kadar yoğun ki, düşünmeyi bırakın, zar zor nefes alabiliyorum. Zevk akıp giderken ve kendime geldiğimde, yine de kelimeleri bulamıyorum.

Coşkulu zafer, endişe ve kaygıyla savaşıyor. Sonunda Sophie'nin gözleriyle karşılaştığımda yüzünde göreceğimden korkuyorum. Aramızda olan şey benim için aşkın bir şeydi. Beni değiştirdi ve onun pişmanlık duyması ya da bunu reddetmesi düşüncesi...

Alnımı omzundan kaldırdığımda, bir çift geniş, parlak yeşil gözle karşılaşınca kalbim duracak gibi oluyor. Sikim hâlâ onun içinde, yumuşuyor.

Sophie sonunda konuşur.
"Oh, kahretsin."

SOPHIE

"S o, um, oldu mu?"

Understatement . ve yüzyıl. Bu nazik . hala Çünkü külot giymemem Bram'in döllerinin serbestçe akmasına neden oldu. iç uyluklarımda. Ayrıca, sanki biri vajinama vurmuş gibi hissediyorum, çünkü ağrım var. Ve panikliyorum, çünkü bu açıkça paniğe değer bir durum.

Nasıl oldu da kararlı bir şekilde yoluma devam ederken en iyi arkadaşımın babasını sağa kaydırıp beş dakika içinde kanepede onun kocaman sikine binebildim? Ben de istedim. Bana istediği her şeyi yapmasına izin verecek seviyedeydim, istiyordum. Bram Vogel ellerini üzerime koyduğu andan itibaren sağduyu binayı terk etti ve içimdeki çapkın ortaya çıktı.

Bram risottoyu iki tabağa paylaştırırken son derece sakın bir şekilde bana bakıyor. Gömleksiz, çünkü atletimi paramparça etti ve yerine giymem için bana kendi tişörtünü verdi. "Korkmayı bırak." Çatalları çıkarmak için bir çekmece açıyor, olabildiğince sakın.

Bu yorumun çıkardığı ses histerik çığlık ile histerik hıçkırık arasında bir yerde. Her iki durumda da çok fazla histeri var.

"Bram," diye yalvarıyorum, beni Honor'ın müstakbel kardeşleriyle doldurması için geçen sürede karın birkaç santim daha birikmiş gibi görüldüğü arka güverteye doğru bakıyorum. Buradan çıkmamın hiçbir yolu yok.

Bu gece burada olacağım ve ihtiyacım olan son şey ikinci raunda geçmek. "Bu gerçekten çok kötü bir fikirdi ve bir daha tekrarlanamaz."

İki elinde birer tabakla bana bakıyor. "Yine olacak." Benim inanmayarak tıslamama aldırmadan tezgâhın etrafından dolaşıyor ve yemeğimizi kahvaltı köşesindeki masaya koyuyor. Sonra, ona ağzım açık bakmakla meşgul olduğumu fark edince, dönüp sertçe bana baktı. "Bir şeyler yemelisin Sophie."

Omuzlarım çöküyor ve daha iyi bir planım olmadığı için mutfığa doğru ilerliyorum. Dumanı tüten tabaklardan birinin önüne oturduğumda midem gurulduyor. "Bu bir daha olamaz. Asla."

Karşımdaki koltuğa oturan Bram peçetesini açıp kucağına koydu. Sanki lanet olası bir akşam yemeği toplantısındaymışız ve ben zihinsel bir kırılmanın eşiğinde değilmişim gibi. "Neden olmasın?"

Ona bakakaldım. "Honor! E&V!"

Kaşlarını çatıyor. "Honor ikimize de çok değer veren ve mutlu olmamızı isteyen yetişkin bir kadın. Eminim bir alışma dönemi olacaktır ama uzun vadede-"

"Bir alışma dönemi mi? Bram!" Çığlık atıyorum ve -olayların bu çok daha acil dönüşünün ardından kafa derimin arkasındaki birkaç düzine dikişi unutarak- başımın arkamdaki duvara düşmesine izin veriyorum. "Ah!" Acı kafatasıma yayılırken elim havaya kalkıyor ve Bram bir anda ayağa kalkıp masanın etrafında dönüyor.

Onu uzaklaştırma çabalarım görmezden geliniyor ve çenemi bırakarak hâlâ zonklayan başımın arkasını incelemesine izin veriyorum. "Bir şeyin yok. Lütfen dikkatli ol Sophie. Siktir."

Tekrar başımı kaldırıyorum ve hemen pişman oluyorum çünkü büyük, sıcak elini enseme dolaştırırken ve şakağımı öpmek için öne eğilirken gri gözleriyle karşılaşabiliyorum.

Buna karşılık kalbim ancak sarhoş bir jig olarak tanımlanabilecek bir performans sergiliyor.

Görünüşe göre mutfağının zeminini kan içinde bırakmayacağımdan emin olan (ki bu zemini değiştirmek benim maaşımı aşıyor) Bram doğruldu ve karşımdaki koltuğuna döndü. Çatalını eline aldı ve benim şok olmuş yüz ifademi alaycı bir gülümsemeyle karşılamak için yukarı baktı. "Sanırım beni azarlıyordun."

"Doğru. Teşekkür ederim." Ben de çatalımı elime alıyorum çünkü acayip açım. İlk t a t t ı ğ ı m şey hayatımda yediğim en iyi şey olduğunda bunun bir hata olduğu ortaya çıkıyor. Yemek yemiyormuş gibi davranmayı sürdürmek

Yutkunup hemen başka bir ısırık için daldığımda etkilenmedim. "Tamam. Yani. Pek çok nedenden dolayı bu bir daha olmayacak ve senin de buna katılmanı istiyorum. Olası komplikasyonların buna değmeyeceği konusunda anlaşılamaz mıyız?"

Bram sırtıyor, arkasına yaslanırken sinir bozucu derecede çekici görünüyor, çıplak göğsü aptal gözbebeklerimi mıknatıs gibi aşağı çekiyor. "Nasıl gidiyor?"

Göz kırpıyorum. "Şey... tatmin edici miydi? Burada ne aradığınızdan emin değilim. Sen de oradaydın, üç kere falan boşaldığımı biliyorsun. Bu yeterince iyi bir performans değerlendirmesi değil mi?"

Bram'ın yüzü kocaman, zahmetsiz bir sırıtışa dönüştüğünde kalbim yine o süper sinir bozucu dans hareketini yapıyor. "Ben risottodan bahsediyordum Sophie. Bunun yerine olumlu 'performans değerlendirmesini' memnuniyetle kabul ederim."

Yüzüme hücum eden sıcaklığa bakılırsa kızarıyorum. Kendime ona kekelemekten başka bir şey yapmak için, ne yazık ki inanılmaz olan yemekten bir ısırık daha alıyorum. "Sorun değil," diye yalan söylüyorum, ağzım risotto ile dolu, tam da döllerinden daha fazlası içimden sızarken. Doğrulup ona ters bakıyorum. "Yani. Söyleyeceğim gibi. Seks yok."

"Sağa kaydırdın, Sophie. Bu yakın bir ilişkiye açık olduğunu göstermiyor mu?" Bram düşünceli, gözleri parlak ve muzip.

Aman Tanrım. Gerçekten yüzüne bir şey fırlatmak istiyorum. Nasıl oluyor da bundan sonra olacaklar hakkında en ufak bir endişe duymuyor? Dişlerimi sıkıyorum, gerçek bir öfke yaratamadığım için sinirleniyorum. "Takip ettik. Az önce olan buydu. Denedik. Eğlenceliydi ama nesnel olarak korkunç bir fikirdi ve söz konusu 'yakın ilişki' sona erdi. Anladın mı?"

Bram yemeğinden bir ısırık daha alıyor ve yutkunmak için acele etmiyor. Uzun bir aradan sonra çatalını bırakıp tüm dikkatini bana vererek, "Katılmıyorum," diyor. "Senden emin değilim ama ben o uygulamada birkaç kutucuğu işaretledim. Az önce yaptığımız seks son derece tatmin edici olsa da, ben YUM uygulamasının ruhunu onurlandırmamız ve biraz daha keşfetmemiz gerektiğini düşünüyorum. Sonuçta, ikimizin de yakın zamanda başka bir yüzde doksan dört eşleşmeyle karşılaşacağından şüpheliyim."

Tamam, çok mu ıslandım, yoksa bu sadece onun dölleri mi?

İkisi de. İkisi de.

Nefes almam gerektiğini kendime hatırlatmam gerekiyor. "Yani benden tek istediğin bu mu? Seks mi?"

Tamam, söyleyeceğim şey bu değildi. Ona, yüzde doksan dört eşleşme olsun ya da olmasın, ilgilenmediğimi söyleyecektim. Beynimin arasında bir yerde

ve ağzım, vajinam (kesinlikle kalbim değil) devraldı.

Bram öne doğru eğiliyor, sıcak kahverengi gözleri yüzümü tarıyor. "Hayır," dedi sonunda. "Aslında seninle evleneceğim."

Dışarıdaki kardan kendi kalp atışlarıma kadar her şey yavaşlamış gibi görünüyor. "Bu hiç komik değil," diye fısıldıyorum telaşla, çünkü ciddi olamaz. "Sen ve ben bir seçenek değiliz, Bram. Benimle evlenmek menüde yok!"

Karşımdaki adam hafifçe gülümsüyor, "Göreceğiz."

Onun sessiz ve sakın kesinliği karşısında etkisiz hale gelince bir inilti çıkardım ve başım duvara yaslandı. Sertçe. Tekrar.

"Amına koyayım-" diye bağıryorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve iki elimi de şiddetle zonklayan kafatasımın arkasına bastırıyorum. Göz kapaklarımdan arasından yaşlar sızıyor ve acı, duygularımı bastırmak için kullandığım tıpayı ortadan kaldırmışa benziyor çünkü ağlamaya başlıyorum.

Sıcak eller nazikçe bileklerimi sarıyor ve Bram'in başımı tekrar inceleyebilmesi için onları birbirinden ayırıyor. "Buraya gel Sophie."

Alt dudagım titriyor ve karşı koyamayacak kadar duygusal bir şekilde, bunları kesinlikle yapmamam gereken adamın sessiz, tanıdık sesine doğru dönüyorum. Bugün ikinci kez, bir kol belimi sararken bir diğeri bacaklarımı kavıyor ve bir an sonra sert, çıplak bir göğse doğru kaldırılıyorum.

Bram omzuna yaslanıp hıçkırığa hıçkırığa ağlamama, gözyaşlarımdan tenini ıslatmasına aldırıyor. Aksine, beni evin içine doğru taşıırken nazik ve güven verici sözler mırıldanıyor. Beni kocaman, kabarık bir yastık yığınının yaslayana kadar nereye gittiğimizin farkında bile değilim.

Gözlerimi açıyorum ve adam benden uzaklaşırken koklayarak Bram'in yatak odasına bakıyorum. Burası karanlık, sadece banyodan gelen dolaylı ışık geniş odaya yayılıyor. Birkaç saniye sonra Bram elinde bir bardak suyla banyodan çıkıp bana doğru geliyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, teklif edilen suyu gönülsüz bir gülümsemeyle alırken başımı sallıyorum. "Bu kadar ağlamam normal değil. Neyim var bilmiyorum."

Bram kollarını kavuşturarak sakince, "Oldukça hareketli bir gün geçirdin," diye cevap veriyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

Başımı sallıyorum ve garip bir şekilde, gerçekten de öyleyim. Kendime düşünecek bir dakika vermek için kadehimden uzun bir yudum alıyorum. Buraya nasıl geldim? Bir dakika önce isteydim,

kendi işime bakıyordum. Bir sonraki adımda ise yepyeni bir travmayı gömüyor, Bram'le kar altında kalıyor, onun kıyafetlerini giyerken kafa derimdeki dikişlerle onun yatağında oturuyor ve onun canavar aletini aldığım için bacaklarımın arasında bir ağrı hissediyorum. Ayrıca, benimle evleneceğini söyledi.

Berbat durumda olmama şaşmamalı.

"Muhtemelen yatmalıyım," diye mırıldanıyorum, göbek deliğimin altındaki ısrarlı, muhtaç çekişi görmezden gelmeye çalışarak üstümdeki gölgeli adama bakıyorum.

Bram yavaşça başını sallayarak yaklaşır. "Bu gece burada kal," diye sessizce rica etti.

Hava ciğerlerimden kayboluyor.

Hayır diyeceğim. Vajinam ve kalbim bu karara karşı çılgılık atsa bile. Kalmak, anlatmaya çalıştığım şeyin tam tersi olur. Bunu yapamam. Bu çok kötü bir fikir olur.

"Tamam," dediğimi duyuyorum ve Bram uzanıp çenemi yukarı kaldırıp dudaklarını dudaklarıma değdirirken kararsız bir nefes alıyorum.

Eriyorum. Saniyeler içinde kollarım boynuna dolanıyor, yavaşça öpüşürken onu kendime çekiyorum. Bram'in kolu belime dolanıp beni yumuşak yatağa geri götürürken yatak altımda hışırdıyor. Kafatasımdaki çarpıntıya ve bunun bir daha asla olamayacağına dair daha önceki beyanıma rağmen, vücudum şimdiden onun için ısınıyor.

Kendini beğenmiş pislik de bunu biliyor.

Bram beni yastıkların üzerine yatırıyor, başıma doğrudan baskı yapmamaya dikkat ediyor. İri, sert vücudu benimkinin üzerinde geziniyor ve topuklarının üzerinde geriye doğru oturduğunda nefesim kesiliyor. Ödünç aldığım tişörtümü iki eliyle toplayıp karnımın, göğüslerimin ve göğsümün üzerinden geçirmesini izliyoruz. Zayıflığımdan dolayı kendimden nefret ediyorum ama karşı koyamıyorum, giysiyi başımdan geçirip yatağın yanına atmasına yardım ediyorum. Sırada eşofman var, beni onun önünde çıplak bırakıyor, bacaklarım iki yana açılmış.

Uzun, düzensiz bir nefes üfleyen Bram'in gözleri yarı karanlıkta üzerimde geziniyor. "Ağrın var mı?" diye soruyor sonunda ve karanlık, sahiplenici ses tonu iç uyluk kaslarımı sıcak ve gevşek hissettiriyor.

"Evet," diye fısıldıyorum, bir elini bacaklarımın arasına bastırıp hassas seksimi avuçlarken titriyorum. Bir parmağı açıklığımı yokluyor, daireler çiziyor ve nefes almamı sağlayacak kadar baskı uyguluyor. Bu yavaş, alaycı bir keşif, saniyeler içinde elinin her tarafına damlamamı sağlayan bir keşif.

Sessizce onaylayarak mırıldanan Bram, hâlâ içime girmemiş olan ikinci bir parmağını aşağı bastırıyor. "Hangi kutuları işaretlediğini bilmem gerek.

Sophie." Belli ki benim şaşkın bakışlarımı görebiliyor, başını sallıyor ve sessizce kıkırdıyor. "Benden utanmana gerek yok tatlım, ben de seninle aynı şeyleri istiyorum."

"Sen..." Yutkunuyorum, huzursuzca yer değiştiriyorum. "Daha önce böyle şeyler yaptın mı?"

"Yaptım."

Kıskançlığı başlat. Bram'in benden daha uzun süredir cinsel olarak aktif olduğunu ve bunun ilk etapta gerçekleşmemesi gerektiğini düşünürsek, mantıksız ama bana dokunduğu gibi başka bir kadına dokunduğu düşüncesi ağzımı ekşi bir tatla dolduruyor.

Oh, Tanrım. Bu çok kötü.

"Yine çıldırıyorsun." Bram öne doğru eğiliyor ve dudakları göğüslerimin arasındaki çukuru sıyırıp geçerken nefesim kesiliyor, saat beş gölgesi narin tenimi törpülüyor ve tüm vücudumda tüylerimi diken diken ediyor.

Aramızda, iki parmak kaygan açıklığımanın içine kayıyor, ısı arayan bir füzenin doğruluğuyla G noktamı bulmak için kıvrılıyor. Kendi istekleriyle hareket ederek, bacaklarım daha da ayrılıyor ve ona çalışması için daha fazla alan sunuyor.

Yumuşak iniltilerim karanlık odanın sessizliğini bozuyor. "Bana bir fantezi anlat tatlım," diye mırıldanıyor Bram, başını kaldırıp doğrudan bana bakarak. "Benim hakkımda kurduğun küçük yaramaz hayalleri anlat, ben de onları gerçekleştiririm."

"Yapmamalıyım." Bu titrek, gönülsüz bir protesto, kalçalarımın onun dokunuşuna doğru sallanmasıyla baltalanan, daha fazlası için istekli bir protesto.

"Yine de yap."

Üçüncü, kalın bir parmak içime giriyor ve titremeye başlıyorum. Dudaklarım aralandı. "Ben... Ne zaman istersen bedenimi kullanabileceğini düşündüm." Nabzım kulaklarımda ağır bir şekilde atıyor ve amıma ne yaptığını düşünmek için mücadele ediyorum.

Bram'in eli yavaşlar. "Devam et."

"Beni tahrik ediyor," diye sessizce itiraf ediyorum, sesim titriyor, "ihtiyacın olan her şey olmak, seni rahatlatan kişi olmak."

Ona söylediğim şeyler sadece kafamda var oldu. Hiçbir zaman bunları bir partnerime yüksek sesle itiraf etmeye yaklaşmadım ve işte buradayım, Honor'ın babasının altında çıplak ve yayılmış bir şekilde, ona beni özgürce kullanmasını istediğimi söylüyorum. Tanrım, ben bir pisliğim.

Bram parmaklarını serbest bırakıp dudaklarına götürdüğünde ve parmaklarımı emdiğinde kendimden nefret etmem bile arzusunun sıcak kıvrımını söndüremiyor.

uyarılma. "Serbest kullanım bir tür güç oyunudur," diyor sonunda, elleri kalçalarımın üzerinde durmak için uyluklarımın dışını yumuşatıyor. "Seks sırasında itaatkâr ve baskın roller üstlenmek alışılmadık bir şey değil tatlım. Utanacak hiçbir şeyin yok."

Evet, bunu on sekiz yıllık dini travmaya ve bunlardan herhangi birini öğrenirse şüphesiz benden nefret edecek olan en iyi arkadaşşıma söyleyin.

Bram başparmaklarını çıkık kalça kemiklerimin üzerinde ileri geri gezdirerek devam ediyor. "Cinsel dürtülerim çok yüksek, Sophie. Bunu seninle bastırmak zorunda olmama düşüncesi... inanılmaz derecede çekici."

Sözleri içimi burkuyor ve başımı döndürüyor. Bu çok, çok, çok yanlış, ama tam bir yıl bekâr kaldıktan ve döllerî hâlâ kalçalarşıma yapışan güzel adamın özlemşni çektikten sonra, güçsüzüm.

Ben zayıfım ve Bram Vogel bana açıkça yüksek bir seks dürtüsü olduğunu söylüyor.

Bram Vogel bana yüksek bir seks dürtüsü olduğunu ve bunu tatmin etmek için beni kullanma fikrşni inanılmaz çekici bulduğunu söylüyor.

Cevap verecek kadar kendimi toparlamam biraz zaman alıyor. "Bunun hakkında konuşmamalıyız bile," diye mırıldanıyorum, tamamen çıplak olduğumun ve onun altında bir açık büfe gibi yayıldığışmın farkındayım.

Bunu ciddiye alıyormuş gibi başını sallayan -ki öyle olmadığını biliyorum- Bram bana sınırsız bir arzuyla bakıyor. "Neden bu fırtınayı keşfetmek için bir fırsat olarak kullanmıyoruz? Benim için uzun zaman oldu. Sen E&V'ye başladığından beri başka bir kadına dokunmadım Sophie. Artık sana sahip olduğuma göre, durmak istemiyorum."

Çok kirli oynuyor.

Kesinlikle işe yarıyor.

Kararsızlıktan felç olduğumu biliyormuş gibi, kalçalarışmdaki eller kayboluyor. Ben izlerken, eşofmanının kemerini aşağı doğru itiyor. Aleti aramızdaki boşluğa doğru sallanıyor, ağır ve o kadar şişmiş ki acı verici görünüyor.

Bram kendini kavrayıp yavaşça okşarken içim otomatik olarak sıkılıyor ve dudaklarışmdan boğuk bir hıçkırık dökölüyor. "Önümüzde günler var. Seni her istediğışimde benim olmanın nasıl bir şey olduğunu görmek ister misin?"

Evet. Evet, bunu kesinlikle istiyorum ama bunun sadece seks olmayacağını da biliyorum. Ona karşı bir şeyler hissediyorum ve "Seninle evleneceğim" yorumuna bakılırsa, Bram bağılılıktan kaçınmıyor.

Bu, ölüme yakın bir deneyimin ve sapıkça bir flört uygulamasındaki bazı kötü davranışların neden olduğu mantıksız bir ihtiyaç yanması olmazdı.

Bram Vogel'le yatmayı, sonuçları ne olursa olsun kendimi tamamen ona teslim etmeyi seçiyor olacaktım.

Bu gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket, peki neden hayır demiyorum?

Muhtemelen vücudumdaki her bir molekül evet diye bağırdığı içindir.

"Ne-" Bocalıyorum, hâlâ istediklerim ve yapmamam gerektiğini bildiklerim arasında gidip geliyorum. "Belki bir kez daha yapabiliriz?"

Sorun olmaz, değil mi? Belki iyi değil ama durumu daha da kötüleştirmez mi?

Bram'in gözleri parlıyor. "Bunu sonra konuşuruz."

Sonra, ben bu muğlak ifadeyi sorgulayamadan, kalçalarımın arasındaki muhteşem adam yatağın yanında ayağa kalkıyor ve beni açıkta ve yalnız bırakıyor. Kalçalarım tekrar birbirine çarpıyor, kalbim boğazıma fırlıyor ve Bram bana bakıyor, dudakları tehlikeli bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Buraya gel."

BRAM

B Daha gözlerimi açmadan bir şeylerin değiştiğini hissediyorum. Yanımda kıvrılmış, nefesi göğsümde gezinen sıcak, çıplak kadın değil. Onu sikmekten kaslarımın ağrması da değil.

Dün gece anlamsızca.

Hayır, bana en önemli gelen şey kararlılık duygum.

Sophie'nin E&V'ye başladığı günden beri ona olan ilgim yüzünden eziyet çekiyordum ve bu konuda yapılacak hiçbir şey yoktu. Suçluluk ve utancın üzerimde ne kadar ağır bir yük oluşturduğunu fark etmemiştim.

Her şey yolunda gitmeyecek. Tanrı biliyor ya, bu ilişkiyi sürdürmenin zorlukları olacak ama bir yılı aşkın süredir ilk kez sorunlarım içsel değil dışsal olacak. Çoğu zaman dışsal sorunların üstesinden gelinebilir. Ya da en azından daha sonra uğraşmak üzere bir kenara bırakılabilirler.

Şimdi, içimde bir zamanlar sefil bir kendinden nefretle dolu olan yeri kaplayan kararlılık ve umutla nefes alabiliyorum.

Gözlerimi açıp tavana bakarken, Sophie'nin teninin benimkine değdiğini ve uykusunda bana sarıldığını hissetmenin tadını çıkarıyorum... Çok mutluyum.

"Hmmm," diye mırıldanıyor kollarımdaki çıplak kadından uyku bir ses ve ben sırtarak dudaklarımı alına götürüyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Yüzünde rahatsızlık belirtisi ararken mırıldanıyorum.

Sophie esniyor, belime dolanan kolu geriliyor. "Hmm, ağrıyor ama iyi. Buna kesinlikle değdi."

Yatak odası fırtınanın grimsi sabah ışığıyla aydınlanıyor ve gece boyunca epeyce kar biriktiğini kontrol etmeden anlayabiliyorum. Ancak doğrulamak için kalkmak öncelik listemde üst sıralarda değil.

Hafif bir kıkırdama göğsümü sarsıyor ve Sophie tek gözünü açıyor.

"Ne?" "Kafandan bahsediyordum, amından değil, tatlım."

"Bunu kesinlikle biliyordum."

Yapmadı ama yanına kâr kalmasına izin vereceğim. Bu kadına isteyebileceği her şeyi ve her şeyi vermek için yeni keşfettiğim dürtü, Sophie'nin bundan sonra çok şeyden kurtulacağı anlamına geliyor. Çok uzun zamandır yakın ilişkilerimden ayrı kalan kalbim, yeni sevgilim uykulu bir iç çekişle göğsüme yaklaşırken sıkışıyor.

Dün ona evlenmekle ilgili söylediklerim yüzde yüz gerçektir. O anda her şey çok net görünüyordu. Bu kadar büyük duygular her gün yaşanmıyor. Tanrı aşkına, kırk dört yaşındayım ve bunları ilk kez yaşıyorum.

Onu bırakmaya hiç niyetim yok.

Sophie'nin parmakları karnıma doğru inerek kasların kasılmasını sağlıyor ve uyandığımda kızımın en iyi arkadaşını yatağımda çıplak bulduğumdan beri sertleşmiş olan sikim zonklıyor.

"Seni beslememe izin ver," diye mırıldanıyorum, çünkü bunun daha ileri gitmesine izin verirsem, saatlerce birbirimizin içinde kaybolacağız. Bu yeni duygu ve arzulardan bağımsız olarak, daha dün acil serviste başından kanlar içinde olduğunu unutmadım. Onunla ilgilenmem gerekiyor.

Yan tarafa dönerek kolumu onun altından çekiyorum ama bir çift parlak yeşil gözle karşılaşınca bu yataktan ayrılmaya dair tüm düşüncelerim unutuluyor. Kalbim durdu. "Ne?" Sophie gergin bir kıkırdamayla soruyor, sanki esmer dalgalarının vahşiliğinden rahatsız olacakmışım gibi bir eli saçlarına gidiyor.

Kararsız bir kahkaha atarak başımı sallıyorum. "Daha önce hiç kimseden senden etkilendiğim kadar etkilendiğimi fark ettim. Yakınından bile geçmedim." Gerçek bu ve bunu söylemekten en ufak bir tereddüt duymuyorum ama sözlerim Sophie'nin bariz endişesini daha da derinleştiriyor. "Bana ne düşündüğünü söyle?" Kalbim boğazımda, ona sessizce soruyorum.

Ağzının bir köşesi acı dolu bir yarım gülümsemeyle kalkıyor. "Böyle şeyler söylemek zorunda değilsin. Ya da dün söylediğin şeyi. Tam olarak ideal bir kız arkadaş olmadığımı biliyorum."

Sözleri boğazımda sıcak bir öfke patlamasına yol açıyor. "Bunu sana kim söyledi?" Sanki cevabı orada yazılı bulacaktım gibi yüzüne bakarak soruyorum.

Sophie bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Fark eder mi?" Öfke dolu bakışım buna cevap veriyor olmalı, çünkü iç çekiyor. "Bunu bana kimse söylemedi, Bram. Ama yirmi dört yaşımdayım ve en fazla birkaç aydır benden bıkmayan tek kişi Honor. Buna alışkınım."

Çenemdeki kasları konuşabilecek kadar gevşetmek için çaba sarf ediyorum. "Bir yılı aşkın süredir birlikte çalışıyoruz ve senden o kadar etkileniyorum ki, günü atlatmak için rutin olarak mastürbasyon yapmak zorunda kalıyorum, bu yatakta birlikte olmamızın nedeni bu değil."

Kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirliyor. "Değil mi?"

"Hayır," diye homurdanıyorum, bunu söylemeye gerek duyduğum için kızgıyım. "Sophie, seninle konuşmak üzerimde böyle bir etki bırakıyor. Senden hoşlanıyorum. Bir insan olarak."

Bu sözler aklına geldikçe yatak odası sessizleşir. Sonra Sophie sulu bir kahkaha atarak başını sallar. "Emin misin?"

Evet. Eminim.

Sabırsızlık dolu bir tıslamayla doğruldum ve Sophie'nin şaşkınlıkla ciyaklamaya vakti kalmadan onu kucağıma, yüzüstü yatırdım.

Manzarayı takdir etmek için durakladığımda sikim karnına doğru sıcıyor. "Durmamı istiyorsan söyle."

Sophie omzunun üzerinden bakıyor, dudakları ayırık ve gözleri kocaman. "Neyi durdurayım?" Yanıt olarak, elim çıplak kıkına iniyor, kızgın kırmızı bir iz bırakacak ve kucağımdaki çıplak kadının **n e f e s i n i** kesecek kadar sert bir şaplak atıyor. "Ben yetişkin bir adamım, tatlım. Ne istediğimi biliyorum." Bir şaplak daha,

Sophie ciyaklıyor, tutuşuma karşı direniyor.

"Bram!"

"Kımıldama. On alacaksın." Elimi kızarıklığın üzerinde gezdirip birkaç saniyeliğine acısını dindiriyorum, sonra tekrar işaretleyip art arda üç kez şaplak atıyorum.

Ona kolay davranmıyorum, ancak Sophie için çok fazla olduğuna dair endişelerim çabucak dinleniyor. Altıncı şaplakta krem rengi kalçaları birbirinden daha da ayrılıyor, kızarmış poposu daha da yukarı kalkıyor.

Tanrım, o mükemmel.

"Bunun bir ceza olması gerekiyordu. Amını ıslatıyor mu?" Talep ediyorum, sesim çakıl gibi.

Sophie bana bakarak inliyor. "Özür dilerim, Bram. Elimde değil."

Bir sonraki şaplak onu şaşırtıyor ve çıkardığı çığlık zaten ağrıyan sıkime gidiyor. "Üç tane daha, sonra o muhtaç küçük kedi ile ilgileneceğiz," diye homurdanıyorum, sırayla kızarmış yanaklarının her birini sıkıyorum.

Ona olan çekiciliğim Sophie ile her türlü seksi inanılmaz kılacak olsa da, daha az geleneksel arzularımızda uyumlu olduğumuzu bilmek özgürleştirici. Burada suları test etmek yok, ona ne istediğimi söylemek için çok erken olup olmadığını merak etmek yok. Hayal gücüm iğrenç, sapkın fantezilerle dolup taşıyor ve başka hiç kimseyi istemediğim kadın bunların hepsine hazır.

Önceki hayatımda bir aziz olmalıyım. Bu kadar şanslı olmamın tek açıklaması bu. Elimi tekrar poposuna indirdiğimde kendimi deli gibi sırtırken buluyorum. "Bunu çok iyi karşılıyorsun, tatlım. Seninle gurur duyuyorum ama dersini aldığını bilmem gerek."

Sophie bana karşı titrerken nefes alıp veriyor, daha fazlası için sırtını kamburlaştırıyor. "Dersim mi?"

Başparmağım yanaklarının arasına dalıyor, oradaki büzülmüş deliği okşuyor. "Senin hakkında hissettiklerimi bir daha sorgulayacak mısın?"

Başı çılgınca ileri geri sallanıyor, kalçaları birbirinden daha da uzaklaşıyor. "Hayır, Bram."

Elim bacaklarının arasında geziniyor. Kaygan, sıcak teni dokunuşumu selamlıyor ve ben klitorisini bulup okşarken birlikte inliyoruz. Kucağımdaki yirmi dört yaşındaki bu muhteşem kızın dokunuşuma karşı sürtünmesini izlemek, ona sadece benim verebileceğimden daha fazlasına ihtiyaç duymak erotik ötesi bir şey.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" Onu orgazma yaklaştırmaya çalışıyorum. "Açgözlü kızımın onu boşaltmam için bana ihtiyacı var mı?"

Sophie parmaklarıma vuruyor, elleri altımızdaki buruşuk çarşafları pençeliyor. "Evet! Evet! Lütfen-"

Parmaklarım daha hızlı hareket ediyor ve ulaşamayacağı bir şeye tutunurken inlemeleri büyük, nefes nefese hıçkırıklar halinde gelmeye başlıyor. Acele etmiyorum, neredeyse titreyecek hale gelene kadar bekliyorum, sonra parmaklarımı çekiyorum ve hak ettiği son iki tokadı atıyorum.

"Bram!" Sophie hıçkırarak ağlıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde bana bakıyor.

Kıkırdayarak ve memnuniyetle dolup taşarak yatağın yanında durmak için altından çıkıyorum. "Kahvaltı için ne istersin?" Yavaşça gerinerek soruyorum, hala azgın ereksiyonum dışında rahatım.

"Bu çok kabaydı!"

Duraksadım, düşündüm. "Biliyorsun, öyleydi. Bunu daha sonra telafi edeceğim."

Sophie hala karnının üzerine yayılmış, bacaklarını açmış olduğu şilteden bana doğru bakıyor. Bu açıdan, onun çıplak amcığını net bir şekilde görebiliyorum, şişmiş ve uyarılma ile parlıyor. "Emiyorsun."

İkimiz için de yeni kıyafetler aramak üzere dolaba doğru ilerlerken, "Evet, var," diye kabul ediyorum, hiç de özür dilemeden. Bu fırtına sona erdiğinde, kişisel alışveriş uzmanımı arayıp Sophie'nin buradayken giymesi için bir şeyler seçmesini isteyeceğim. En azından onu taşınmaya ikna edene kadar.

Ama önce kızıma bu haberi vermenin bir yolunu bulmam gerekecek.

Ben çıktığımda Sophie yatağın kenarında oturuyordu, giyinmişti ve elinde onun için bir tişört, boxer külot ve çorap vardı. Bunları yanındaki yatağa koyduğumda kaşlarını çatıyor ve öne eğilerek büzülmüş dudaklarını öpüyor.

Bana karşı erirken sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Aşağıya gel," diyorum yavaş ve uzun öpücükler arasında, "sana krep yapacağım."

Sophie saçlarımın ucuyla oynayarak homurdanıyor. "Yanında cinsel hayal kırıklığı da getiriyorlar mı? Çünkü ben bu konuda zaten oldukça iyiyim."

Ben geri çekilip ona ayakta durması için yer açarken göğsümden sıcak bir kahkaha kopuyor. "Hayır, ama pastırmam var."

Bu, Sophie'nin bir inilti ile ayağa kalkması için yeterli motivasyon oldu. Kıyafetlerin içine dikkatlice adım atmak için eğilerek bir gösteri yapıyor, şımarık kıkırda bıraktığım kırmızı el izlerini veya hala amını ve iç uyluklarını kaplayan ıslaklığı kaçırmamamı sağlıyor.

Bunu hak ediyorum, ama elini tutmama ve onu koridora çekmeme izin veriyor.

Merdivenlere ulaştığımızda ve gece boyunca biriken birkaç metre karı ilk kez gördüğümüzde Sophie, "Vay anasını," diye nefes alıyor. Taneler hâlâ hafifçe düşüyor, ama uzaktaki kararmış gökyüzü ve hava tahminlerine bakılırsa, daha çok yağacak.

Sıkıcı bir sarsıntıyla bugünün Noel Arifesi olduğunu hatırladım. Süslemelerin eksikliği beni daha önce rahatsız etmemişti. Leni'nin bir gösterisi olduğunu ve Honor'ın tatili Riley'nin ailesiyle geçireceğini öğrendiğimde

Her nasılsa sadece kendim için bir ağaç ve cicili bicili bir şeyler asmak için zaman ayırmak, tüm bu olayın fark edilmeden geçip gitmesine izin vermekten daha acınası görünüyordu.

Şimdi, Sophie'nin on sekiz yaşından beri her yıl Noel'de yalnız olduğunu öğrendiğimde, çaba göstermediğim için kendime kızıyorum. Ona bir hediye bile almadım, ama neden alayım ki? Birkaç gün öncesine kadar aramızda hiçbir şey olmayacağına inanıyordum.

Ana yaşam alanına vardığımızda bir dakika öncesine göre kendimi biraz daha bastırılmış hissederek, "Yolu küreyen bir şirket var ama tatil sonrasına kadar çalışmayacaklar," diye rapor ediyorum.

Terk edilmiş risotto dün gece bıraktığımız yerde duruyor, birbirimizden kopardığımız kıyafetler de öyle. Sophie'yle birbirimize eğlenen bakışlar atıyoruz ve mutfak adasının etrafında dönmeden önce son bir öpücük için onu kendime çekiyorum.

"Noel'de normalde ne yaparsınız? Eğer Kentucky'ye gitmiyorsan," diye soruyorum, akşam yemeğimizden arta kalanları çöpe atarken. Kanepenin arkasından parçalanmış atletini toplamakla meşgul olan Sophie bana bakıyor.

"Çok değil," diye itiraf ediyor, bakışlarını tekrar kaçırarak. "Bazen film izlerdim. Kendimi ekstra süslü hissediyorsam dondurucuda lazanya yedim."

Bunu rahat bir şekilde söylemesi ve Honor, Leni ve ben sadece birkaç mil uzaktayken onun kanepede tek başına dondurucuda yemek yediğini düşününce ağzıma acı bir tat doluyor.

Bir daha asla. Bu birlikte geçireceğimiz ilk Noel, ama son olmayacak.

Ama gelecek yıl, ben onun ailesi olacağım.

"Dondurulmuş lazanyadan daha iyisini yapabilirim," diyorum kahvaltı için gerekli malzemeleri toplarken.

Sophie karşımdaki tabureye oturuyor ve tatlı bir gülümsemeyle tezgahın üzerinden bana bakıyor. "Bilmem ki. Pepperonili olanı denedin mi? Hayat değiştirir."

Duraklıyorum, hastalıklı merakım beni ele geçiriyor. "Bunu gerçekten yapmıyorlar, değil mi?"

Gülüyor, başını sallıyor. "Ah, zavallı, züppe Bram. Kesinlikle öyle. Gerçi sen onların hedef müşterisi değilsin, bu yüzden yüzde otuz indirim kuponlarını almamış olmana şaşırdığımı söyleyemem." Çenesini eliyle destekliyor, gözleri kış ışığında parlıyor.

Buzdolabından bir kutu yumurta ve süt alırken "Ben o kadar züppe değilim" diye itiraz ediyorum.

Sophie gülerken, her ikisi de organik ve yerel kaynaklı olduklarını belirten etiketlere sahip olan ve iddialarımı tamamen çürüten ürünleri işaret ediyor. "Seninle dalga geçiyorum. Bu kötü bir şey değil, Bram. İşleri düzgün yapmayı seviyorsun. Bu yüzden işinde bu kadar iyisin. Neyin doğru görüldüğünü ve neyin doğru çalıştığını biliyorsun."

Övgüsü karşısında göğsüm sıcaklıkla doluyor. "Benim daha iyi yönlerimi düşünmek için çok zaman harcadın mı Sophie?"

Bana gülümsüyor, tişörtümün içinde evindeymiş gibi görünüyor, kahvaltısını bekliyor. "Oh, tam tersi. Yıllardır sende yanlış bir şeyler arıyordum. Bir ara kendimi tuhaf bir kafan olduğuna ikna etmeye çalıştım."

Şaşkın bir kahkaha attım ve (normal şekilli) kafamı salladım. "İşe yaramadı mı?"

"Hayır," diye p'yi patlatıyor ve iç çekiyor. "Başka ne var?"

Bir an düşünür, sonra parlar. "Oh! Bu aslında biraz komik. Sevdiğin sarımsaklı makarna şeyini yiyip ağzın koksun diye ekibimizin öğle yemeğini o İtalyan lokantasından alması için kampanya yürütüp durdum."

"Bu çok yenilikçiydi. Ne yazık ki ofisimin banyosunda bir diş fırçası bulunduruyorum."

"Bir tür süpersonik plakla savaşıma özelliği olan süper süslü ve elektrikli mi?"

Gülümsemeden duramıyorum. "Aslına bakarsan öyle."

Sophie şakacı ve sert bir bakışla beni düzeltiyor. "Belli ki süper mega zenginsin, ama yedek diş fırçalarına üç yüz dolar harcamasaydın bunu süper mega ultra zenginliğe çıkarabilirdin. Diş fırçaları dediğimi fark edeceksin, çoğul, çünkü eminim bir yerlerde sakladığın bir tane daha vardır."

Arabada ama kendi başına bulması için ona izin vereceğim. Ayrıca burada saklaması için de bir tane sipariş edeceğim.

"Şey, acımasız alay ruhu içinde, sizde bir şey fark ettim, Bayan Nelson." Kartondan bir yumurta alıp bir kâseye kırıyorum.

Sophie parlıyor. "Bu, benim de mi çekici olmamam için nedenler aradığın anlamına geliyor?"

Bir yumurta daha ilkin katılıyor ve ben kıkırdıyorum. "Ne yazık ki çok fazla umutsuz özlem oldu. Bu çok daha yeni bir keşif."

"Bu birikim çok dramatik."

Yumurta kabuklarını lavabonun altındaki kompost kutusuna koymak, ellerimi durulamak ve mutfak havlusuna silmek için acele etmiyorum. Sonra kendini beğenmiş bir memnuniyetle ona bakıp sırtıyorum. "Horluyorsun."

Gözleri dehşetle dönerken iki eli birden ağzını kapatmak için havalanır. "Yapmıyorum!"

"Öyle," diye onaylıyorum kuru bir sesle, dikkatimi kesme tahtasına ve sebzelere veriyorum. "Merak etme, çok şirin."

Bu ifadeyi dramatik bir inilti takip eder. "Horlamak sevimli değil, Bram." "Seninki öyle."

SOPHIE

I Bram'in bulaşık makinesini doldurmama izin vermesi için biraz ikna etmek gerekti.

Kahvaltı, bol kahkahalar, çalınan öpücükler ve çıplak kalçalarımındaki ellerle bölünen huzurlu bir olaydı. Adam isteksiz görünüyordu. Ama gelen bir telefon üzerine lavabonun kontrolünü bıraktı ve özür dileyen bir yüz ifadesiyle odadan çıktı.

Gözden kaybolduğu an gülümsemem kayboluyor.

İyi vakit geçirmem beni boktan bir insan mı yapar? Sanırım Honor'ın babasını tekrar tekrar becereceksem ve aktif olarak onunla evlenmeyi, bebeklerini doğurmayı ve hayatımızın geri kalanında bana sapıkça şeyler yapmasına izin vermeyi hayal edeceksem, pislik seviyem zaten maksimuma ulaştı.

Dolayısıyla, mevcut keyif düzeyimin ne kadar uygun olduğu konusunda endişelenmeyeceğim.

Ayrıca bu fırtına sona erdiğinde ne olacağı, Honor'ın gözlerinin içine tekrar nasıl bakacağım ya da Bram Vogel'e karşı uzun süredir bastırdığım duyguların bir anda yüzeye çıkmasıyla ne yapacağım konusunda endişelenmeyeceğim.

Beni anlıyor, gerçekten anlıyor. Bram, kendim için yarattığım eğlenceli, rahat Sophie kişiliğimi görmekte zorlanmıyor gibi görünüyor ve beni yapış yapış, yumuşak ve açıkta hissettiriyor.

Boka batmış durumdayım.

Bokun altında yirmi bin fersahtan bahsediyoruz.

Ancak Nautilus'ta destansı bir maceraya atılmak yerine, en iyi arkadaşımın babasıyla edepsizlik yaptığım için evimden atılacağım ve/veya yüzüme tokat yiyeceğim.

Ancak şimdilik, ahlaki doğruluk, klasik edebiyat veya yeni keşfettiğim yapışkanlığım ile ilgili tüm düşünceler bir sonraki duyuruya kadar askıya alındı. Tüm bunlar geleceğin Sophie'sinin sorunu ve umarım o çapa bunu çözebilir, çünkü ben çözemem.

Bram, inkâr stratejimi yarıda keserek odaya yeniden giriyor, ciddi bir yüz ifadesiyle. Sadece onu görmek bile kalbimin yere çakılmasına neden oluyor. "Her şey yolunda mı?" Sesim her zamankinden daha yüksek perdeden çıkıyor.

Bram'ın ifadesi düzelir. "Kesinlikle iyi. İş meseleleri."

Noel arifesinde mi?

"Oh." Bulaşık makinesini kapatıyorum ve bu arama her neyse, kesinlikle "işle ilgili" olmadığına dair rahatsız edici şüpheyi bertaraf etmeye çalışıyorum.

Ruh halimdeki değişimi hisseden ve korkularımı doğru tahmin eden Bram iç geçiriyor. "Söz veriyorum Sophie. Bu seninle ya da bizimle ilgili değil," diye düzeltiyor, mutfak duvarına yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak o rahat, yakışıklı erkek pozlarından birini veriyor.

O anın etkisinden sıyrılıp sırtarak ona bakıyorum. "Kaç yaşındaydın?"

Kaşları kalktı. "Kırk dört. Şimdi de yaşım için mi endişeleniyorsun?"

"Hayır. Sadece kırk dört yaşında böyle görünmen gerektiğini sanmıyorum."

Kendini beğenmiş sırtışı kalbimi yerinden oynatıyor ama bir sonraki sözlerinin etkisiyle kıyaslanamaz bile. "Bence buraya gelmeli, şortunu indirmeli ve masanın üzerine eğilmelisin, böylece döllerimi tekrar içine akıtabilirim."

Leğen kemiğime bir ağırlık çöküyor ve ona bakarak kararsız bir nefes çekiyorum. Bram telaşsız, sanki az önce film izlemeyi önermiş gibi rahat görünüyor ve duvara yaslandığı yerden kıpırdamıyor.

Beynim kendimi içine soktuğum durumu tam olarak algılayamadan bedenim itaat ediyor. Mutfak masası Bram'den üç metre uzakta ve ben masanın yanında durup nabzımı hızlandırırken o hâlâ kıpırdamıyor.

Bakışları o kadar ağır ki, ödünç aldığım boxer külotumun bandının altından başparmağımı geçirirken bana gerçekten dokunuyormuş gibi hissediyorum. Yere çarpan kumaşın hışırtısı, mutfakta nabzımın atışından ve evin yan tarafını döven fırtına rüzgârından başka tek ses.

Popom Bram'in daha önce attığı şaplaktan dolayı hâlâ kıpkırmızı olmalı ve dönüp tişörtünün eteğini kaldırıp tam da söylediği gibi masanın üzerine eğildiğimde kısık bir onay tıslaması duyuyorum. Henüz bana dokunmamıştı bile ama sıırıslıklam olmuşum. Bu durumla ilgili her şey beni tahrik ediyor ve arkamda bir hareket duyduğumda bir iniltiyi bastırmak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Bazen işe giderken giydiğin bir etek var," diye mırıldanıyor Bram, sesi kibar ve konuşkan, kendimizi içinde bulduğumuz durumla tamamen çelişiyor. Elleri kıcımlı bulup kabaca sıkıldığında nefesim kesiliyor. "Bu yeşil."

Bahsettiğini biliyorum. Masamda oturmaktan bel bandı her zaman kıvrılıyor, bu yüzden çamaşır günü seçiyorum. "Ne olmuş ona?" Fısıldıyorum, giriş yerimdeki uyarılmanın farkındayım, bedenim kendini ona hazırlıyor.

Popomu serbest bırakırken alçak sesle kıkırdıyor. "Üzerimde nasıl bir etki bıraktığın hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi tatlım?"

Alnım masanın üstüne bastırılmış, boş gözlerle tahtaya bakıyorum, iç kaslarım kasılıyor, dolmak için can atıyor. "Bram," diye fısıldıyorum, ama bir sonraki söyleyeceğim şey, bir ayağım benimkilerin arasına girip onları birbirinden ayırdığında bir solukta kayboluyor. Serin hava amımın kaygan, çıplak tenine çarpıyor ve Bram ne kadar ıslak olduğumu görüyor olmalı, çünkü arkamdan onaylayan bir homurtu geliyor.

"Seni ofisime çağırmayı, o sikik eteğini yukarı kaldırmayı ve seni güzelce ve sertçe becermeyi kaç kez hayal ettiğimi sayamıyorum."

İnleyerek, bana vermek istediği şey için istekli ve muhtaç bir şekilde sırtımı eğiyorum. Daha önce neredeyse orgazm olmam beni acı içinde bıraktı ve şimdi... Geldiğini biliyorum, ama Bram'in sikinin başı klitorisime çarptığında son işleyen beyin hücrelerim çevrimdışı oluyor. Onu dikiş yerimden geçiriyor, yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı, kendini uyarılmamla kaplıyor. Üçüncü geçişte duraklıyor, girişimi dürtüyor ve -serbest eliyle belimdeki tutuşunu sıkılaştırarak- beni ayak parmaklarımın ucuna gönderecek kadar büyük bir güçle amıma giriyor.

Dudaklarımdan boğuk bir çığlık kopuyor ve ellerim altımdaki parlak masayı karıştırarak bir dayanak noktası bulmaya çalışıyor. Bram duraksamıyor ve dün gecedен ve bugünkü sataşmalarından zaten yaralı olan iç duvarlarım, o geri çekilip aynı hızla tekrar içime girdiğinde aşırı hassaslaşıyor.

"Çok sıkı bir amın var." İki elini de kaldıraç olarak belime koymuş, her hamlesinde beni kendine doğru çekiyor. Aramızdaki boyut farkı hiç şu anda olduğu kadar belirgin ya da ateşli olmamıştı. Kendimi onun oyuncağı, onun takdirine göre kullanılacak bir nesne gibi hissediyorum ve hiçbir şey beni bu kadar tahrik etmemişti.

Masa yere sürtünüyor ama ses, çığlıklarımın ve vücudumun Bram'inkine tekrar tekrar teslim olan ıslak tokatlarının arasında kayboluyor. Dürtüşleri çok cezalandırıcı, çok sert ve çok derin. Bundan nasıl kurtulabileceğimi bilmiyorum ama kurtuluyorum.

Bedenim kasılıyor, göz kapaklarımın ardında ışıklar patlıyor ve Bram "Çok iyi hissediyorsun tatlım" diye onaylıyor. Üzerime eğilirken bir eli masanın üzerinde benimkinin yanına iniyor, hızını yavaşlatarak öğretici ve çökertici bir hale getiriyor. Dudakları boynumla omzumun birleştiği yere bastırıyor ve gözlerim dalıyor, daha derine inmesine izin vermek için sırtımı eğiyorum. "Benim için hiç böyle olmamıştı Sophie." Alçak, coşkulu bir sesin kulağıma fısıldadığı bu sözler, kendimi yepyeni bir şekilde savunmasız hissetmeme neden oluyor. Bram omzumu, sırtımı, boynumu öpüyor ve bu sırada beni yavaşça beceriyor. "Hiç kimseyi seni tutmak istediğim gibi tutmak istememiştim."

Kalbim durdu, sonra aşırı hızlandı. Sonsuza kadar mı demek istiyor? Tanrım, umarım sonsuza kadar demek istiyordur, çünkü benim de istediğim bu değilmiş gibi davranmak çok zorlaşıyor.

Bir öpücük daha.

Başka bir yavaş itiş.

Daha düzensiz

nefesler.

Daha sessiz zevk sesleri.

Ben sadece... gittim. Her düşünce ve endişe zihnimden sıyrıldı ve geride kalan şey iyi. İyi hissediyorum. Beni en basit halime indirgedi, anın içinde kayboldum, derin uykudayım ve aynı anda tamamen uyanığım.

Bir el çenemi buluyor, yüzümü çeviriyor ve gözlerim açılıyor, beni başka bir dünyayı sarsan orgazma doğru beceren adamın sert bakışlarıyla karşılaşıyorum. Bram'in dudakları dudaklarımı buluyor ve öpücüğün içinde inliyorum, ona daha fazlasını vermek için elimden geldiğince dönüyorum. Dağınık ve çılgınca, sanki yeterince yaklaşamıyormuşuz gibi.

Kahretsin, ona aşık oldum.

"Bram," diye hıçkırıyorum, eli benimkini kaplıyor, parmaklarımız birbirine kenetleniyor, itişleri düzensiz ve sarsıntılı hale geliyor. O çok yakın, ben de öyle.

iyi-"

"Biliyorum, tatlım." Sesi sert, kendini tutmak için harcadığı çabadan dolayı gergin. "Benimle gelebilir misin?"

Cevabı, açısını değiştirip sikinin başını G noktamın üzerinde gezdirirken attığım keskin çığlıkla cevaplanıyor. "Daha sert! Lütfen, daha sert istiyorum, Bram!"

Bir anda, bana ihtiyacım olanı veriyor, inatçı bir tempo belirliyor. Saniyeler içinde boşalıyorum. Çığlığım tamamen kontrolüm dışında, sanki bana verdiği zevk o kadar büyük ki patlamamam için bir şekilde dışarı çıkması gerekiyor.

"İçine boşalacağım," diye kulağıma doğru tıslıyor Bram, artçı sarsıntılar boyunca beni beceriyor, vücudu titriyor. "Güzel ve derin mi istiyorsun, tatlım? Seni doldurmamı ister misin?"

"Evet, Bram," diye nefes alıyorum, parmaklarımı saçlarının arasından geçirmek için geriye uzanıyorum. Islaklığım sikinin üzerine taşıyor ve aramızdan gelen özensiz, ıslak seslerin hacmiyle göğsümde ve boynumda ısı sürünüyor.

Bram alçak, erkeksi bir iniltiyle kendini bir kez daha derinlere itiyor. Saniyeler sonra şaftı seğiriyor, kabarıyor ve serbest kalmasının ıslak kırbacı en derin yerimi kaplıyor.

"Siktir, Sophie."

Bram Vogel'in gelirken homurdandığı ismim, duyduğum en ateşli şey olarak çabucak dosyalanıyor.

"Bu hissi seviyorum," diye itiraf ediyorum sessizce, Bram öne doğru sarkıp ağırlığını iki yanıma dayadığı kollarıyla tutmaya başladığında.

Dudakları omzumu buluyor ve beni tatlı tatlı öpüyor. "Ben de istiyorum. Uzun zaman oldu."

Dudağımı ısırarak, gözleriyle buluşmak için başımı çeviriyorum. "RİA'm var. Yani bu bir sorun olmamalı."

Bram bir an bana bakıyor ve beni hamile bırakmayacağı için rahatladığını mı yoksa içime istediği kadar boşalabileceği için memnun olduğunu mu anlayamıyorum. "Huh."

"Ne?" Endişeyle soruyorum.

Hafif bir kıkırdamayla başını sallıyor. "Görünüşe göre, bir üreme saplantım var."

Masayı itip çekilirken karnım dönüyor ve kalçalarımın aşağı onun ve benim döllerim damlıyor. Seksimin çığlığından irkiliyorum ama Bram arkamda dizlerinin üzerine çöktüğünde tüm rahatsızlık unutuluyor.

Ben. İri ellerim kalçalarımı tutmak için uyluklarımda geziniyor. "Çok şişmişsin ve hâlâ seni daha sert sikmem için bana yalvarıyorsun." Seksime nazik bir öpücük kondurup ayağa kalkarken keskin bir nefes alıyorum ve sonunda irkilerek doğrulmama izin veriyor.

Uyandığımda, Bram'ın beni saran çıplaklığıyla o kadar meşguldüm ki ne kadar ağrım olduğunu fark edemedim -muhtemelen neredeyse bir arabanın çarpması, rahatsız bir hastane yatağında saatlerce oturmak ve on iki saat içinde defalarca aptalca becerilmekten kaynaklanan bir kombinasyon- ama şimdi göz ardı edilemez.

Her zamanki gibi sinir bozucu bir sezgiye sahip olan Bram kaşlarını çatıyor. "Sana bir banyo hazırlayayım. Sıcak iyi gelecektir."

Zorlukla yutkunuyorum. "İki kişilik yer var mı?"

Sıcak kıkırdaması beni gülümsetiyor ve bana elini uzatıyor. Birlikte, cırılçıplak merdivenlere doğru ilerliyoruz. Dışarıda, fırtınadaki durgunluk sona eriyor ve kar daha sert yağıyor, şiddetli bir rüzgar evi dövüyor.

Yirmi dört saat önce biri bana Bram Vogel'in döllerini bacaklarımdan aşağı damlarken bana banyo yaptıracaklarını söyleseydi, bir tür kafa travması geçirdiğimi düşünürdüm.

Oh, bekle.

"Bu bir tür koma rüyası değil, değil mi?" Yatak odasına girdiğimizde Bram elimi bırakarak banyoya doğru ilerliyor. Yatak hâlâ toplanmamıştı ve içimde hemen yatağa geri dönme isteği vardı. Yatağı benimkiyle aynı indirim sitesinden almış olması pek mümkün görünmediğinden, Bram'ın yatağı çok daha rahat bir uyku deneyimi sunuyor.

Açık banyo kapısından akan suyun sesini duyuyorum ve Bram yeniden ortaya çıkıyor, eğlenmiş görünüyor. "Bildğim kadarıyla hayır, ama asla bilemezsin." Bana doğru yürüyüp gözlerimi vücudumda gezdirdiğinde etkilenmemiş ifademi korumak ciddi bir özveri gerektiriyor.

"Bunu yapman hoşuma gidiyor," diye itiraf ediyorum, Bram'ın elleri yüzümü kavrayıp bir başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirirken. Son bir günde yaptığımız onca şeyden sonra bile, çıplak göğüslerimin onun göğsüne değmesi beni hâlâ titretmeye yetiyor.

Mırıldanıyor, eğilip beni tatlı tatlı öpüyor. "O zaman bunu yapmaktan asla vazgeçmeyeceğim." Beni tekrar öpüyor, sonra gözlerimle buluşacak kadar geri çekiyor. "Gerçekten iyi misin? Başın?"

Başımı salladım. "Biraz ağrım var ama hareket halindeki bir arabanın önünden fırlatıldığınızda ve on iki saatin büyük bir kısmını iyi donanımlı patronunuz tarafından becerilerek geçirdiğinizde bu muhtemelen beklenen bir şeydir."

Bram'ın ifadesi sertleşir. "Erkek arkadaş, Sophie. Patron değil."

Karnım zonkluyor. Kendisine daha önce de böyle hitap etmişti ve ben buna çok fazla takılmak istemiyordum ama anlaşılan bunu düşünmemi istiyor. Dudağımı ısırıyorum. "Emin misin?"

"Evet."

"Ama-"

"Sophie." Bana onaylamayan bir kaş çattı. "Ne tür erkeklerle çıktığından emin değilim ama ben burada dalga geçmiyorum. Senin de benim için böyle hissettiğini bilseydim, bu kadar uzun süre kendimi tutmazdım. Bir yıldır sana aşığım. Beni daha fazla rol yapmaya zorlama."

Yutkunuyorum ve yavaşça kollarımı boynunun arkasına dolamak için uzanıyorum. "Tamam," diye fısıldıyorum, dehşetle sevinç arasında bir yerde sıkışmış bir halde. "Artık rol yapmak zorunda değilsin."

Bram rahatlamış görünüyor ve beni yavaş, araştırıcı bir öpücükle ödüllendiriyor. "Hadi," diye mırıldanıyor, tekrar elimi tutuyor ve beni banyoya çekiyor. Banyolara göre oldukça erkeksi bir yer. Koyu renk fayanslar zeminin ve duvarların her santimini kaplıyor ve buharlı suyla dolu devasa küvetin kenarında tek bir köpük banyosu şişesi ya da kokulu mum yok. Burada hiçbir kadının yaşamadığı daha açık olamazdı.

Ecza dolabının kapanma sesi dikkatimi çekiyor ve Bram'ın iki ağrı kesici çıkarıp bir bardak suyla birlikte bana uzatmasını izliyorum.

Göğsüm ısınıyor. Aramız hep böyle mi olacak? Bram içimde olduğu zamanlar dışında hep tatlı, sadık ve düşünceli mi olacak? Eğer öyleyse, satıldı.

Küvete girerken ikimiz de konuşmuyoruz ve ben sıcak suyun içine gömülürken zevkle iç çekiyorum.

"İyi misin?" Göğsüne yaslandığımda Bram sessizce soruyor, ayak parmaklarımız suyun altında birbirine sürtünüyor.

İyi demek yetersiz kalır. Hiç bu kadar mutlu ve bütün hissettiğimi hatırlamıyorum. Yolumuza çıkan kaçınılmaz sorunlara rağmen... Lanet olsun, onu çok seviyorum. "İnanılmaz birisin, biliyor musun?"

Bram homurdanıyor, suyu kapatmak için yanımdan uzanıyor. "Böyle düşünmene sevindim ama benim duygusal olarak tatmin olmamış romantik partnerlerle dolu uzun bir geçmişim var."

Bu noktayı kim tartışabilir ki?"

Kolunu ortama doladığında su sessizce şırıldıyor. "O zaman ikimiz varız," diye itiraf ediyorum, parmaklarımı onun elinin arkasında dalgınca gezdirerek.

"Holden'la çıkacak mıydın?"

Soru beni şaşırtıyor ve Bram'in omzunu öpmek için dönüyorum, gülümsememle savaşıyorum. "Belki," diye itiraf ediyorum. "Bana iyi davranıyor."

Anı gerginliğe bakılırsa, aradığı cevap bu değildi. "Çünkü seni becermek istiyor."

"İkiniz hakkında söylentiler var. E&V'de," diye hafifçe bilgilendiriyorum onu. Her ofis ortamında insanlar konuşur, ama şirketin sahibi olan iki çekici, bekâr iş ortağı hakkında olağanüstü miktarda dedikodu var gibi görünüyor. Bunlara pek itibar etmem ama Bram'in Holden konusundaki sahipleniciliği beni meraklandırıyor.

"Söylentiler mi?"

Parmaklarımı koluna dökülen şaşırtıcı derecede yumuşak, siyah saçlarda gezdirerek mırıldanıyorum. "İnsanlar bir kız arkadaşınız olduğunu söylüyor, aslında kız arkadaşlarınız."

Sessizlik. Sadece küvetin kenarındaki suyun yumuşak şırıltısı. Sonra, "Kız arkadaşlar biraz abartı olur. Sevgilileri paylaştığımız zamanlar oldu."

Oh. Vay canına.

Zihnim hemen o kadın olduğum bir durum üretiyor. Ne yazık ki, aynı hızla, içinde olmadığım bir durumu vurgulamak için bunu bir kenara itiyor. Midem bulanıyor. Bram'ın ihtiyacı olan şey birden fazla eş mi? Bununla başa çıkabilir miyim?

Hayır, dürüst cevap bu.

Tek eşli olmayan başarılı çiftler de var elbette, ama-

"Sophie." Bram'in eli uzanıyor ve çenemi çevirip gözleriyle buluşmam için bana yol gösteriyor. "Bunu aklından bile geçirme. Seni paylaşma düşüncesi bana iğrenç geliyor."

Üçlü yapmak istediğimi düşündüğü için hırçınlaşıyor. Tanrım, eğer bu adam biraz daha kendinden geçerse, banyo suyunun içinde eriyip gideceğim, bir daha asla görülmemek üzere.

"Bu seni paylaşmak zorunda olmadığım anlamına mı geliyor?" Cevabı bildiğimden emin bir şekilde soruyorum.

Elbette, Bram bana ters ters baktı. "E&V'de çalıştığın bir buçuk yıl içinde bir kez çıktım. Ayakkabılarıma kustuğunda rahatlamıştım, böylece eve erken gidip seninle ilgili fantezilere dalmak için bir bahanem olacaktı.

masamda çıplak oturup sikim için yalvarıyor. Senin için gittiğimi söylemek oldukça güvenli, kadın. Yani hayır, beni paylaşmak zorunda değilsin."

Gülümsememle verdiğim savaşı kaybederek göğsüne yaslanırken kalbim inanılmaz derecede dolu.

BRAM

A Banyodan sonra Sophie'yi bornozlarımdan birine sardım ve yatağına götürdüm. Yorgun olmadığını ısrarla söylemesine rağmen, birkaç dakika içinde yorganımın altına kıvrılmış, nemli saçlarıyla sessizce horluyordu. yastığımın üzerine yayıldı.

Kendimi geri çekmem için çok şey gerekiyor ve o zaman bile yatağın kenarında durup ona bakıyorum, kalbim boğazımda. Her şeye rağmen kızı elde ettim. Şimdi tek yapmam gereken onu nasıl elimde tutacağımı bulmak. O bu konuda benim kadar emin değil ama bu fırtına dinmeden önce bizi daha sağlam bir zemine oturtmaya kararlıyım.

İlerleme kaydediyoruz, ancak bu sabah aldığım telefon kesinlikle birkaç tuzak yarattı. İlişkimize her türlü hileyle başlamak felakete davetiye çıkarmak gibi görünüyor. Şu anda Sophie kaçmak için bir neden arıyor ve ben ondan bir şeyler saklamak istemesem de bu benim sırrım değildi.

Aşağı inerken, cebimden telefonumu çıkarıp Honor'ın numarasını tuşladığımda midem rahatsız edici bir şekilde bulanıyor. Onu yakında arayacağımı söylemişim ama Sophie'den yine bir şey saklamak zorunda olduğumu bilmek, her zil sesinde endişe seviyemi yükseltiyor.

Honor "Hey, baba," diye seslendiğinde göğüs kafesime baskı yapan ağırlığın altında nefes almakta zorlanıyorum.

"Hey, evlat." Yağan kara bakıyorum, bir parmağım telefonun kenarına vuruyor. "Sadece kontrol etmek istedim."

Honor bir an sessiz kalıyor ve cevap verdiğinde sesi yorgun çıkıyor. "Ben iyiyim."

İçimi çektim. "Kulağa pek iyi gelmiyor. Riley ile konuştun mu?"

"Evet," diye acı acı alay ediyor. "Elbette her şeyi inkar ediyor ama göğüslerinin fotoğraflarının o kızın DM'lerinde nasıl yer aldığını açıklayamıyor. Her şey bitti. Fırtına dindiğinde ilk uçakla eve döneceğim."

Özel olarak, bence ucuz atlattı. Son birkaç yıldır kızımın eski kız arkadaşıyla yaşadığım her etkileşim, onun bir sonraki tatilini nerede geçireceği ile ilgilenen şımarık, hak sahibi zengin bir çocuk olduğu izlenimini pekiştirdi. Buna karşın kızım gayretli ve çalışkandır, benden ya da annesinden yardım almadan dünyada kendi yolunu çizmeye kararlıdır. Onu incittiği ve bu şekilde bittiği için üzgünüm ama Riley'nin arkasını gördüğüm için üzgün değilim.

Telefondan derin bir erkek sesinin belli belirsiz gürültüsünü duyuyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Yanında kim var?"

Bir duraklama daha. "Oh! Um. Tatil için tüm oteller doluydu, o yüzden Riley'nin babası beni yanına aldı." Sesinde daha önce duyduğumdan emin olmadığım bir şey var ve anında alarma geçiyorum.

"Bu konuda rahat mısın? Yapabilirim-"

"Evet!" Honor beni temin etmek için acele ediyor. "Aman Tanrım, evet. O harikaydı. Tüm bunlarla Noel'ini mahvettiğim için kendimi kötü hissediyorum."

Ne dediğini anlayamasam da adamın sesi tekrar duyuluyor ve Honor iç geçiriyor. "Orada her şey nasıl? Umarım biz olmadan çok yalnız değilsindir."

"Değilim," diyorum dikkatim dağılmış bir şekilde, Sophie'nin üst katta, benim yatağında uyuduğunu düşünerek. "Onun hayatını mahvetmemi mi istiyorsun? Eminim bunu yapmaları için birilerine para verebilirim."

Kızım isteksiz bir kıkırdama çıkarıyor. "Hayır. Berbat bir şey ama dürüst olmak gerekirse, sanırım bir süre önce bitti. Birbirimizi hiç mutlu edemedik ama bırakmakta biraz zorlanabilirim."

En sevdiği erkek grubuna, onlar cevap verene kadar her gün mektup gönderdiği yazı hatırlayarak gülümsememi bastırıyorum. "Evet, olabilir. Yine de bir hatanın seni kötü bir şeymiş gibi hissettirmesine izin verme."

Sözlerimi bir koklama karşılıyor. "Almayacağım. Teşekkürler, baba."

"Sophie ve kız kardeşine olanları anlattın mı?" Bu kadar büyük bir şeyi Sophie'den saklamak zorunda kalmasaydım şu anki konumuma gerçekten yardımcı olurdu. Yine de ona söylemek bana düşmez ve bu çizgiyi aşmayacağım, özellikle de Honor yeni ilişkimizden hâlâ habersizken.

"Hayır. Leni'ye bir şey söyleme. Noel arifesindeyiz, benim dramıma kapılmalarına gerek yok. Ayrıca, ikisi de Riley'i pek sevmezdi ve şu anda sana söylemiştim diyecek kadar midem kaldırmıyor."

Evin dışında rüzgâr hızlanıyor ve arka bahçede kar tepelikleri oluşturuyor. Zorlukla yutkunuyorum. "İkisinin de bunu yapacağını sanmıyorum."

"Hayır," diye onaylıyor Honor yorgun bir iç çekişle. "Destekleyici ve tatlı olurlar ama içten içe mutlu olduklarını bilirim. Onlara söyleyeceğim, yemin ederim, sadece birkaç gün bununla oturmak istiyorum. Tatil biter bitmez eve gelip müzikle yüzleşeceğim."

"Anlıyorum," diyorum ona ve anlıyorum da. Bu beni zor bir duruma sokuyor ama kızımın güvenine daha fazla ihanet etmeyeceğim. Şansım yaver giderse, Sophie'yle o zamana kadar bir anlaşılmaya varmış oluruz ve o da bu ilişkiyi daha başlamadan bitirmek için neden aramaktan vazgeçer. "Sabah beni arar mısın?"

"Tabii ki."

Vedalaştık ve telefonumu tutan elimin yanıma düşmesine izin verdim, içimde bir huzursuzluk vardı. Sophie ve benim aramda zaten çok fazla sorun var ama en büyük engel Honor'ı kaybetme korkusu. Şimdi nedenini anlıyorum. Kendi ailesi onu olduğu gibi sevmemişti, seven ilk kişiye tutunması çok doğaldı.

Son gün bana bir şey öğrettiyse, o da bu işin peşini bırakmaya niyetli olmadığım. Sophie'nin bir daha asla böyle bir reddedilme hissetmemesini sağlamak hayatımın işi haline geldi ve bu durumun ne kadarının benim kontrolüm dışında olduğu sinir bozucu. Şimdilik tek yapabildiğim ona benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek.

Sıkıntılı bir şekilde, merdivenlere dönmeden önce bir süre daha derinleşen kara bakıp düşüncelere dalıyorum. Sophie onu bıraktığım yerdeydi ama gömleğimi çıkarıp yatağa girdiğimde, belli belirsiz bir şeyler mırıldanarak kucağıma dönüyor.

Saçlarını öpüyorum ve mutlu iç çekişinin sesiyle içime bir sıcaklık yayılıyor. "Patronum gibi kokuyorsun," diye mırıldanıyor gözlerini açmadan, parmakları göğsümdeki saçlarla dalgınca oynuyor.

Kıkırdatarak dudaklarımı şakağına bastırıyorum ve ona sarılmanın verdiği rahatlığın birkaç dakika önceki endişelerimi kovalamasına izin veriyorum. "Patronunu kokluyor muydun? Sarımsaklı yemeğe düşkün olduğunu sanıyordum."

"Ofisinde süpersonik bir diş fırçası var, yani sorun yok."

Arkasındaki duvara bakıyorum, beni ne kadar çok gülümsettiğinden yanaklarım ağrıyor. "Benimle alay etmekten hiç sıkılmayacak mısın?"

Sophie tembel bir gülümsemeyle tek gözünü açarak lüks bir şekilde geriniyor. "Muhtemelen hayır. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Homurdanıyorum, yüzündeki karamel saç tellerini fırçalayarak onu düzgünce görebiliyorum. "Beni rahatsız etseydi, şu anda burada olmazdık, tatlım."

Bu doğru cevap olmalı, çünkü gülümsemesi genişliyor ve kış ışığında o kadar güzel görünüyor ki, karışık bukleler ve beyaz çarşaflarımla çerçevelenmiş... Daha önce sadece birine bakarak nefesimin kesildiğinden emin değilim, ama şimdi kesiliyor.

"Bana bok atma şeklini seviyorum." Elini kendi elimle yakalıyorum ve dudaklarımı bileğinin iç kısmına değdirmek için kaldırıyorum, bir öpücük gölgesi. "Ama bunu bir savunma mekanizması olarak kullanman üzerinde çalışmamız gerekecek."

Sophie inliyor. "Lanet olsun. Bunu yapıyorum, değil mi?"

"Evet." Yumuşak bir öpücük daha ve elinin göğsüme düşmesine izin verdim. "Benimle olmana gerek yok. Gülümsemeni ve gözyaşlarını istiyorum. Anlıyor musun?"

Ayakta olsaydık, "Sanırım başlıyorum" derken bana attığı o tatlı, savunmasız bakış karşısında sırtüstü düşmekten kendimi alıkoyabilir miydim emin değilim.

Bir elim kafatasının dibindeki saçların arasından dikkatle geçerek dudaklarını benimkilere doğru yönlendiriyor, böylece onu tek bir amaçla öpebiliyorum.

Bana aşık ol, Sophie.

Başka bir gün olsa şimdiye kadar içine girmiş olurdum ama zor birkaç gün geçirdi ve en azından şimdilik ellerimi ondan uzak tutmaya kararlıyım. İsteksizce öpüşmeyi kesiyorum, başparmağımı kalçasında ileri geri gezdirirken ona bakıyorum.

"Düşünüyordum da," diye başlıyorum, biraz şansımı zorladığımdan ve bunun çok fazla, çok hızlı olduğundan endişelenerek, "bazı yeni tatil gelenekleri başlatmalıyız."

Ancak endişelerim boşunaydı, çünkü Sophie parlıyordu. "Öyle mi?"

"Evet." Yatağın kenarına yuvarlanıp ayağa kalkıyorum ve onu da yanıma çekmek için geri dönüyorum.

"Ne yapacağız?" "İkimizin de çok iyi olduğu bir şey."

"BU OLMASI GEREKENİ YAPMIYOR." BAŞIMI EĞDİM, IZLIYORUM

Önümdeki küçük kraker ve krema evi üst üste beşinci kez tabağa düşüyor.

Masanın karşısındaki Sophie'nin de pek şansı yoktu. Zencefilli çöreğimiz ya da geleneksel zencefilli çörek evleri yapmak için gerekli malzemelerimiz olmadığından, kileri yağmaladık ve sonunda bir kavanoz krema, iki kutu kraker ve süsleme için kuru üzüm elde ettik.

"Sen gerçek bir mimarsın, ben de gerçek bir mühendisim. Bu ne saçmalık. Bunu çocuklar yapar," diye tıslıyor ve sabırsızlıkla burnunu kıvırıyor.

"Sanırım kötü malzemelerle çalışıyoruz." Sinirli bir şekilde bir araya getirilmiş malzemelere göz gezdirdim. "Krakerlere yarıklar açsak ve onları birbirine geçirsek nasıl olur?"

Sophie bu öneriyle parlıyor ve krema sürmek için çıkardığım tereyağı bıçaklarından birine dalıyor. Kraker anında parçalandı ve hoşnutsuz bir hışımla onu bırakıp bana baktı. "Belki de evren bize yeni kariyer yolları aramamız gerektiğini söylüyordur."

İç çekerek gerinmek için ayağa kalkıyorum, sanki başka bir potansiyel tatil geleneği kendini belli edecekmiş gibi odanın etrafına bakıyorum. Sürpriz bir şekilde, bir çift ince kadın kolu ortama dolanıyor ve beni arkamdan kucaklıyor. Sophie sırtımı öpüp nazikçe, "Gelecek yıl daha iyisini yaparız," dediğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Gelecek yıl.

Sessizce gülüyorum, içimde umut kabarırken kollarında dönüp ona bakıyorum. "Gelecek yıl, ha?"

Ağzının bir köşesi utangaç, yarım bir gülümsemeyle kalkıyor. "Eğer o zamana kadar beni hâlâ istiyorsan. Ve Honor beni uykumda öldürmediyse."

"Ben yapacağım, o yapmayacak." Dudaklarının köşesini öpmek için eğildim ve bana yaklaşma şeklinden açgözlü kızımın aklında başka bir şey olduğunu anlayabiliyorum.

Hiçbir açıklama yapmadan geri çekilip elini tutuyorum ve onu kanepeye doğru götürüyorum. Sophie arkama yaslanmamı izliyor, dişleri alt dudağını bulurken, bakışlarını tutarak pantolonumun düğmesini açıp aşağı çekiyorum ve ereksiyonumu serbest bırakıyorum.

"Sikimi yala, Sophie."

SOPHIE

I Eminim gezegendeki her heteroseksüel kadının mükemmel penisin ne olduğuna dair farklı bir fikri vardır ve aynı derecede eminim ki hepsinin mükemmel penis tanımları yanlıştır. Bu sadece bir gerçek, çünkü Bram Vogel'inkiyle karşılaşmadıkları sürece - ki bu olasılık beni kızdırıyor mükemmelin ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok.

"Sikimi yala, Sophie."

Kelimeler içimden geçip gidiyor, merkezime ağır ve sıcak bir şekilde yerleşiyor. Eğer bir başkası aletini çıkarıp bu sözleri söyleseydi, muhtemelen onu tersler ve yüzüne gülerdim.

Bram için dizlerimin üzerine çöküyorum.

Kendime karşı dürüst olursam, yapmayı düşündüğüm tüm o keşifler, bunu benimle birlikte yapan o olmadığı sürece ilginç değildi. İşaretlediğim kutular, kurduğum fanteziler, hep Bram'dı. Tüm çabalarımın rağmen, başka birini istemiyorum ve asıl korkutucu olan, bunu asla yapabileceğimi sanmadığımı fark etmek. Ona karşı hissettiklerimden hiçbir şey çıkmayacağı gerçeğine kendimi teslim ettikten sonra, Bram Vogel'in beni elinde tutmak için yorulmak bilmeden yürüttüğü kampanyaya karşı savunmasız kaldım.

Ayrıca, direnmek istemiyorum ve direnmem için gereken tüm nedenlerin ortadan kalkmasını istiyorum.

Bacaklarının arasına diz çöküp shaftının tabanını kavramak için uzandığımda ağır bir nefes veriyor. O kadar kalın ki parmaklarım zar zor buluşuyor ve

İçimdeyken nasıl hissettirdiğinin hatırası, iç uyluklarımdaki kaslara sıcaklık yayılmasına neden oluyor.

Gözlerimi Bram'inkilerden ayırmadan öne eğiliyor ve dilimi şaftının alt tarafı boyunca sürüklüyorum. Acele etmeden, tüm uzunluğu boyunca ıslak, açık ağızlı öpücükler bırakıyorum, sadece dilimi ucunun etrafında döndürmek için duraklıyorum.

Ona tapınmamı izlerken bakışları kararıyor ve kalçalarını kaldırdığında -Kanepeden hafifçe kalktığımda inleyen ben oluyorum. Ama bu yeterli değil. Kendini herkesten daha iyi hissetmesini sağlamak, ona sonsuza dek düşüneceği şeyler yapmak istiyorum. Bu noktaya kadar aklımı başımdan aldı. Bu iyiliğine karşılık verme şansım.

"Siktir." Sadece tek bir kelime, sanki kendini tutmaya çalışıyormuş ama elinde değilmiş gibi tükürdü.

Onu daha sıkı kavradıkça amım yapış yapış oluyor ve zonkluyor, sonunda başımı kalın ucu boğazımın arkasına çarpıp öğürmemeye neden olana kadar indiriyorum. Tüm bu süre boyunca Bram'in yüzünü izliyor, yaptığım şeye verdiği tepkileri dikkatle katalogluyor ve ileride başvurmak üzere dosyalıyordum. Kaldırabileceğimden daha fazlasını aldığımda arzusun parıltısını yanlış anlamak mümkün değil.

Bu yüzden tekrar yapıyorum, kendimi rahat ettiğim yerin ötesine itiyorum, ta ki siki boğazımın tam arkasına bastırılana kadar. Tükürük ve ön sperm dizileri dudaklarımı Bram'in sikine bağlarken nefes nefese kalarak öğürüyorum ve onu çekiyorum.

Tanrım, hiç bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyorum.

Tekrar aşağıya daldığımda Bram'in sesi üstümde gürlüyor. "Ne kadar iyi bir kızsın, ne zaman istesem bana bu ağız veriyorsun." Sesi alçak ve gırtlaktan geliyor, ben de başımı aşağı yukarı sallayıp tekrar tekrar ağzımı tıkıyorum. "İşe döndüğümüzde masamın altına girip sikimle ilgilenecek misin tatlım? Panjurları çekeceğim. Kimse senin ne kadar pis bir kız olduğunu bilmemeli."

Bu fanteziyi kaç kez yaşadığımı düşünürsek, bu sorunun cevabının "evet" olduğunu söyleyebilirim.

Bana söylediği kelimeler kirli, yanlış ve mükemmel. Bunu birçok kez hayal etmişim ve görünüşe göre haklıymışım. Hiçbir şey beni Bram Vogel'ın kişisel oyuncağı olmaktan daha fazla tahrik edemez.

Kararsız bir nefes alıyor, ben tükürüğümü kayganlaştırıcı olarak kullanıp onun tabanını sarsarken kalçaları koltuktan kalkıyor. "Kahretsin, bu çok iyi, Sophie. Devam et."

Saçlarımı tutup ağzımı sikmemek için gösterdiği çabadan dolayı kollarındaki damarlar ortaya çıkıyor ve ben başıma hiç kızmamıştım

Şu anda benden daha fazla yaralanıyor. Uzunluğunun etrafında nefes nefese ve inleyerek, onun için elimden geldiğince iyi olmak için söylediği gibi yapıyorum.

Başımın üstünden alçak bir küfür geliyor. "Kahretsin, yaklaştım. Dilinin üzerinde tut, tatlım. O akıllı ağzında dölleri görmek istiyorum."

Sözleri, onun üzerindeki etkimin kanıtı olarak hırıltılı ve gergin; sonunda Bram yüzümü ellerinin arasına alıp beni bir iniltiyle aşağı çekerken, amımın dudaklarından ıslaklık akıyor. Şaftı zonklıyor ve ilk tuzlu döl ipi boğazımın arkasını kaplarken boğuluyorum.

Çok fazla şey var ve dediklerini yapmak için mücadele ediyorum. Yine de Bram'in elleri sonunda gevşediğinde ve arkama yaslanıp itaatkâr bir şekilde ağzımı açmama izin verdiğinde buna değiyor.

"Siktir, Soph." Bana bakıyor, çeneme akan bir damla spermi toplamak için uzanıp alt dudağıma sürerken göğsü hala ağır bir şekilde yükselip alçalıyor. "Bir dahaki sefere tüm göğüslerine akacak."

Yutkunurken cevap kıkırdamam boğuklaşıyor. "Bu kadar ahlaksızca bir şeyden hoşlanacağımı düşünmen beni oldukça rahatsız etti. Bunu hemen şimdi yapabilir miyiz?"

"Hayır, aklımda başka bir şey vardı." Yanındaki kanepeye vuruyor, gözleri parlıyor. "Kıyafetlerini çıkar ve benim için arkama yaslan."

Hiç ikna gerekmiyor. O kadar hızlıyım ki başım dönüyor, ayaklarımın üzerindeyim, ödünç aldığım boxer külotumu çıkarıyorum ve tişörtümü yukarı çekiyorum. Bram'in kanepesi muhtemelen benim arabamdan daha pahalı, ama bu konuda haklı olabilir, çünkü gülünç derecede rahat. Arkama yaslanıp başımı hafifçe yastığa yaslıyorum, çıplak bacaklarım kucağında.

Günün ortasında Bram'in kanepesinde çırılçıplak olmak çok lezzetli ve ahlaksız bir his. Başka bir zaman olsaydı, beklenmedik bir ziyaretçinin ön pencerelerden bedava gösteri yapmasından endişe ederdim. Ancak şu anda, araba yolunun olması gereken alanı kaplayan kalın bir kar halısı ve önümüzde uzanan kesintisiz saatler...

Sırıtıyor, gözleri parlak ve muzip, dağınık saçları her yöne uzanıyor. "Yeni bir şey deneyeceğiz."

Başka bir açıklama yapmadan bacaklarımı kucağından kaldırıp ayağa kalkıyor ve mutfığa doğru ilerliyor. İzlemek için doğruluyorum ve dondurucunun açılıp kapanma sesiyle karnımda kelekler uçuşuyor. Ancak tezgâha geri döndüğünde, içinden bir şey çıkarmış gibi görünmüyor.

"Ne yapıyordun sen?" Kanepeye uzandığım yere yaklaşırken dudağıma ısırarak soruyorum.

Bram sadece mırıldanıyor, tekrar bacaklarımın arasına yerleşiyor ve eğilip tümseğimin hemen üstündeki hassas deriyi öpüyor. "Eğer senin için çok fazlaysa, durmamı söyle." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve dudaklarını kıvrıran hınzır gülümseme karşısında kalbim duracak gibi oluyor. "Gözlerini kapat. Eğer onları açık görürsem, sonuçları olur."

Onu reddetmek isteyen hiçbir yanımda yok ve itaat edip göz kapaklarımın düşmesine izin verirken zar zor nefes alabiliyorum.

Bir öpücük daha, bu sefer leğen kemiğimin çıkıntılı kavisine ve insanların neden bazen partnerlerinin gözlerini bağladıklarını anında anlıyorum. Her şeyi hissediyorum. Bram'ın kirli sakalının açıkta kalan tenime sürtünmesini, kendi nefesimin sıcaklığını ve-"Bram!"

Şaşkınlık çılgınlığım kıkırdamasına neden oluyor ve bu sefer bunu beklememe rağmen, iç uyluğumun üzerinde iz bırakan buz hissi hala yoğun.

Bir buz küpü. Dondurucudan aldığı şey buydu. Lanet olası bir buz küpü.

"Kıpırdama," diye mırıldandı Bram ve ben de kolumu gözlerimin üzerine atarak

istemeden açmaktan kendimi alıkoyamıyorum. Bana daha yeni dokunmuştu ama şimdiden titriyordum, nefeslerim hızlı ve düzensiz geliyordu. Sıcaklık oyunu uygulamada işaretlediğim bir kutuydu, ama her nasılsa meme uçlarımda etrafında dönen buz küpleri değil, tenime damlayan sıcak balmumu hayal ettim.

Şikayet ettiğimden değil. Bu bir işkence, evet, ama aynı zamanda uyanık hissediyorum. Tüm bedenim huzursuz, muhtaç bir enerjiyle uğulduyor ve şimdi Bram'ın neden gözlerimi kapalı tutmakta zorlanmamı beklediğini anlıyorum.

"Çok iyi gidiyorsun, tatlım. Benim için yapamayacağın hiçbir şey yok, değil mi?"

Çaresizce mırıldanarak bacaklarımı daha da ayırıyorum ve yalvarmamam gerektiğini bilsem de bedenim kendi aklını kullanıyor. Buz göbük deliğime inerken dişlerim acı içinde alt dudağıma bastırıyor, sonra aşağıya doğru iniyor, o kadar soğuk ki yakıyor.

Bram'ın boşta eli dizimin alt tarafını buluyor, yukarı ve kanepenin arkasına doğru itiyor. "Keşke şu anda nasıl göründüğünü görebilseydin," diye mırıldanıyor, sesi kontrollü ve düzgün. "Büyüleyicisin. Her bir santimin."

Hiçbir uyarıda bulunmadan buz küpünü klitorisimin üzerine fırlatıyor ve ben irkiliyorum, kalçalarım kanepeden fırlıyor.

"Bram!" Altımdaki minder kenarına tutunarak yalvarıyorum ve daha sert bastırıp küpü daireler çizerek hareket ettirirken tekrar bağıyorum. Acıtıyor, çok fazla ama yine de durmasını istemiyorum.

Elini karnımın alt kısmına koyuyor, buz aşağıya doğru inerken beni tutuyor, dikiş yerimden sürüklüyor ve beni hıçkırıklara boğuyor. Eridiğini, buzlu suyun altımdaki pahalı kanepede toplandığını hissedebiliyorum ama titiz patronumun umurunda değil gibi görünüyor. "Başın iyileştiğinde, sana bu kadar kolay davranmayacağım."

Bu benim için kolay mı olacak?

Buz küpünü içime bastırırken göğsümden kırık bir hıçkırık kopuyor. Sadece bir anlığına ama yine de gözyaşlarımın yüzümün kenarlarından aktığını hissedebiliyorum. "Lütfen," diye yalvarıyorum, "Lütfen, Bram. Lütfen!"

Beni görmezden geliyor, tekrar yapıyor ve çığlıklarım daha da yükseliyor. Ben kıvranırken yüzüme attığı kolu yanıma düşüyor, gözlerim hâlâ kapalı. Sonunda, ona artık bunu yapamayacağımı söylemeye yaklaştığımda, buz düşüyor ve sıcak bir el amımı kavırıyor.

Bram vücudumun üzerine eğilip göğüslerimin arasındaki çukuru öperken kirli sakalı göğsüme değiyor. "Benim iyi kızım," diye mırıldanıyor, sırayla her bir meme ucumu emiyor. Kanepenin yanından yere çarpan bir buz küpünün sessiz takırtısı geliyor. "Çok iyi yaptın."

Gözlerimi açıp Bram'inkilerle buluşuyorum ve yüzündeki aç, hayranlık dolu ifade karşısında titriyorum. "Sanırım hoşuma gitti," diyorum ona fısıltıyla, sanki bizi duyacak biri varmış gibi.

Kıkırdıyor ve beni saygıyla öpmek için başını eğiyor. Aletinin başı kaygan girişimi dürtünceye kadar niyetinin ne olduğunu anlamıyorum.

Oh, Tanrıya şükür.

"BRAM!" YOLDAN ÇEKILMEK İÇİN ACELE EDİYORUM, SÜRGÜLÜ CAMI ÇEKİYORUM

Kollarında yarım düzine kütük taşıyan insan şeklindeki bir kardan adam için kapı açılıyor.

Bir kar fırtınası da onunla birlikte geliyor ve tekrar kapatmam için geçen sürede yerler sırlıslam oluyor. Bram kütükleri şöminenin yanındaki metal tutucuya bırakıyor ve karla kaplı şapkasını çıkararak ıslak saçlarını ıslak bir köpek gibi sallıyor.

"Çıtırdayan şömine romantik ve Noel havasında ama bence merkezi ısıtma sisteminin işe yaramasını ummalıyız," diyorum ona.

Yere bir çift el havlusu atar, üzerine basar ve eriyen karı silmek için parkenin üzerinde sürünmeye başlar.

Dışarıda, son koyu gri gün ışığı da gökyüzünden kayboluyor ve fırtına her zamankinden daha da şiddetleniyor.

Bram yerel elektrik şebekesine olan körü körüne güvenimi hiçe saydı ve güç kaybı konusunda endişeliydi. Bu nedenle akşam kar fırtınası içinde bir yığın yakacak odun almak için yürüdü.

Şimdi güvenle içeride, ceketini asmaya giderken benden kısa bir öpücük alıyor. "Bana Kentucky'den bahset."

Sorusu beni şaşırtıyor ve anında alarma geçiyorum, biri çocukluğumla ilgili sorular sormaya başladığında her zaman hissettiğim o tanıdık savunmaya geçme haliyle kaslarım geriliyor.

"Ne olmuş ona?" Nemli havluları almak için eğildim ve göz ucuyla Bram'in paltosunu ve botlarını koridordaki dolaba geri koymasını izledim.

Kapıyı kapatıyor ve bana o tanıdık ciddi, düşünceli yüzünü gösteriyor. "İstemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda değiliz Sophie. Sadece nasıl büyüdüğünü merak ediyordum."

Oof. Masum, seni tanımaya yönelik bir soru sordu ve ben hemen gardımı aldım. Ona bazı temel bilgileri verdim bile, ki bu benim için çok fazla, ama yine de yeterli olmadığını biliyorum. Bram'le aramızdaki ilişkinin yürümesini istiyorsam -ki gerçekten istiyorum- çocukluğumdan bahsedildiğinde öylece susamam.

Sızlanarak onu oturma odasına kadar takip ediyorum ve kanepenin ucuna kıvrılıp karanlık şömineye odun yığmaya başlamasını körü körüne izliyorum.

"Kötü bir çocuktum," diye itiraf ediyorum ve Bram işine devam ederken beni dinlediğini anlayabiliyorum. "Ağabeylerimin hepsi futbol takımındaydı, öğrenci konseyine seçildiler, Pazar okulunda öğretmenlik yaptılar. Bu arada ben uzaklaştırma alıyor, sarhoş oluyor ve babamın kamyonetini bir rögara sürüyordum. Benimle ne yapacaklarını bilemediler, bu yüzden din meselesini iki katına çıkardılar ve bu her şeyi daha da kötüleştirdi."

O zaman bile, ergenlik öfkesi ve boğazımdan aşağı itilen dine karşı nefretle doluyken, eylemlerimi haklı çıkaramazdım. Yanlış olduğunu bilsem bile, farklı olduğumu kanıtlamak ve ailemi utandırmak için böyle davrandım.

Bram son kütüğü de ocağa yerleştiriyor ve bana bakıyor, yüzünde yumuşak bir ifade var. "Sen kötü bir çocuk değildin, genç bir kızdın Sophie.

İki çocuk yetiştirmiş biri olarak, en iyi zamanlarda bile canavar olduklarını rahatlıkla söyleyebilirim. Bu, ailenizle olan farklılıklarınızla birleştiğinde." Kaşlarını çatarak yüzümü inceliyor. "Bence kendini affetmelisin."

Beni affetmemiş olmaları çok zor, gerçi asla affetmeyecekleri ihtimalini de kabullenmiş durumdayım.

Bram ateşini yakmaya koyuluyor ve kütüklerin en küçüğünde küçük bir alev yakaladığında, ona küçük, güven verici bir gülümseme sunacak kadar dengeli hissediyorum. "Üzerinde çalışıyorum," diye söz veriyorum, ödünç aldığım tişörtümün etekleriyle oynuyorum. "Kötü bir insan olmadığımı biliyorum ama kötü şeyler yaptım ve şimdi..." Sözümü kesiyorum, boğazım düğümleniyor. Şimdi, bu konuşmayı yaparak en iyi arkadaşına ihanet ediyorum.

Bram başını eğiyor ve ben de onun ayağa kalkıp odayı geçerek tam önümde diz çökmesini ve ellerimi ellerinin arasına almasını izliyorum. "Bu aynı şey değil Sophie." Şu anda çok yakışıklı, ciddi ve kararlı, sıcak bakışları benimkilerle buluşurken tereddüt etmiyor. "Çocukken yanlış kararlar vermek, bir yetişkin olarak kendini mutluluktan mahrum bırakman gerektiği anlamına gelmez."

Ellerini sıkarak başımı sallarken içimde bir şeyler genişliyor. "Hadi tatil şeyleri yapalım."

"Tamam," diye kabul ediyor Bram gırtlaktan gelen bir kıkırdamayla. "Hadi tatil şeyleri yapalım."

BRAM

G Bu gece yatağa girmek farklı.

Bu, şehvet dolu bir sisin içinde kendimizi kaybettikten sonra yatağa yığılmaktan çok daha fazlası. Onun eli benimkinde sıcak. karanlık merdivenlerden yukarı çıkarken, altımızda titreyen şömine ışığı yanıyor. Çoraplı ayaklarımızın ahşap zemin üzerindeki sesleri ve kumaş hışırtıları bile normalden daha yüksek görünüyor.

Alt katta, yarım düzine masa oyunu sehpanın üzerine yığılmış ve boş sıcak çikolata bardakları lavaboda duruyor. Geç oldu ama tamamen uyanığım, yatak odamın kapı kolunu çevirirken kalbim güm güm atıyor.

Sophie'nin son kâğıt oyununu kazandığımda yüzünde beliren öfkeli ifadeyi hatırlayınca gülümsüyorum ve elini bırakıp lambayı yakmak için komodine geçiyorum.

"Ben temizlenmeye gidiyorum," diye esneyen Sophie banyoya doğru sürüklenirken beni yatağın kenarına oturup Honor'la konuşmamızdan beri ilk kez telefonumu kontrol etmek zorunda bırakıyor. Cevapsız arama yok, cevapsız mesaj yok ve rahatlamalı mıyım yoksa endişelenmeli miyim emin değilim. Artık aramak için çok geç, bu yüzden sabah onu kontrol etmem gerekecek.

Banyo kapısının açılma sesini duyunca sertçe başımı kaldırıyorum.

Sophie kapı aralığında duraksıyor, saçları omuzlarına dökülüyor, yüzünü dalgalar halinde çerçeveleyiyor ve güneş ışığında yanmış altın gibi görünüyor.

sıcak lamba ışığı. Üzerinde tek bir giysi bile yok ve ona bakarken sikim ısınıyor.

"Eskiden senin çıplak halini hayal ederdim. Hayal ederdim." Parmağımı kıvrıyorum ve Sophie öne doğru çekiliyor, ağır ağır kapanan gözlerle bana bakıyor. Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı.

"Tahminleriniz doğru muydu Bay Vogel?"

Kıkırdıyorum, uzanıp ellerimi beline koyuyorum ve onu incelemek için zaman ayırıyorum. "Yakınından bile geçmiyor."

Dokunuşum yanlarına doğru ilerliyor ve ellerimi mükemmel bir şekilde dolduran göğüslerini avuçlamaya geliyor. Sophie dengesiz bir nefes alıyor, başparmaklarımı gergin meme uçlarının üzerinde ileri geri çekerken öne doğru eğiliyor.

"Seni hamile bırakmayı düşünüp duruyorum," diye itiraf ediyorum, sesim çakıl taşı gibi.

"Oh."

Bakışlarımı memelerinden ayırıp zümrüt gözleriyle buluşuyorum. "Seni korkutuyor muyum?"

Yavaşça, sessizce başını sallar. Hayır.

Düşük bir mırıltıyla, bir elimi onun sıcak, kaygan amını avuçlayarak bırakıyorum. Bu kadının bana her zaman ilham verdiği içgüdüsel, sahiplenici içgüdüler alevleniyor, her zamankinden daha kararlı ve savaşa hazır. Onu şimdi kaybetmeyeceğim. Kaybedemem.

Sophie dokunuşuma karşılık veriyor, girişini kızdırmak için bir parmağımı büktüğümde dudaklarından sessiz bir sızlanma dökülüyor. "İstersen rol yapabiliriz," diye nefes alıyor, elleri omuzlarımı kavıyor, ben onun açıklığını ihlal ederken, G noktasının üzerinde hafifçe fırçalamak için iki parmağımı kıvrıyorum. Sikim pantolonumun içinde demir gibi ve bugün onu yeterince kızdırdım. Çok geçmeden pantolonumu çıkarıp parmaklarımı ve parmak eklemlerimi kaplayan kaygan uyarılmayı yalamaya başlıyorum.

"Bu düşünceleri aklımdan geçirdiğim tek kadın sensin," diye itiraf ediyorum onu yatakta yanıma uzanması için yönlendirirken. Saniyeler sonra vücudum onunkini kaplıyor, eşofmanımın kemerini aşağı itip ereksiyonumu serbest bırakırken kalçaları kalçalarımın sarılıyor.

Bu sefer ona rehberlik etmeme gerek yok. İkimiz de bedenlerimizin arasına bakıyor, sikimin başının klitorisine çarpmasını ve dikişinden geçerek hedefini bulan bir ok gibi açgözlü küçük deliğinin tam karşısına yerleşmesini izliyoruz.

Sabırsızca, onun sıcak, dar kanalına doğru bastırıyorum ve dibe vurduğumda ikimiz de inliyoruz. Sophie'nin omurgası yatağın üzerinde eğildi, dudakları açıldı

Pantolonu inerken, bedenime göre yeniden ayarlanıyor. Çenesini öpmek için dudaklarımı indirirken, doğrudan kulağına mırıldanıyorum: "Günde üç kez içine boşalmam için bana yalvarmanı istiyorum. Daha testin pozitif çıkmadan vitamin almaya başlamanı ve doktor muayenehanesinde adını söylediklerinde Sophie Vogel demelerini istiyorum."

Hareket etmeye başladığımda nefesi kesiliyor, onun sıkı sıcaklığına girip çıkıyorum, kulağa ne kadar doğru geldiğinin üstesinden geliyorum. Sophie Vogel, bu benim son oyunum.

Sophie Vogel, her gece bu yatakta yanımda uyuyor ve her sabah işe giderken elimi tutuyor.

Sophie Vogel, benimle dalga geçiyor, bana meydan okuyor ve bana gülümsemeyi hatırlatıyor. Sophie. Lanet olsun. Vogel.

"Bram," diye inliyor, ben yavaş ve çökmekte olan bir tempo tuttururken omuzlarıma tutunuyor. Ellerini tutup kendi ellerimin arasından geçiriyorum ve başının üstündeki yatağa sabitliyorum, kollarım güzel yüzünü çerçeveliyor.

"Bunu senin de benim kadar istemeni istiyorum," diye devam ediyorum, dudaklarımı onunkilere değdirmek için indiriyorum ve çenesi yukarı doğru eğilip öpücüğümü kovalarken gülümsememi ısııyorum.

Bir elimle bileklerini kavrayarak, dizini vücudumda daha yükseğe kaldırmak için aşağı uzanıyorum, ağırlığımı değiştirirken kaldıraç olarak kullanıyorum, daha derine inmeye çalışıyorum. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

"Gerçekten istiyorum. Bunu çok istiyorum, Bram." Sophie'nin sesi çatlıyor ve amının beni kavrayış şeklinden yakın olduğunu anlayabiliyorum.

Lamba ışığında parlayan ve karanlık olan geniş gözlerine bakarken nabzım düzensiz bir şekilde atıyor, kulaklarımda yankılanıyor. Bize bir şeyler oluyor, bir şeyler değişiyor ve içgüdüsel olarak biliyorum. Sophie mücadeleyi bırakıyor.

"Söyle bana," diye boğuluyorum, bacağını daha yukarı itiyorum, amcığı ıslandıkça ve iç duvarları sikimin üzerinde sıkılaştıkça onu daha derinden beceriyorum. Kızım bana karşı sallanıyor, onu daha da yakınlaştırırken inlemeleri zevk hıçkırıklarına dönüşüyor, onu boşaltmak için çaresiz. "Söyle bana," diye tekrar yalvarıyorum, sesim duygularımdan ve vücudunun bana verdiği inanılmaz hislerden dolayı sertleşiyor.

"Seni seviyorum."

Orgazmım birdenbire ortaya çıkıyor, dışarıdaki fırtına kadar şiddetli bir fırtınayla içime giriyor. O kadar ileri gitmişim ki Sophie'nin altımda kıvranışını zar zor fark ediyorum, çığlıkları beni kenardan takip ederken benimkilere katılıyor. İç duvarları sikimi yumruğum kadar sıkı kavlıyor, beni

Göz kapaklarımın arkasında ışıklar patlarken ve tüm vücudum titrerken kilitleniyorum, tohumumu onun en derin yerine döküyorum.

Bu ilkel bir talep, başımı omzumdan kaldırıp Sophie'nin şaşkın ifadesine baktığımda içimdeki canavarın onaylayarak kükremesine neden olan bir talep. Ona tutunduğum yeri bırakıp, yüzünün kenarlarından süzülen ve o ana kadar fark etmediğim gözyaşlarını sildiğimde boğazım duygularla tıkanıyor.

"Ben de seni seviyorum."

Emin olup olmadığımı sormuyor. Onun yerine beni öpüyor ve göğsüm patlayacakmış gibi oluyor. Bu duygular çok büyük, çok ezici ve ben onlara hazırım.

Ondan ayrılmak yapmak istediğim son şey, ama Sophie esniyor ve kısık bir iniltiyle çekiliyorum. Yorganı üzerimize çektiğimde kollarıma dönüyor ve lambayı kapatmak için yanından uzanıp odayı karanlığa gömüyorum.

Başını benimkinin yanındaki yastığa koyarken ona "Sabah geri alamazsın," diyorum.

Sophie tembel bir mırıltıyla yorganın altından uzanıp elimi tutuyor. "Bundan kurtulmama asla izin vermezsin," diye mırıldanıyor, tekrar esniyor ve yüzünü göremesem de gülümsediğini anlayabiliyorum.

Yorgunluktan gözlerim kaşınıyor ama kendimi uyanık kalmaya zorluyorum, nefes alıp vermesi yavaşlayıp derinleşirken parmaklarımı Sophie'nin omurgasında bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum.

Bu gece ateşin başında birbirimize sarılmış, masa oyunları oynarken, konuşurken ve gülerken aklıma bir fikir geldi. Sophie'nin destansı bir kar fırtınasının ortasında araba çarpmasından kıl payı kurtulması, ilişkimizdeki ilerlemenin büyük bir kısmından sorumluydu. Aylardır birbirimizin etrafında dönüp duruyorduk, asla aynı fikirde değildik, zaten güçlenmekte olan duygularımıza asla güvenmiyorduk.

Şimdi ona, benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek için eğildiğim bir anı vermek istiyorum. Sessiz horultular yatak odasını doldurmaya başlarken Sophie'yi sarsmamaya dikkat ederek yataktan çıkıyorum.

SOPHIE

S Altı yıl süren yalnız Noeller ve ondan önce on sekiz yıl süren boktan Noeller bana tatilden fazla bir şey beklememeyi öğretti.

Pijamalarını giymiş aileler, pırıl pırıl bir ağacın etrafında toplanmış, çocuklar kırmızı kâğıtlara sarılmış hediye yığınlarını yırtarken ateş neşeyle çıtırdıyor, kendim için sahip olabileceğim bir şeyden çok bir şehir efsanesi gibi geliyordu. Belki de Honor'a, Bram'e ya da başka birine yirmi beş Aralık'ta gidecek bir yerim olmadığını söylemememin bir nedeni de buydu.

Honor'ın beni dahil etmek zorunda hissetmesini istemiyordum elbette, ama bundan daha fazlası vardı. Tüm o mutlu, harika şeylerin gerçekten var olduğunu öğrenirsem, bu benim kaçınılmaz yalnızlığa dönüşümü daha da acı verici hale getirecekti. Başka birinin ailesiyle ödünç zaman geçirmek istemiyordum; kendiminkini istiyordum. Doğduğum insanları değil -İncil'i çocuklarını sevdiklerinden daha çok seven- ama kendi insanlarımı.

Hiç kimseyi içeri almazsam, buna asla sahip olamayacağımı nasıl göremedim?

Bram ile geçirdiğim son birkaç gün hayatımın diğer dönemlerinden daha yoğun ve hayat değiştirici oldu. Bir düzine farklı yöne çekildim, suçluluk ve mutluluk, korku ve umut, utanç ve minnettarlık arasında kaldım. Bugün ne bekleyeceğimden emin değilim ama Bram'ın yatağında yan yatmış, uykunun son bulanıklığı da geçerken gözlerim kapalı yatarken bir şeylerin değiştiğini fark ettim.

Hayatımda ilk kez Noel olduğu için mutluyum.

Beni bekleyen bir hediye dağı ya da bir ağaç olacağı için değil, bir insanım olduğu için. Nerede olduğumu önemseyen ve kutlamaya katılmazsam incinecek biri. Beni seven biri.

Vay anasını. Bram Vogel beni seviyor.

Bir gecede, duygularımın tüm keskin uçları yatışmış gibi görünüyor. Her şey çözülmüş değil, hem de hiç değil ve en iyi arkadaşımın babası hakkında hissettiklerimden dolayı tüm suçluluk duygularımdan sihirli bir şekilde arınmış değilim.

Yine de onu seviyorum. Honor'ın babasını; kim olduğumu tam olarak gören ve beni buna rağmen değil, bunun için isteyen harika, biraz ekstra, zeki adamı. İstedğim ama asla umut etmeye cesaret edemediğim her şey oldu.

Bugün tek istediğim Bram'la kanepede kucaklaşıp Noel filmleri izlemek, kurabiye yapmak, sıcak çikolata içmek, harika seks yapmak ve bu yepyeni doğruluk hissinin tadını çıkarmak. Yarın yollar açıldığında, gerçek hayata verdiğimiz bu ara sona erecek. Müzikle yüzleşme ve yeni ilişkimin daha az hoş sonuçlarıyla başa çıkma zamanı gelecek.

Gözlerimi açıp yanımdaki yatağa baktığımda, yatağı boş bulduğumda kalbim biraz sıkışıyor.

Doğrulup boynumu eğerek kapı aralığından banyoya bakıyorum; karanlık ve yatak odası kadar boş görünüyor.

Resmen biraz moralim bozuk ama yine de Bram'e tatili büyütmek istemediğimi söyledim. Belki de harika ve saygılı biri olduğu için benim isteklerime saygı duymaya çalışıyordur ve aşağıda dizüstü bilgisayarıyla falan uğraşıyordur. Yine de, yalnız uyanmanın beni soktuğu hafif ekşi ruh halinden kurtulmak zor ve Bram'ı aramak için aşağı inmeden önce yüzümü yıkamak ve daha ödünç kıyafetler giymek için zaman ayırıyorum.

Fazla uzaklaşamıyorum, yatağa girdiğimden beri tamamen değişmiş olan oturma odasına şaşkınlıkla bakarken merdivenlerden inerken yarı yolda duruyorum.

Köşede, çıtırdayan ateşin yanında, beyaz ışıklar, kurdeleler ve süslerle dizilmiş gerçek bir Noel ağacı var. Sıradan beyaz fotokopi kâğıdından yapılmış gibi görünen kâğıt zincirler, el yapımı kar taneleri ve daha fazla Noel ışığı dizisiyle tavanı boydan boya kat ediyorum.

Hayatımda gördüğüm en güzel, en büyümlü şey ve aşağıya doğru son birkaç adımı atarken tek yapabildiğim ağzım açık bakmak.

"Mutlu Noeller, Sophie."

Alt dudağım titreyerek ve kalbim patlayacak kadar dolu bir şekilde arkamı dönüyorum. Bram mutfağın girişinde duruyor, bana umutla bakıyor, sanki bunu yaptığı için sevgiyle dolup taşmaktan başka bir şey yapabileceğim bir evren varmış gibi.

"Ne yaptın sen?" Gülüyorum, sesim titriyor.

Bana doğru ilerlerken aşırı şişmiş kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Geç saate kadar uyanık kaldım."

Bunu başarmak için bütün gece uyumamış olmalıydı, gözlerinin altındaki koyu gölgeler de bu izlenimi güçlendiriyordu. "Bram. Bunu yapmana gerek yoktu!"

"Ben yaptım." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve ben hâlâ ilk merdivende dururken göz göze geliyoruz. "İyi bir Noel'i hak ediyorsun Sophie. Altı yıl boyunca tatili yalnız geçirmen... Bunu düşünemiyorum bile tatlım. Yine de bir daha asla olmayacak."

Bu noktada, gözyaşı kanallarımın savaşmaktan vazgeçiyorum ve tamamen yıkılıyorum, Bram sırtımı okşarken omzuna hıçkırarak ağlıyorum. "Sana aşığım," diye mırıldanıyor, sesi kalın. "Senin için çok yaşlı olduğumu, benim için çok zeki olduğumu ve çocuklarımla bir sürü dramın içine gireceğini biliyorum ama bunu istiyorum tatlım. Seni istiyorum."

Kendimi toparlamakta zorlanıyorum ama toparladığımda ona doğru düzgün bakabilecek kadar geri çekiliyorum ve tişörtümün omzuyla gözlerimi siliyorum. "Sanırım benim de seni sevmem iyi bir şey, ha?"

Bram'ın yüzü kocaman bir gülümsemeyle ikiye ayrılıyor. "Çok iyi bir şey," diye kabul ediyor ve bir an bile kaybetmeden beni derinden öpmek için öne eğiliyor. Uzun sürmedi. Kısa süre sonra geri çekiliyor ve çocuksu bir coşkuyla elimi tutuyor.

Mutfağa çekilmeme izin veriyorum ve özenle dekore edilmiş oturma odasından ve aşk ilanlarından o kadar etkilenmişim ki, evi dolduran ağız sulandırıcı kokuyu fark edemediğimi fark ediyorum. Kokunun kaynağı, ocağın üstünde duran ve dumanı tüten bir tepsi dolusu kocaman, yapışkan tarçınlı çörek.

Ağzım açık kaldı. "Aman Tanrım. Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Seni etkilemeye çalışıyorum. İşe yarıyor mu?" Bram beni kahvaltı köşesindeki her zamanki yerime yönlendirerek hafifçe soruyor.

"Tüm bunları gördüğümünden beri gözlerimin yaşarmadığını düşünürsek, görevinizin başarılı olduğunu söyleyebilirim." Gözlerimi ona dikiyorum ve bu ifadeye eşlik eden çarpık sırıtış karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Bram tarçınlı ekmeklerden ikisini tabaklara yerleştirmekle meşgulken, ben de oturma odasındaki süslü ağacı görebilmek için boynumu uzatıyorum. "Gerçekten gecenin bir yarısı dışarı çıkıp onu kestini mi?" Kuşkusuz damlayan karı tutmak için tabanın etrafına serilmiş bir havlu koleksiyonunu görerek soruyorum.

Sözlerimi sıcak bir kıkırdama karşılıyor. "Dün pencereden gördüm."

Tarçınlı ruloyu önüme koyup benimkinin karşısındaki koltuğa geçerken ağzım sulanıyor. Çatalımı parmaklarımın arasında evirip çevirirken, kahvaltımı ısırmak için hiçbir harekette bulunmuyorum. Bram su bardağına doğru uzanırken, elim masanın üzerinden uzanıp onunkine dokunuyor.

Durmuş, bana bakıyor ve sıcak gözlerinde bir endişe çatlağı var, sanki ona bunun iyi bir fikir olmadığını tekrar söyleyeceğimden endişeleniyor. "Teşekkür ederim," diyorum onun yerine, "tüm bunları yaptığın için. Kolay olmadığımı biliyorum. Ben sadece

- " kelimelerim bocalıyor ve yeniden toparlanmam bir saniye sürüyor. Bram sabırla bekliyor, sanki insanlara gerçek duygularımı söylemenin pek de aşına olduğum bir şey olmadığını anlıyormuş gibi. "Ben de sana karşı bu kadar iyi olmak istiyorum. Seni mutlu etmek istiyorum."

"Öyle," diye beni temin ediyor ve şüphecililiğimi sezmiş olacak ki gülümsüyor. "Geçen yıl bir noktada, hiç kimsenin beni senin kadar iyi hissettirmedini fark ettim, tatlım. Senin yanında olmak bile güneşe adım atmak gibi. Sonra, o gece sokakta birbirimizi gördüğümüzde-"

"Ayakkabılarına kustuğum gece."

"Evet. Şu. Yüzünü gördüm Sophie. Yüzünü gördüm ve tüm o mutluluğu aldığımı ve karşılığında sana verdiğim tek şeyin acı olduğunu anladım. Bir daha asla böyle hissetmek istemiyorum."

Elini bırakıyorum ve koltuğumda geriye yaslanıyorum. "Bana verdiğin tek şey bu değil."

"Hayır mı?"

Hayır. Bana saygı, dostluk ve ilgi gösterdi. Aramızda bir şey olmayacağından emin olduğum zamanlarda bile Bram'in beni önemsemediğini düşündüğüm bir an olmadı. Bunu ailem, iş arkadaşlarım ya da Vogel'ler dışında herkes için söyleyebilirim.

Ancak cevap vermeye başladığımda Bram yüzünü buruşturuyor. Telefonunu çıkarıp Lenora Vogel adının yazdığını gördüğüm ekrana bakarken onu izliyorum.

"Bunu almalısın," diye onu ikna etmek için acele ediyorum, çünkü söyleyeceklerim bekleyebilir. Noel'deyiz, tabii ki çocuklarıyla konuşmalı.

Başını salladı ve ayağa kalktı, dönüp odadan çıkmadan önce hızlı bir öpücük çaldı, neşeli bir şekilde "Hey, Len. Mutlu Noeller," diyerek onu takip ediyor.

Bram'ın yemek yememi isteyeceğinden emin bir şekilde tarçınlı rulodan bir ısırık alıyorum ve sessizce inliyorum. Lanet olsun, benim ligimin çok dışında. Tam anlamıyla gurme bir aşçı olan ve her sapıkça fantezimi keşfetmeme yardım etmek isteyen ateşli, başarılı, yaşlı bir adamı nasıl buldum? Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor, ama endişeli, güvensiz beynim çılgınca iyi talihim için başka bir açıklama bulmak isterken, kendime oraya gitmeme izin vermiyorum. Köklü kötümser dünya görüşüm son yirmi dört saat içinde paramparça oldu ve hayatımda ilk kez içimde iyi bir his var.

Bu işe yarayacak.

Gülümsememi bastırarak tarçınlı rulodan bir ısırık daha alıyorum ve çenemi elime dayayarak mutfak penceresinden hafifçe yağın kara bakıyorum.

Bram'ın ayak seslerini duyunca döndüm. Mutfağa yeniden giriyor, telefonunu cebine geri sokuyor ve giderken takındığı kaygısız ifadeyi hiçbir yerde bulamıyorum.

"Sorun nedir?" Koltuğuna döndüğünde kalbim boğazıma düğümlenerek soruyorum.

Bram bana bakıyor, yüz ifadesi gergin. "Leni az önce sana karşı bir şeyler hissedip hissetmediğimi sordu."

Korku üzerime çöktü. Birinin Honor'a benden önce Bram ve benden bahsetmesi, bu işin en kötü şekilde gelişmesi demek. İtiraf etmek bir şey, yakalanmak bambaşka bir şey. Eğer en iyi arkadaşımı hayatımda tutma umudum varsa, bu benden gelmeli.

Ciğerlerimde hava yok ve nefes alma yeteneğimi yeniden kazanmam çok uzun zaman alacak gibi görünüyor. Sonunda, yere yığılmayacağımdan emin olduğumda yutkunuyorum. "Ne... Ne dedin sen?"

Yalan söylediye onu suçlamam. Honor ve Leni'ye söylemenin ne anlama geleceğini konuşmamıştık bile ama eminim ikimiz de bunu beklemiyorduk. Fırtına sabahı işe gitmeden önce Lenora ile olan garip etkileşimim, daha sonra ortaya çıkan kaosu ardından tamamen aklımdan çıktı. O sırada şüphelenmesinden endişe ediyordum ama Bram'a doğrudan duygularını sorduğuna göre, Leni benim fark ettiğimden çok daha fazlasını bir araya getirmiş olmalı.

Bram elime dokunmak için uzanıyor, birkaç dakika önce yaptığım hareketi yineliyor ve çatalımı o kadar sert tuttuğumu fark ediyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz olmuş.

Sıcak gözleri yüzümü arıyor, endişesi belli oluyor. "Ona sana aşık olduğumu söyledim."

BRAM

T Günün böyle geçmesini beklemiyordum.

Işıkları dizerken, **k â ğ ı t t a n** zincirler yaparken ve düzinelerce kar tanesi keserken Sophie'yle geçireceğim sakın ve romantik bir günü hayal ettim. Ona hediye almak konusunda şu anda yapabileceğim bir şey yoktu - gerçi yollar açılır açılmaz onu şımartmak niyetindeydim ama bugün sonsuza dek hatırlayacağı bir şey.

Güvendeydik, birkaç metre kar ve ulusal bir tatil sayesinde gerçek dünyadan yalıtılmıştık. Yarın karmaşık olacaktı, sayılamayacak kadar çok endişeyle doluydu ama bugünün tadını çıkarmaya kararlıydım.

Mutlu tatil balonumuzun kahvaltıdan tek bir ısırık bile almadan patlayacağını hesaba katmamıştım.

"Sophie'ye karşı bir şeyler hissediyor musun?" Leni'nin sesi kızgın ya da suçlayıcı gelmemişti, sadece merak etmişti ama yine de sorusu beni şaşırtmıştı.

Çok yeni ve karmaşık ilişkiyi kızlarımdan saklamak bir şey. Onlara bu konuda yalan söylemek ise tamamen başka bir şey. Aşık olduğum kadına karşı hissettiklerimi bir kez daha inkar etme düşüncesi beni hasta etti. Ben de yapmadım.

"Evet, Len. İstiyorum."

Bu doğrulama sadece yorgun bir iç çekişle karşılandı. "Evet, ben de öyle tahmin etmiştim. Bana bir iyilik yap ve Honor'a söyle. Mesela... bugün. Bilmesi gerekiyor."

Karlı bahçeye baktım, kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. "Noel'deyiz, Leni. Onunla konuşup konuşmadığından emin değilim ama bazı şeyler yaşıyor. Buna bir de ben eklemek istemiyorum."

"Riley'i mi kastediyorsun? Merak etme, atlattı. Lütfen ona anlat baba. Olan biten her şeyi bilmiyorsun ve ister inan ister inanma, Sophie ile aranızdakileri duymak ona yardımcı olacaktır." Sonra durakladı ve rahatsız edici bir kahkaha attı. "Sen ve Sophie diye biri var, değil mi? Artık birlikte misiniz?"

Elimi yüzümde gezdirdim, tepkisini anlamaya çalıştım, gizli bir öfke arayışıyla az önce söylediklerini tekrarladım. Leni ve Honor'a Honor'ın en yakın arkadaşına karşı hissettiklerimi anlatmayı sayısız kez düşündüğümde, basit bir kabullenme en gerçekçi olmayan olasılık gibi görünüyordu.

"Evet," diye itiraf ettim sonunda, sesim gergin çıkıyordu. "Evet, Sophie ve ben diye bir şey var. Bu yeni bir şey ama bu konuda ciddiym, onun hakkında. Ona aşığım Len."

"Honor'a söyle," diye tekrarladı Leni, sesi daha sertti.

"İki gün önce bir ayrılık yaşadı Len. Şu anda bunu onun üzerine yıkmak istemiyorum."

"Lütfen baba. Bu tek seferlik bir teklif. Yemin ederim, Honor'a itiraf ederseniz yirmi dört yaşındaki kız arkadaşınız için sizi hiç üzmeyeceğim. Sadece bana güvenin."

Honor'a Sophie ile olan ilişkiyi anlatmanın iyi bir şey olabileceği bir evren hayal etmek zor, ama yine de kendimi kabul ederken buldum.

Tabii ki, bu sadece benim sırrım değil ve sonuçlarından etkilenecek olan da sadece ben değilim.

Sophie açıklamamı bitirir bitirmez, "Yapamazsın," diye ağzından kaçırıyor, gözleri yuvarlak, yüzü solgun. "Bu, bunu yapmak için olabilecek en kötü gün, Bram! Şu anda kız arkadaşının ailesiyle ilk Noel'ini geçiriyor. Bunu kendi eşyalarımızla mahvedemeyiz!"

Masanın karşısından ona bakıyorum, suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Bu durumda Riley ve Honor'ın ayrıldığını bilmeyen tek kişi o ve bu yeni gelişmeye rağmen ona söylemenin bana düşüp düşmeyeceğinden hâlâ emin değilim. Aksine, bu haber onu bu sırrı kim bilir daha ne kadar saklamaya kararlı hale getirecek.

"Sophie," diye temkinli bir şekilde başlıyorum. "Leni'nin kararına güveniyorum. Bugün olması gerektiğine, bilmediğimiz şeyler olduğuna yemin ediyor."

Sophie'nin gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark ettiğimde göğsümde bir şeyler çatırdıyor. "Tatlım-"

Başını sallıyor, ayağa kalkarken alt dudağı titriyor. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Böyle bir şey olmayacak.

Onu oturma odasına kadar takip ediyorum, ateşin yanına çöküp yüzünü ellerinin arasına almasını izliyorum. "Sophie," diyorum temkinli bir şekilde, önüne geçip diz çöküyorum. Ellerim uyluklarının dışına yerleşip başparmaklarımı güven verici bir şekilde ileri geri ovuştururken burnunu çekiyor. "Konuş benimle."

Bir kez daha kokladıktan sonra ellerini kucağına bırakıyor ve kırmızı gözlerle bana bakıyor. "Daha fazla zamanımız olduğunu sanıyordum." Başını sefilce sallıyor. "Ona sonsuza kadar yalan söyleyecek değilim. Bu işin yürümesini istiyorum ve küçük kirli bir sır olamayız..." Sözleri dağılıyor ama ne söylemediğini biliyorum.

Tüm bunların ona yaşattığı acıdan dolayı içime derin bir sızı yayılıyor. "Bu şekilde tanıştığımız için üzgünüm. Bu duygulara sahip olmak başka türlü olacağından çok daha karmaşık olduğu için üzgünüm. Yine de seni sevdiğim için üzgün değilim tatlım ve bunu atlatacağız."

Yüz ifadesi buruşuyor ve beni öpmek için eğildiğinde dudaklarında gözyaşlarının tadını alabiliyorum. Ayrılıyor ama yakın duruyoruz, elleri kucağında birbirine dolanmış ve alınları birbirine bastırılmış.

"Bunun bilmediğin bir kısmı var," diye itiraf ediyor Sophie sefilce. "Bu yüzden Honor'a ailemden ya da Noel'i yalnız geçirdiğimden hiç bahsetmedim. Dürüst olmak gerekirse, ona hiç söylemek istemedim ve şimdi bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum."

Merak ediyorum ama ne olduğunu ya da durumumuzla neden ilgili olduğunu sormuyorum. Şu anda benden istediği şey zor sorular değil.

Onun yerine "Seni seviyorum," diyorum.

Sophie burnunu çekiyor ve bana hüzünlü, minnettar bir gülümseme sunuyor. "Ben de seni seviyorum. Baloncuğumuzda biraz daha zaman geçirebilir miyiz? Bir süre daha mutlu olmak istiyorum."

"Elbette yapabiliriz," diye hemen kabul ediyorum ve Sophie rahatlayarak sarkıyor, dudaklarını yumuşak bir öpücükle benimkilere yaklaştırıyor.

Ellerini bırakarak çenesini kavriyorum ve onu istediğim yerde tutuyorum. "Dikkatini dağıtmama izin var mı?"

Kıkırdıyor, başını sallıyor. "Lütfen yap."

"Seni seviyorum," diyorum tekrar, sesim kısık bir törpü gibi. Öpüşüyoruz ve ben ayağa kalkıp ona bakıyorum. Pantolonumun düğmesini açtığımda sikim kıpırdıyor ve Sophie heyecanlı bir nefes alıyor. Sadece yarısı sertti ama bir elimle tabanımı, diğer elimle de Sophie'nin yüzünün yan tarafını kavrayarak kendimi onun sıcak ağzına doğru yönlendirdim.

İniltisinin titreşimleri homurdanmama neden oluyor, başını sertleşen uzunluğumun üzerinde hevesle sallayışını, kanepenin kenarında kıvranışını izliyorum. Memnun etmeye, kendimi onun içinde kaybettiğimi görmeye o kadar hevesli ki, bundan asla bıkmayacağımı hiç şüphe duymadan biliyorum.

"Amını hazırla," diye tıslıyorum, ağzını sikebilmek için başını sabit tutuyorum, her uzun, yavaş itişin sonunda ucum boğazının arkasına çarpıyor.

Onu bu şekilde görmek, bir elini kalçama dayamış, diğerini kremsi kalçalarının arasına gömmüş, onu kullanırken, şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey.

"İyi kız," diye homurdanıyorum, şimdi daha hızlı hareket ediyorum. "Bu ağızla işim bittiğinde, o lanet Noel ağacının önünde çıplak ve ellerinin ve dizlerinin üzerinde olmanı istiyorum. Anlıyor musun? O daracık küçük amcığın bu yılki hediyem ve onu istiyorum. Şimdi istiyorum."

Onu bırakıp geri çekilir çekilmez, Sophie kanepeden fırlıyor, itaat etmek için acele ederken kıyafetlerini döküyor.

Hemen takip etmiyorum. Onun yerine kendimi okşuyorum, ellerinin ve dizlerinin üzerine düşmesini izliyorum, utanmaz ve bana istediğimi vermeye istekli. O bir rüya ve burada durup saatlerce ona bakabilirim. Ancak omzunun üzerinden bana baktığında ve gözlerinin güzel vücudunun üzerinde beliren ağaçla aynı yeşil tonunda olduğunu gördüğümde, iradem hiçbir yerde bulunamıyor. Başka zaman olsa, bunu uzatır ve onu yalvartırdım. Ama şimdi değil.

"Bazen sana bakarken kendime nefes almayı hatırlatmak zorunda kalıyorum. Çok güzelsin tatlım," diye törpülüyorum, odayı geçip onun üzerinde duruyorum, vücudunun hatlarına yukarıdan hayranlıkla bakıyorum. Sophie, arkasında dizlerimin üzerine çöküp sikimi kavrayarak ucumu girişine doğru yönlendirdiğimde keskin bir nefes alıyor.

Sırılsıklam ama vücudu hâlâ benimkini kolayca kabul etmiyor. İçine tamamen oturmam için birkaç hamle gerekiyor ve ellerim kıcının yanaklarını kavrayarak onu açıyor, böylece talep edeceğim bir sonraki yeri görebiliyorum.

"Bram!" Sophie, uyarılmışlığını aletimden topladığımda ve sıkı ikinci deliğine masaj yapmaya başladığımda nefes nefese kalıyor, yaptığım gibi onu tembelce beceriyorum.

Homurdanıyorum, "Kıçındaki sikime bayılacaksın. İsa-" Başparmağımı direnç noktasının ötesine itiyorum, böylece sadece ucu içine giriyor. "Beni buraya sokmak için biraz uğraşman gerekecek ama buna değecek."

Uyarılma aletimin üzerinden akıyor ve şimdiye kadar yaptığımız her şeyden sonra bile, onun amını hiç bu kadar ıslak hissettiğimden emin değilim. Kalçalarım daha hızlı hareket ediyor ve Sophie'nin çığlıkları odayı dolduruyor, kışını daha yükseğe kaldırıyor, her şeyimi hissetmek için çaresiz.

"Ne açgözlü bir kız." Başparmağımı daha derine itiyorum, benden başka kimsenin dokunmadığı bu yerde onu döndürüyor ve geriyorum. Sadece bu düşünce bile beni boşalmaya korkutucu derecede yaklaştırıyor, taşaklarım gergin ve zonkluyor, onu güzelce ve derinlemesine doldurmaya hazırım.

Onu döllerimle dolu tutma ihtiyacı yoğun ve inatçı, gerçek hayatlarımıza döndüğümüzde kaybolmayacağından emin olduğum ilkel bir içgüdü. İşe geri döndüğümüzde, odanın diğer ucundan onu izleyeceğim, külotunun tohumumla yapış yapış olduğunu, benim olduğunu bileceğim.

Sophie kollarını bırakıp ön kollarının üzerine düşerken adımını haykırıyor. Saniyeler sonra boşalıyor, amcığı sikimi kavırıyor, beni sağlıyor.

Onu kenardan takip ettiğimde zevk kör edici, aletim nabız gibi atarken kışını bana karşı sıkı tutuyor, iç duvarlarını kalın sperm ipleriyle kaplıyor.

"İşte benim kızım. Siktir, tatlım." Yavaşça geri çekilirken iki elimle onu açık tutuyorum, uzunluğum orgazmlarımızın bir kombinasyonu ile kaplanıyor. Serbest kalışım onun girişine doğru akıyor ve uzun bir an boyunca tek yapabildiğim, daha önce kabul etmeme izin verdiğimden emin olmadığım bir şekilde tatmin olmuş bir şekilde bakmak oluyor.

Sophie iç çekerek kalçalarını daha yukarı kaldırdı, yanağını haliya bastırdı. Onu böyle uykulu ve memnun, güzel amcığını incelememden tamamen habersiz görmeye bayılıyorum.

"Buraya gel." Yanına uzanıp onu kollarımın arasına aldım ve başımızın üzerindeki ışıltılı Noel ağacına baktım. Süslerin çoğu eski, Honor ve Leni'nin çocukluklarından kalma. Dağınık boyalı kilden yıldızlar, sim ve ponponlarla kaplı çam kozalakları var.

Olaakların ağırlığı tekrar üzerime çökerken içimde derinlerde bir şeyler sıkışıyor.

Ona bakmak için döndüğümde, Sophie'nin de gözlerini ağaca diktiğini ve çenesinin gergin olduğunu görüyorum. Bir şey hakkında karar verdiği daha açık olamazdı ve daha önce hiç bir insanın hayatındaki her bir sorunu çözebilmeyi bu kadar istememiştim. Bunu hak etmiyor, bana aşık olmak için hiçbir şeyi feda etmek zorunda kalmamalı ve her şeyin bugün bu noktaya gelmesinden nefret ediyorum.

"Tatlım," diye temkinli bir şekilde başlıyorum, yüzünü avucuma almak için uzanıyorum ve Sophie gözlerime dönerek acı dolu bir gülümseme sunuyor.

"Ona söyleyen kişi ben olmalıyım."

Ağzından çıkmasını beklediğim onca şeyden hiçbiri bu değildi. Yutkunuyorum. "Soph. O benim kızım. Bu karmaşanın içinde olmamızın sebebi benim-"

"Honor'a çıktığın kadınlardan bahsetmek zorunda değilsin. Ben onun en iyi arkadaşım ve bu büyük olayı bir yıldır ondan saklıyorum. Lütfen, Bram. Eğer arkadaşımı kaybetmek istemiyorsam, bunu ben söylemeliyim."

SOPHIE

O Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu anlayan Bram, ben yatağındaki yastık yığınının kıvrılırken, öndeki yolu küremeye giderek ortalıkta görünmemeye çalışıyor.

Honor'un tığ işi bir penisi yalıyormuş gibi yaptığı bir fotoğrafın eşlik ettiği iletişim bilgilerini çekmek bile midemde bir endişe çukuru açmaya yetiyor.

Sadece birkaç saat önce her şeyin yoluna gireceğinden o kadar emindim ki. Nasıl ya da ne zaman olacağını bilmiyordum ama olacağını biliyordum. Ancak Bram bana Leni'nin bildiğini söylediği anda tüm o güvenim gitti ve hala da toparlayabilmiş değilim.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve gözyaşlarımı sabırsızca siliyorum, kendimi uzun ve düzenli nefesler almaya zorluyorum. Bir bakıma bu iyi bir şey. En iyi arkadaşım ile yüzleşmekten korktuğum için korkak davranmam ya da Bram'ı uzaklaştıramam. Leni biliyor, bu da kız kardeşine söylemesinin an meselesi olduğu anlamına geliyor. İtiraf etmek ve doğru olanı yapmak için elimde bir fırsat var ve Honor'a bu kadarını borçluyum.

Kaçınılmaz olanı ertelemek için başka bir neden düşünmeden, çağrı tuşuna basıyorum ve nabzım hızla atarken Bram kokulu yastıklara daha da yaklaşıyorum.

Honor ilk zil sesinde telefonu açar ve "Mutlu Noeller!" şeklindeki selamlamasında gergin bir şeyler vardır.

"Mutlu Noeller," diye yankılıyorum, neşeli görünmeye çalışarak. "Riley'nin ailesi nasıl? Sana iyi davranıyorlar mı?"

"O konuda," diye burnunu çekiyor, "ayrıldık."

Kalbim küt küt atıyor. "Ne?" Nefes nefese kaldım, dehşete kapıldım. "Ne oldu?"

Honor sert bir kahkaha atar. "Beni aldatıyordu. Görüştüğü başka bir kız beni öğrenmiş ve bir sürü ekran görüntüsü göndermiş. Oldukça suçlayıcı şeylerdi. Bir süredir aramız bozuktur. Muhtemelen bilmem gerekirdi."

"Özür dilerim," diye boğuluyorum, şu anda göğüs kafesimi ezen suçluluk duygusunun ağırlığıyla zar zor nefes alabiliyorum. Şimdi ona nasıl söyleyeceğim?

"Sorun değil. Çok üzgün ya da kızgın olmadığım gerçeği muhtemelen en başta birlikte olmamamız gerektiği anlamına geliyor."

Bir an için, rastgele bir kadın bana Bram'ın beni aldattığına dair kanıt gönderse ne hissedeceğimi hayal etmek için kendime izin verdim. Harap olmak hafif kalırdı. Aramızda hiçbir şey olmamışken onu bir randevuda görmek yeterince zordu, ama şimdi? Muhtemelen ölecektim. Acı, ihanete uğramış ve yalnız.

Yutkunuyorum, boş gözlerle uzak duvara bakıyorum. "Otelde misin?" Soruyorum ve tüm çabalarıma rağmen sesim kötü çıkıyor.

"Oh. Uh..." Sözümlü kesiyor ve gergin bir kahkaha atıyor. "Aslında Riley'nin babasıyla birlikteyim. Julian. Tüm bunlar olduğunda bir otel bulmaya çalışıyordum ama her yer doluydu ya da kapalıydı ve o, şey, ısrar etti."

Kaşlarım alnımda o kadar yükselmişken muhtemelen saçlarımla arasında kaybolmuştur. Honor Vogel altı yıldır en iyi arkadaşım ve daha önce sesinin böyle çıktığını hiç duymamıştım. "Ondan hoşlanıyorsun."

Bu ifade zayıf bir kahkaha ile karşılanır. "O kadar belli, ha?"

"Sayılır," diye cevap veriyorum, nabzım çarpıyor. "Nasıl biri?"

Honor bir an sessiz kalıyor ve ben onu ülkenin öbür ucundaki sıradan bir odada oturmuş, kaşlarını çatmış, dudaklarını büzmüş, düşünen bir yüz ifadesiyle hayal edebiliyorum. "Beklediğim gibi biri değil," diyor sonunda sessizce. "O... şey, o gerçekten iyi bir insan. Sanırım kendini çok para kazanmaya kaptırdı ve kazandı da, ama şimdi o parayla iyi bir şeyler yapmak istiyor. Hepsini dağıtmak istiyor. Kâr amacı gütmeyen bir kuruluş kuruyor."

"Vay canına. Zenginlikten kaçavraya, ha?"

"Onun gibi bir şey." Bir kahkaha daha atıyor, bu seferki güvensizlikle karışık. "Benden işletmemi istedi, Soph. Kâr amacı gütmeyen kuruluşu. Buraya taşınmamı ve burayı sıfırdan inşa etmesine yardım etmemi istiyor." Keskin bir kahkaha attım.

nefes alır ve Honor aceleyle devam eder. "Biliyorum! Biliyorum. Ona bunu düşünmem gerektiğini söyledim. Yine de ikna edici biri."

Çekici ve başarılı yaşlı erkeklerle olan son deneyimlerime dayanarak, evet, eminim öyledir. "Seni tam olarak nasıl ikna ediyor?"

Honor homurdanıyor. "Hiçbir şey olmadı. Yani, neredeyse hiçbir şey olmadı," diye düzeltiyor, sesi mahcup çıkıyor. "Yargılamayın. Korkunç bir fikir olduğunu biliyorum."

İşte bu, isteyebileceğim en iyi açılış ve yine de ağzımı açıp söylemem gerektiğini bildiğim sözleri söylemek bir savaş.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor. Ve umarım bunun için benden nefret etmezsin." Sesim çatlıyor ve gözyaşı kanallarım onların saçmalıklarından bıktığıma dair bir not almamış gibi görünüyor. Bram'in tişörtünün köşesiyle gözlerimi siliyorum.

"Beni korkutuyorsun," diye yanıtlıyor Honor gergin bir kahkahayla. "Sadece söyle, Sophie."

Huzursuzca yer değiştirerek gözlerimi kapatıyorum ve bunun için ezberlediğim konuşmayı bulmaya çalışıyorum. İyi, düşünceli ve dürüst bir konuşmaydı ve ne yazık ki artık yok. Bu işe çok fazla girdiğim ve artık geri dönüşü olmadığı için, hiçbir plan yapmadan konuşmaya başlıyorum.

"Bram'e karşı hislerim var. Baban gibi, eğer anlaşılmadıysa, ya da bilirsin, birden fazla Bram. Yemin ederim, bunu yok etmeye ve görmezden gelmeye çalıştım ve E&V'de çalıştığım süre uzadıkça daha da kötüleşti. Onu cidden seviyorum, Honor. Ve bunun beni en iyi arkadaşlar tarihindeki en kötü en iyi arkadaş yaptığını biliyorum ve muhtemelen zamanın sonuna kadar benden nefret edeceksin." Saçmalamam küçük bir hıçkırıkla kesildi ama devam etmek için kendimi zorladım. "Çok özür dilerim. Seni seviyorum ve sevmeseydim bu kadar mücadele etmezdim. Ama bir anda oldu ve o en iyisi sayılır, anlıyor musun? Ve..." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve bir sonraki nefesimi almak için açgözlülükle yutkunuyor, histerik ağlamayı uzak tutmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. "Gerçekten çok üzgünüm."

Bu tüm zamanların en kötü üzgünüm babana aşığım konuşmasıydı ve Honor cevap vermeden ne kadar uzarsa, telefonu kapatmak üzere olduğuna, numaramı engellediğine ve üzerinde yüzüm olan voodoo bebekleri yapmaya başladığına o kadar ikna oluyorum.

"Bu ne kadar zamandır devam ediyor?" Honor sonunda sesini eşitleyerek soruyor.

Yutkunuyorum ve kapı aralığından gelen bir hareket gözüme çarpıyor. Bram orada duruyor, kaşlarını çatıyor. "Bu yeni bir şey. Yani, ondan uzun zamandır hoşlanıyorum,

Ama yakın zamana kadar hiçbir şey olmadı," diye boğuluyorum ve ona sıkı bir gülümseme sunuyorum. "Bu uzun bir hikâye."

"Zamanım var."

Ben de ona her şeyi anlattım. Ya da en azından çoğunu. Kuşkusuz çok fazla düzenleme ve geçiştirme var, ki bu teknik olarak bir yalan, ama Honor'ın ayrıntıları bildiğim için bana teşekkür etmeyeceğinden oldukça eminim. Beni arabadan nasıl kurtardığını, hastaneye nasıl götürdüğünü ve sonra fırtınayı beklemek için buraya nasıl sığındığımızı anlatırken sessiz kaldı.

Ben konuşurken gözlerim kapının pervazına yaslanmış olan Bram'e takılıyor ve kalbim her kelimedede daha da doluyor. Tüm hikâyeyi duymak ve buraya gelmemizin nelere mal olduğunu hatırlamak... Onu sevdiğimi biliyordum ama gerçekten seviyordum.

Her şey yoluna girecek, değil mi? Gerçekten iyi olmasına ihtiyacım var, çünkü ya Honor benden nefret ederse? Ya benimle bir daha asla konuşmazsa, Bram'a seçim yapması gerektiğini söylerse ve o da benimle bir daha asla konuşmazsa? İkisini de kaybedebileceğim ihtimali şimdiye kadar hiç aklıma gelmemişti ve sanki bunun ağırlığı altında eziliyormuşum gibi hissediyorum.

Sonunda babasına nasıl aşık olduğumu anlatmayı bıraktığımda, Honor hemen cevap vermiyor.

"Biraz zamana ihtiyacın varsa, anlarım." O kadar uzun zaman geçtikten sonra ağlamamayı başarıyorum, telefonu kapatmadığını kontrol etmek için telefonumu kaldırıyorum. İki kere.

Sonunda Honor iç geçirir. "Büyük bir şok olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum. Leni bir süre önce bir şeyden bahsetti ve sanırım onun yanlış olmasını istedim, ama tam da oradaydı. Aranızda bir bağ var ve bunu yanlış anlama, çünkü seni sevdiğimi biliyorsun, ama gezegende senin Sophi'liğinden bu kadar etkilenen tek erkeğin o olduğuna eminim."

Dudaklarımdan sulu bir kahkaha dökülüyor ve kendini tutuyor gibi görünen Bram öne çıkıp yanıma geçiyor. Yatağın yanında diz çöküp elimi tersini dudaklarına götürürken ona bakıyorum.

"Bana kızgın değil misin?" Yarı ağlıyor, yarı bağıriyorum, çünkü bu konuşmanın nasıl gideceğini milyonlarca kez düşündüğümde aklıma hiç gelmeyen bir başka senaryo bu.

Honor ofluyor ve şu anda gözlerini devirdiğinden yüzde yüz eminim. "Yani, kızgın değilim. Daha çok iğreniyorum ama bana kalırsa tamamen bekâr bir hayat yaşayacaksın çünkü alternatifi düşünülemez kadar iğrenç."

"İstersen bana Rahibe Sophie diyebilirsin," diye kıkırdıyorum ve son birkaç damla gözyaşını silmek için uzanan Bram'a gülümsüyorum. "Our Lady of Zero Intercourse'da kadere adanmış."

Bram sırtarak bir kaşını kaldırır.

"Kulağa sıkıcı geliyor, ama ben kimim ki yargılayayım." Duraksıyor. "Ona söylemeyeceksin, değil mi? Julian hakkında? Hiçbir şey olmayacakken ortalığı karıştırmak istemem."

Honor'un Bram ve benimle ilgili durumu anlamasının, en azından kısmen, bir şeyler olabileceği umuduyla motive edilmiş olabileceğinden şüphelenmeden edemiyorum.

"Elbette ona söylemeyeceğim. Arkadaşlık Sophie, babamın kız arkadaşı Sophie'ye bilgi vermez. Sizin için iki ayrı kişi."

"Bir süreliğine çamaşırlarımı da yıkaman için seni manipüle edebilir miyim? Bu durumdan çok daha fazla yararlanabileceğimi fark ettim."

Tekrar tekrar ağlamak istiyorum çünkü bu kız beni anlıyor. Tam olarak kim olduğumu görüyor ve benim tuhaflığımı kendi tuhaflığıyla eşleştiriyor. Ona sahip olduğum için çok şanslıyım ve artık geçen yıldan beri taşıdığım suçluluk duygusu yok oldu. Hayatımda hiç bu kadar rahatlamamıştım.

"Demek istediğim, bodrumdaki jetonlu makineye sadece kuru temizlemeden geçmiş eşyalar koyuyorum ve zamanın sadece yüzde ellisi mahvoluyor, bu yüzden daha önce teklif etmediğim için bir pislik olabilirim."

Bram dehşete düşmüş görünüyor. Honor gülüyor.

"Bir şey daha var," diye itiraf ediyorum, çünkü artık havayı temizlediğimize göre, hikâyenin içimi dökmem gereken bir parçası daha var.

"Tanrım, hamile değilsin, değil mi?"

Yanaklarım yanıyor. "Ne? Hayır! Hayır! Bu Our Lady of Zero Intercourse'da ne büyük bir skandal olurdu." Konuşmadan önce Honor'ın kahkahasının dinmesini bekliyorum ve odanın öbür ucundaki Bram'e bakıyorum. "Noel'le ilgili. Ben... ben sana söylediğim zaman eve gitmiyordum. Ben üniversiteye gittikten hemen sonra ailemle aram bozuldu ve o zamandan beri pek görüşmedik. Sırf yalnız olacağım için beni davet etmek zorunda hissetmeni istemedim."

"Ah, Sophie." Honor'ın sesi üzgün geliyor. "Hiçbir fikrim yoktu. Neden bana söylemedin?"

Duygularım boğazımı tıkıyor ve burnumu çekerek bir başka gözyaşı dalgasını siliyorum. "Kendini kötü ya da benden sorumlu hissetmeni istemedim."

Kardeşlerimden biri birinci sınıfta bize masayı bırakmaya geldi ve seni o zamanlar çıktığın kızla yatakta gördü. Kelimenin tam anlamıyla sarılıp film izliyordunuz, ama sonra ailem odaları değiştirmemi ve seninle bir daha asla konuşmamamı ve tüm bu boktan şeyleri talep ediyordu. Onlar homofobik pislikler ve o olaydan önce de benden pek hoşlanmıyorlardı, yani öyle ya da böyle bu noktaya gelecekti." Oda değişikliği talebimi reddetmem, ailemin zihninde şeytanın tarafında olduğumun son onayıydı.

Bram elini ağzına bastırması bana bakıyor ve Honor tek kelime etmiyor.

Sonra kulağıma dayadığım telefonda en yakın arkadaşımın titrek sesi geldi: "Arkadaşım olmayı ailene tercih mi ettin?"

Uzun bir nefes veriyorum, boğazım duygularla doluyor. "Bu benim seçimimdi. Bunu sana yüklemek ya da benim arkadaşım olmak zorundaymışsın gibi hissettirmek istemedim."

"Sophie!" Honor bir ıglıkla saçmalamamı kesti. "Seni çok seviyorum ama eve döndüğümde, önemli bilgileri saklaman konusunda ciddi bir tartışma yapacağız. Ayrıca, sert sevgi zamanı; gerçekten terapiye ihtiyacın var."

Sulu bir kahkaha attım. "Biliyorum. Ama çok pahalı!"

"Aman Tanrım, sen bir mühendissin, Sophie June Nelson. Çocukluğunuzda yaşadığınız dini travmanın yükünden kurtulmayı göze alabileceğinizi biliyorum."

Evet, muhtemelen haklı. Geçmişte bunu düşünmüştüm ama yapmamak için hep bir bahanem vardı. Çoğunlukla, sadece koca bir tavuk olduğumdan şüpheleniyorum.

"Bunu başaracağım," diye söz veriyorum, Bram'in gözleriyle buluşuyorum ve ona yumuşak, güven verici bir gülümseme sunuyorum.

Honor iç çeker. "Gitmeliyim. Yeni uçağım yarın sabah kalkıyor, tabii bunun da iptal edilmediğini varsayarsak."

İçimden bir ses öyle olsaydı bu kadar umursamayacağını söylüyor.

"Tamam." Yutkunuyorum, hâlâ Bram'e bakıyorum. "Mutlu Noeller, Honor." "Mutlu Noeller, Soph. Babama bana bir şey alması gerektiğini söyle.

En iyi arkadaşımı çalmamı telafi etmek için çok parlak ve pahalı."

Kıkırdıyorum. "Yapacağım."

Telefonu kapattık ve Bram'a tereddütlü bir gülümseme sunarken telefonun kucağıma düşmesine izin verdim. "Terapiye gitmem gerektiğini ve senin de ona

pahalı bir şey. Ama..." Alt dudağım titriyor. "O... iyi görünüyor mu? Tam olarak iyi değil ama kızgın da değil? Leni bir süredir peşimizdeydi."

Bu oldukça kötü bir örtbas çabası ve Bram de aynı fikirde gibi görünüyor çünkü kıkırdıyor ve yatak odasından bana doğru yürürken başını sallıyor. "Bunun bana söylemediğin bir parçası var, değil mi?"

Evet. Milyon yıl geçse de ona söylemeyeceğim önemli bir şey. Kolay kurtulduğumun farkındayım ve Honor benden nefret edebilirdi. "Arkadaş Sophie" ile "babamın kız arkadaşı Sophie "yi ayrı tutma sözünden dönmem mümkün değil.

"Honor'ın en iyi arkadaşı sana kendi işine bakmanı söylüyor." Ona yer açmak için yana kayıyorum. Bram'in uzun bacakları benimkilerin yanında yatağa uzanıyor ve ben hemen onun kollarına atılıyorum, saçlarımı öptüğünde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Bana kızgın değil misin?" diye soruyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Ne hakkında?"

"Honor ve Riley'nin ayrıldığını sana söylemedim. İlişkimizden haberi yokken bu doğru gelmedi."

"Anlıyorum," diye onu temin ediyorum ve bu doğru. "Bu işi yürütebilmemizin tek yolu bu. Ayrı tutarak."

Bir öpücük daha ve Bram'in başparmağı dalgın dalgın kolumu okşuyor. "Haklısın. Yine de açıklığa kavuşturalım-" Serbest eli çenemi yukarı itiyor, böylece onun sıcak, alev alev yanan bakışlarıyla tanışmak zorunda kalıyorum. "Bu işe yarayacak, Sophie."

Muhtemelen hayatım boyunca ilk kez kelimeler kifayetsiz kalıyor. Bu delilik. Bir süredir birbirimize karşı hislerimiz olsa bile, Bram ve ben birlikte iki günden az zaman geçirdik.

Yine de korkmuyorum.

Bir kar fırtınası süresince yepyeni bir insan oldum. Ya da en azından kendimi daha önce göremediğim bir şekilde görüyorum. Bu utancı ne kadar zamandır taşıyorum? Ne kadar zamandır kendimi sevgiye ve arkadaşlığa layık görmüyorum?

Uzun süre konuşmuyoruz, kendi düşüncelerimizin içinde kayboluyoruz. Pencerenin dışında, fırtınanın son birkaç kar tanesi, Bram'ın arka bahçesini kaplayan beyaz halıya katılmak üzere aşağı doğru sürükleniyor. Bugün tatil olduğu için kar küreme aracının yarına kadar gelip yolu temizleyeceğinden şüpheliyim ama bu beni rahatsız etmiyor. Acele etmesinler. İhtiyacım olan her şey burada.

"Ne düşünüyorsun?" diye mırıldanıyor Bram, sesi göğsünde gürleyerek. Dudaklarını kıvrılıyor. "Bizi buradan çıkardıklarında ne olacak?" "Hmm." Parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor, ben de onun parmaklarına bakıyorum.

Daha büyük, biraz daha koyu tenli elim, daha küçük ve yumuşak olan elimle iç içe geçmişti. "Bu çok kolay."

"Oh?"

Bram mırıldanıyor ve nefes alış verişinden tüm evi dekore etmekle geçirdiği gecenin onu yakaladığını anlayabiliyorum. "Birlikte olacağız."

Sessizce gülüyorum, gözlerinin kapandığını doğrulamak için yukarı bakıyorum. "Çok basitmiş gibi gösteriyorsun."

"Bazen en basit çözüm en doğru olanıdır." Bunu o kadar otoriter ve Bramvari bir şekilde söylüyor ki, gereksiz yere karmaşık olduğu için tasarım önerilerini parçaladığı toplantıları hatırlayarak sırtımın zorunda kalıyorum.

Uyuması uzun sürmüyor, yanağım hâlâ omzunda ve ellerimiz karnının üstünde birbirine kenetlenmiş.

En iyisi. Noel. Hiç.

SOPHIE

"I Sadece birkaç şey almam gerekiyor, uzun sürmez."

E&V'nin ön kapısının hafif gümbürtüsü, ürkütücü bir şekilde durgun ve boş olan mağara gibi mekânda yankılanıyor. Daha önce hiç burada bulunmamıştım.

Işıklar kapalı ve tüm pencerelerde biriken karla birlikte olması gerekenden daha da karanlık.

Titriyorum, odaya girerken paltomu daha sıkı sarıyorum ve Bram'in ışıkları yakmak için resepsiyon masasının etrafında dolaşmasını izliyorum. Honor'ın uçağı inmeden önce birlikte sadece birkaç saatimiz var ve arkadaşlığımızın bu yeni -daha karmaşık- evresini onu ayrılık sonrası terk ederek başlatmak istemiyorum.

Bu, o yattıktan sonra Bram'in evine gizlice gitmeme engel olmayacak.

Başımın üzerinde, orijinal pirinç banka avizesi titreyerek canlanıyor ve Bram yeniden ortaya çıkıp deri eldivenlerini çıkararak odayı incelerken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Sana arkamızdaki arsayı satın almaya çalıştığınızı söylemiş miydiniz?" Ofisin arkasındaki çoğunlukla terk edilmiş otoparka doğru başını sallıyor. "Burayı satın aldığımızda çok büyüktü ama şimdi..." Alaycı bir şekilde gülümseyerek sözünü kesiyor.

Gülüyorum. "Şimdi, çok önemli ve başarılısınız ve imparatorluğunuzu genişletmeniz mi gerekiyor?"

Kolu belime dolanıp beni kendine çekerken Bram'in gözlerinin kenarları kırışıyor. "Etkilendin mi?"

Paltosunun fermuarıyla oynarken, derin düşüncelere dalmış gibi yaparak mırıldanıyorum. "Otomattaki çikolatalı kurabiyeleri geri getirdiğinde çok etkileneceğim. Eğer bir günde on altı kurabiye yemek ve işten eve geldiğimde kanepeye uzanıp inlemek istiyorsam, bu benim bileceğim iş."

"Sen bir kafırsın."

"Hoşuna gidiyor."

İtiraz etmiyor, geri çekilip elimi tutarken sırtıyor, ikimiz yan yana mermer merdivenlerden ofisimize doğru yürüyoruz. "İşler yeniden başladığında ne olacak?" Vogel Ekibi'nin alanına girdiğimizde soruyorum. Bram bana sarılmayı bırakıp ışıkları açıyor ve düzinelerce boş çalışma alanını aydınlatıyor. Buraya geri dönmek garip bir his, en son geldiğimde Bram'ın duygularına asla karşılık vermeyeceğine kendimi inandırmıştım. Şimdi, sadece birkaç gün sonra, her şey farklı.

Bram ofis kapısının kilidini açıyor ve kapıyı itiyor. Masasına geçip bilgisayarını açmaya başlamasını izleyerek peşinden gidiyorum. "İnsan Kaynakları ile oturup durumu açıklayacağım," diyor sonunda, sesi yorgun geliyor. "Korkarım mutlu olmayacaklar ama yapabilecekleri pek bir şey yok. Şirketin yüzde ellisi bana ait ve Holden dışında başka hissedar yok."

Alt dudağımı kemiriyorum. "Beni kovabilirler mi?"

Bu soru bana sert ve azarlayıcı bir bakış kazandırdı. "Sebepsiz değil. Yaptığın işte çok iyisin ve sicilin tertemiz Sophie. Eğer bunu denerlerse, onları kovarım."

"Tam açıklama ruhu içinde, hastalık izinlerimden birini kullandım çünkü bir gece önce etiketini okumadan bütün bir tencere brownie yedim ve bir seferde sadece on altıda birini yemeniz gerektiği ortaya çıktı."

Bram homurdanıyor, doğrulurken başını sallıyor ve kapıdan çıkarken beni öpüyor. "Sanırım dersini aldın? Burada bekle, hemen döneceğim. Marty ofisine benim için bazı sözleşmeler bırakmış."

Geldiğimiz yöne doğru gözden kayboluyor ve ben de masasının etrafında dolaşp sırtarak süslü sandalyesine oturuyorum. Bram'ın ilişkimiz konusunda ne kadar ciddi olduğunu kanıtladığı düşünüldüğünde bu tamamen mantıksız ama yine de burada oturarak kuralları çiğniyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Bu düşünce silsilesi beni tam da bu odada geçen diğer kural çiğneme fantezilerime götürüyor. Daha iki saat önce seks yapmıştık ama aklıma tehlikeli bir olasılık gelince kendimi kıvranırken buluyorum. Sonuçta, bu binada bir daha ne zaman tamamen yalnız kalma şansımız olacak? Geç saatlerde bile

geceleeri, neredeyse her zaman bilgisayarının başında Bram veya Holden'ı etkilemeye çalışan aşırı başarılı bir mimar vardır. Şimdi, bina tatil için kapalıyken.

Kendi kendime sırtarak ayağa kalkıyorum, botlarımı tekmeliyorum ve buraya gelirken evimden aldığımız paltomu ve yeni kıyafetlerimi çıkarıyorum. Karmakarışık haldeki tüm eşyaları Bram'in masasının altına itip klavyenin yanına zıplamıştım ki ayak sesleri adamın dönüşünü işaret ediyor.

Bram odaya yeniden girdiğinde kalbim pır pır ediyor, gözleri son derece yasal bir dizi belgeye takılmış, ciddi bir konsantrasyonla kaşlarını çatıyor. "Pekâlâ, artık gidebiliriz, sanırım," diyor bana dalgınca, bir sayfayı çevirirken, masasının üzerindeki çıplak kadından habersiz, bir metre ötede duruyor.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum. "Emin misin?"

Önce yapmak istediğin bir şey yok mu?"

Bir sayfa daha çevirdi ve onaylamayan bir iç çekti. "Marty tatil olduğu için şanslı, yoksa bunu düzeltmesi için onu çağırırdım."

"Belki de işi bırakmalısınız Bay Vogel." Ses tonumdaki bir şey onun tek yönlü zihnini başka yöne çevirmiş olmalı, çünkü Bram başını kaldırıp iki kez baktı. Kontratlar yanına düşerken sırtıyorum. "Kafanızı dağıtmanıza yardımcı olabilir miyim?"

Bram gırtlaktan gelen bir kıkırdamayla kâğıtları masanın köşesine fırlatır, parmakları ceketinin düğmelerine gider. "Bu hiç profesyonelce değil Bayan Nelson."

Dudağımı ısırarak kirpiklerimin altından ona bakıyorum. "Yani... İstemiyor musun?" Sesim utangaç ve çekingen, patronunun ona attığı tüm o bakışların bir anlamı olup olmadığından emin olmayan çok daha genç bir çalışan rolünü oynuyorum. Geçen hafta bu zamanlar tam olarak böyle biri olduğumu düşünürsek, hiç de abartılı değil.

Bram ceketini sandalyenin üzerine atıyor, gözleri vücudumda geziniyor. Tek bir kelime etmeden masanın köşesinden dönüp önümde durdu. Kalçalarım birbirine yapışmış durumda ve Bram uzanıp onları birbirinden ayırdığında hırıltılı bir nefes çekiyorum.

Burası sıcak mı?

"Oh, istiyorum. Siz çok güzel genç bir kadınsınız Bayan Nelson. Ben sadece insanım," diye gürlüyor, ellerini kalçalarımda gezdiriyor ve soğuk ofis havasında gerilen ve çakıllaşan meme uçlarımı okşuyor. "Yine de bu yüzden ikimizin de başı belaya girebilir."

İç çekerek, iç duvarlarım umutsuzca hiçbir şeye tutunmazken, doldurulmak için can atarken dokunuşuna doğru eğildim. "Söylemeyeceğime söz veriyorum Bay Vogel. Lütfen beni becerir misiniz? Buna çok ihtiyacım var."

Bram karanlık bir kahkaha atıyor ve bir kolu belime dolanıyor, başımın arkası masaya çarpmasın diye beni tutuyor. Meme uçlarımdan birini ağzına alıp dişlerinin arasında emiyor. İnlemelerim yüksek ve utanmazca, cam duvarlarda yankılanıyor.

Bram diğer tarafa geçerek, "İşte benim endişelendiğim şey bu, tatlım," diye mırıldandı. "Sessiz olman konusunda sana güvenebileceğimi sanmıyorum. Senin ne kadar azgın bir şey olduğunu kimsenin duymasına izin veremeyiz."

Elim kemerine gidiyor, o parlayan gözlerle beni izlerken kemerini ilmeklerinden kurtarıyorum. "Sessiz olacağım," diye söz veriyorum, şimdi beni becermesine ne kadar çok ihtiyacım olduğu için neredeyse nefes nefese kalıyorum. Bu kısımda rol yapmak yok, numara yapmaya gerek yok. "Lütfen," diye yalvarıyorum, pantolonunun içine uzanıp sert sikinin tabanını kavırıyorum ve onu okşuyorum.

"Siktir," diye tükürüyor, ellerimi iterek boxer'ını indiriyor ve uzun aletinin aramızda havaya kalkmasına izin veriyor. Kalın, genişlemiş kafası şimdiden pre-cum ile parlıyor, bu onun ne kadar etkilendiğinin kanıtı ve masanın kenarına doğru kıpırdandım. Bacaklarımı kalçalarının etrafına sarıyorum, o ucunu yarığımdan geçirirken kendimi açıyorum, ikimiz de zaten nefes nefese kalmışız.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, girişime doğru bastırırken sesim kırılıyor, sadece geri çekiliyor. Son iki günde hayatımın geri kalanında yaptığımdan daha fazla seks yaptık ve bu hala yeterli değil.

Bram öne doğru gevşeyip tek, yavaş ve kontrollü bir hamleyle içime girerken inlemelerimiz birbirine karışıyor. "Tanrım, inanılmazsın," diye homurdanıyor, taşaklarına kadar girdiğinde duraklıyor ve biraz geri çekiliyor, böylece ikimiz de amımın onun tabanına ne kadar sıkı yapıştığını görebiliyoruz. "İsteddiğiniz bu muydu Bayan Nelson? Bu amcığın patronunuzun şişko siki tarafından doldurulmasını mı istiyordunuz?"

Sözleri karnımın derinliklerinde bir şeylerin bükülmesine neden oluyor ve ıslaklık onun uzunluğu boyunca akıyor, içeri ve dışarı sallanırken yolu kolaylaştırıyor ve bu açıda, ucu içimin en derin kısmını dürtüyor.

"Evet," diye inleyerek itiraf ediyorum, Bram beni daha hızlı sikerken, tenimin ıslak tokatları daha da artıyor. "Çok iyi hissettiriyor. Buna çok ihtiyacım vardı."

"Yaptığını biliyorum, tatlım. Kıpırdamadan dur, tamam mı? Seni sertçe kullanmama izin ver." İstedğini yaptığımda sesi gerginleşiyor, kalçaları daha hızlı kırılırken ona yapışıyorum, derin, cezalandırıcı bir tempo belirliyor.

Göbek deliğimin altındaki kaslar gerilirken başım geriye düşüyor, ısı göbeğimden dışarı doğru yayılıyor. Bram'i tanıyorum, benimle işi bitmeye yakın bile değil ama her an boşalabilirim. Sessiz olacağıma dair verdiğim sözü unutarak, Bram'in alçak, erkeksi zevk homurtularıyla noktalanan çığlıklarım daha da yükseliyor.

"Vay, vay, vay. Bu bir sürpriz oldu."

Arkamdan gelen ve kesinlikle bacaklarımın arasındaki adama ait olmayan erkek sesini duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Kasları gergin bir şekilde beni kendine doğru çekerken yüzümü Bram'in boynuna gömerek ciyaklıyorum. "Burada ne halt ediyorsun?"

Omzumun üzerinden şöyle bir bakınca, kapının pervazına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve sırttan tanıdık adamı görünce yüzüm alev alev yanıyor.

"Selam Sophie," diyor Holden, sanki ben çıplak değilmişim ve iş ortağının aleti şu anda içimde değilmiş gibi rahatça. "Noel'in iyi geçti mi?"

İş ortağına hançer gibi bakan Bram'e bakarak sırıyorum. "Siktir git!"

Holden onu görmezden gelir, gözleri eğlenceyle parlamaktadır. "Sadece şaşırdım, Bram! Hiçbir şey olmayacağını sanıyordum."

İkisi arasında bir ileri bir geri bakarken dudaklarımdan histerik bir kıkırdama dökülüyor. Bu kendimi içinde bulduğum en tuhaf, en sürtük durum olabilir ve bundan gurur duyuyorum.

Bram dişlerini gıcırdatıyor, bana olan koruyucu tutumu sıkılaşıyor. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

"Ya da kalabilirim. Bu ilk defa olmaz." Bana spekülatif bir şekilde bakıyor, bu bilginin benim için bir sürpriz olup olmadığını anlamaya çalışıyor. "Eminim Sophie çok eğlenecektir."

Bu fikir bana pek cazip gelmese de, Bram'in farklı düşündüğü açık. Hırlıyor. "Ona elini bile süremezsin."

Tamam, bu hırçın, sahiplenici şey oldukça ateşli. Belli ki amım da aynı fikirde, çünkü taze uyarılma hala içimde derinlere bastırılan aleti sular altında bırakıyor. Bram yer değiştiriyor, tabanındaki tel tel kıllar şişmiş klitorisimi okşuyor ve inlememek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

Holden'ın gözleri açıkta kalan sırtımda, popomda ve Bram'in kalçalarına sarılmış bacaklarımda geziniyor. "Seni hiç bu kadar bölgeci gördüğümü hatırlamıyorum, ortak."

"Çünkü o benim." Öne doğru sallanırken hırıltılı bir nefes alıyorum ve Bram'in eli çenemi kavramak için yukarı kalkıyor, beni şiddetle öpebilmek için başımı çeviriyor. "Gözlerini benden ayırma, tatlım. Bana nasıl hissettirdiğini söyle, utanma."

İçime girip çıkarken, beni becerirken ağzım açık kalıyor. "Bram," diye fısıldıyorum, alnını benimkine yaklaştırıp doğrudan gözlerimin içine bakarken sesim kesiliyor. "Çok iyi hissediyorsun."

Durmayacak. Ben gelmeden, o gelmeden ve Holden kimi istediğimden kesinlikle şüphe duymadan bu iş bitmeyecek.

Bu konuda yardımcı olabilirim.

Uzanıp parmaklarımı saçlarına doluyorum ve beni tekrar, öncekinden daha sert öpmesi için onu aşağı çekiyorum. Bram'in dişleri alt dudağımı sıyrıyor, kalçaları daha hızlı hareket ederken dili kısa süreli acıyı yatıştırmak için dışarı fırlıyor.

"Siktir," diye bağıryorum ayrıldığımızda ve ofisi dolduran özensiz, kaba seslerle ne kadar ıslak olduğumu karıştırmak mümkün değil. "Çok yaklaştım."

"Sikime gel, tatlım," diye homurdanıyor, beni daha sert sikerken dişlerini gösteriyor. "Sıkıca sık beni. Spermimi ne kadar çok istediğini göster bana."

Sanki bedenim kontrolüm dışında. Holden'ın hâlâ odada olup olmaması önemli değil, tek düşünebildiğim Bram'i memnun etmek ve söylediklerini yapmak. Bir elimi aramıza sokarak klitorisimi öfkeyle ovuyorum, parmak uçlarım Bram içime girip çıkarken sikini okşuyor.

Saniyeler sonra boşalıyorum, beni tutan adama karşı kıvranırken zevk çılgınlıklarım dizginlenemiyor. Bram'in övgü dolu sözleri sertti ve tam ona doğru sarkmış, kemiksiz ve orgazmdan sersemlemişken, shaftı içimde seğiriyor ve kendini derinlere sıkıştırıyor.

Beni sımsıkı tutarken nefes nefese omuzlarına yapışıyorum. İç duvarlarımı kaplayan salınımının artık tanıdık gelen hissi neredeyse kendi orgazmım kadar iyi ve çenesini öpüyorum, zevki azalırken ona tapıyorum.

Hâlâ çıplak belimi saran kol sıkılaşıyor ve Bram başını kaldırıp iş ortağına ters ters bakıyor. "Artık gidebilirsin."

EPILOGUE

BRAM

BİR YIL SONRA

"O Kay, gelecek yıl için bazı temel kurallar belirlememiz gerekecek."
Tüm oturma odası yırtık ambalaj kağıtları ve yeni açılmış hediyelerle kaplıydı, bunların çoğu kız arkadaşıma aitti. Yanımızda, bir

On ayak yüksekliğindeki muhteşem Noel ağacı o kadar çok ışık ve süsle bezenmiş ki dalları sarkıyor. Utanç verici derecede korkunç bir zencefilli çörek evi masanın üzerindeki tepsisine yığılmış.

Sophie bacaklarımın arasında oturuyor, uzuvlarımız kırmızı ekoseli pijamalar ve tüylü Noel Baba çoraplarıyla örtülü. Aceleyle bir araya getirilmiş son Noel'imizden çok farklı olarak, bu yılki kutlama Şükran Günü'ne kadar uzandı. Ağaç alışverişinden advent takvimine kadar her şey büyük bir hevesle yapıldı ve Sophie bu sabah aşağı indiğinde kendisini bekleyen bir hediye dağı ile karşılaşınca sadece içini çekti.

"Kulağa sıkıcı geliyor," diye yakınıyorum, yine de çok büyük pijama üstünün açıkta bıraktığı çıplak tenini öpmek için öne doğru eğilirken gülümsüyorum.

Ona aldığım her şey büyük ya da pahalı değildi. Geçen ay Kindle'ında okuyup çok sevdiği kitabın koleksiyonluk ciltli baskısı gibi bazıları küçüktü ama Sophie onlar için daha da heyecanlıydı.

Bu akşam Honor, Leni ve eşleri aile yemeği için gelecekler. Elbette burada olacakları için mutluyum ama bir süreliğine onunla baş başa kalacağım için de minnettarım. Karnım heyecan ve korku karışımıyla çalkalansa bile.

"Sen bana, benim sana aldığımdan çok daha fazla şey aldın!" Sophie dağınık oturma odasını işaret ederek itiraz ediyor.

"Şımartılmayı hak ediyorsun." Omuz silkiyorum, ancak beklediğim an nihayet kendini göstermeye başladığında kalbim biraz daha hızlı atıyor.

Daha önce hiç evlenme teklif etmemiştim.

Doğrusu, kendimi böyle bir konumda bulmayı hiç beklemiyordum. Kızlarımın annesiyle bile evlilik hiç gündeme gelmedi. Gençtik ve -hiçbir zaman yüksek sesle söylenmemiş olsa da- çok uyumlu olmadığımızın farkındaydık. Sonra sekse ve başka pek az şeye dayalı bir dizi kısa süreli ilişki geldi. Kızlarımı tanıştırdığım ya da yatağında birkaç aydan fazla zaman geçiren bir kadın hiç olmadı.

Sophie'ye kadar.

İki yıl önce onu E&V'de ilk gördüğüm günü hatırlıyorum. Artık kızımın birlikte daracak bir dairede yaşayan bir üniversite öğrencisi değildi. O benim iş arkadaşımdı, gözleriyle uyumlu ipeksi yeşil bluzu ve beni terletmek için özel olarak tasarlanmış gibi görünen paçalı pantolonu içinde profesyonelliğin görüntüsüydü.

Ve yaptım.

Ona bir kez baktım, yeni masasının yanında duran İK'dan kadına gülümsedim ve hemen ofisime geri döndüm. Sophie Nelson'ın beni ne kadar derinden etkilediğini ilk kez tattığımda içimdeki tüm rüzgâr kesilmişti. Bunu görmezden gelmeye, yok saymaya ya da mantık yürütmeye çalışsam da kalbimde gerçeği biliyordum; o benim karımdı.

Şimdi, tam üç yüz altmış beş gün onu açıktan sevdikten sonra, onun kocası olmaya çoktan hazırım.

Hazır olmak bunu daha kolay hale getirmiyor.

Evet diyeceğinden emin olsam bile, yine de içimde bir korku var. Ya kendisinden iki kat büyük bir adamla evlenmek istemezse? Ya en iyi arkadaşının üvey annesi olmak istemiyorsa? Ya bunu daha önce yapmamış bir adamla aile kurmayı tercih ederse? Sophie'nin kendini bana bu şekilde bağlamak istememesi için yüzlerce geçerli neden var.

Ama o beni seviyor. Yavru köpek sevgisi, aşk ya da şehvet değil. Bunların hepsini yaşadım ve karşılığını aldım. Bu farklı. Daha farklı. Her şey.

Dudaklarımı şakağına bastırarak, "Sana bir şey daha veremez miyim?" diye soruyorum.

Sophie'nin cevap kahkahası inanılır gibi değil ve omzunun üzerinden bana ters ters bakıyor. "Bram! Dahası da mı var?"

Cebimdeki kutu, bu sabah oraya koyduğumdan çok daha ağır görünüyor. Gülümsüyorum, nabzım o kadar hızlı atıyor ki fark etmemesi bir mucize. "Sadece küçük bir şey daha."

Yüzük onun diğer tüm hediyelerinin toplamından daha pahalıya mal olduğunda buna küçük demek teknik bir ayrıntı gibi görünüyor. Parçayı aylar önce New York'ta tanınmış bir kuyumcuya yaptırdım ve zamanında tamamlanması için fazladan ödeme yaptım çünkü bugün olması gerekiyordu.

Kız arkadaşım inleyerek göğsüme yaslanıyor. "Çok fazlasın. Hayatın boyunca hiç bir şeyi yarım yamalak yaptın mı?"

Cebime uzanırken zorlukla nefes alabiliyorum, parmaklarım küçük kutunun yumuşak kadifesini buluyor ve onu çıkarıyor. "Umarım bu sefer kurtulmama izin verirsin."

Sonra sinirlerime yenik düşüp bu şeyi başka bir gün için fırlatıp atamadan kutuyu onun ellerine tutuşturuyorum.

Sophie hareketsiz, gözlerini dikmiş ona bakıyor. "Bram," diye nefes alıyor, parlayan geniş gözleriyle bana bakıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiriyorum. "Aç şunu."

Tekrar aşağı bakıp kapağı iterek açarken elleri titriyor.

Masmavi satenin içine yerleştirilmiş yüzük bize doğru parıldıyor, çarpıcı ve eşsiz, tıpkı kendisi için tasarlanmış kadın gibi.

Kolyeyi çıkarıp Sophie'nin elini elime alarak sol yüzük parmağındaki yerine yerleştirirken ikimiz de konuşmuyoruz. Parmağıma taktığım anda, içimi saran endişenin bir kısmı azalıyor.

Doğru görünüyor.

"Seni çok seviyorum, Sophie Nelson. Benimle evlenir misin?" Sesim kısık ve boğuk, kelimeler bir sorudan ziyade yalvarış gibi. Söylemek istediğim başka şeyler, vermek istediğim sözler vardı ama hiçbirini hatırlayamıyorum.

Yine de beni bekletmiyor ve "Elbette bekleyeceğim" derken sesi titriyor.

İçimde coşkulu bir rahatlama ve sevinç patlıyor ve Sophie önümde dizlerinin üzerine çöküp dudaklarıma yumulmadan önce evet dediği gerçeğini ancak idrak edebiliyorum. Beni öptüğünde gülümsediğini hissedebiliyorum.

"Aman Tanrım, bunun olduğuna inanamıyorum. Seni çok seviyorum." Ayrıldığımızda gülüyor ve yüzüğe hayranlıkla bakmak için elini kaldırıyor. "Tanrım, Bram." Sesi titriyor. "Bu çok güzel. Hiç böyle bir şey görmemiştim."

Çünkü daha önce böyle bir şey olmamıştı. "Ben tasarladım," diye kısık bir sesle itiraf ediyorum, onun güzel, ıslıl ıslıl yüzüne bakıyorum, o kadar sevinç dolu ki bunu beklediğinden hiç şüphem yok. "Yandan bak."

Dediğimi yapıyor, elini doğru açığa getiriyor ve gördüğünde nefesinin kesildiğini duyuyorum; yüzüğün üç ana taşının her birini kucaklayan narin, platin kar taneleri.

Sophie elinin omzuma düşmesine izin veriyor ve beni tekrar öpmek için öne atılıyor. Haftalardır taşıdığım tüm endişe ve gerginlik kayboluyor, yepyeni, coşkulu gerçekliğin önüne geçiyor.

Evet dedi.

Evleniyoruz.

Nefes nefese ayrıldık ve Sophie'nin yüzünde, bunu nasıl kutlayacağımızı anlatan bir kızarıklık belirdi. Belki de onu Noel ağacının altında becermek yıllık bir gelenek haline gelmek zorunda kalacak.

"Damatzilla mı olacaksın? Mezeler ve sağdıçların smokinleri konusunda gerginleşecek misin?" Kıkırdıyor, gözleri yine yüzüğünde.

"Düğün fotoğraflarında mikrodalgada pişirilmiş minyatür pizzalar olmadığında bana teşekkür edeceksin."

"Hey şimdi, bunlar inanılmaz."

Ona şaplak atıyorum, bir fark yaratacağından değil. Bu tartışmayı ilk kez yapmıyoruz. "İyi ki seninle meze zevkin için evlenmiyorum."

Elim tekrar kışına indiğinde Sophie ciyaklıyor ve şu anda aramızdaki birkaç santimi bile hazmedemediğim için onu yakınımaya sürüklüyorum. "Çok iyi bir şey. Korkunç bir hayal kırıklığına uğrardın," diye dalga geçerek saçlarımın uçlarıyla oynuyor. "Düğün detayları cidden umurumda değil, Bram. Açıkçası ailem orada olmayacak, bu yüzden uzun bir davetli listem olmayacak. Küçük bir şey yapabiliriz."

"Düğün için fazla düşünmedim," diye itiraf ediyorum. "Sadece senin kocan olmak istiyorum."

Yepyeni nişanlım eriyor, beni öyle tatlı öpüyor ki neredeyse bir sonraki planlarımı unutturuyor.

Sophie'nin elleri pijama üstümün düğmelerine giderken, onu peluş halının üzerine geri götürüyorum, dudaklarımı boynunda ve köprücük kemiğinde gezdiriyorum. "Seni seviyorum," diye tekrar fısıldıyor, parmakları saçlarımın arasından geçiyor. "Çok mutluyum."

Bu kadın.

Ham, korunmasız bağılık başımı kaldırıp onun parlayan gözleriyle buluşmamı sağladı. "Belediye binasına gidelim. Yarın. Ya da tatilden sonra ne zaman açılırlarsa. Beklemek istemiyorum."

Yüzünde nefesimi kesen bir gülümseme beliriyor. "Ben de beklemek istemiyorum."

Öne doğru kayıyorum, vücudunu kendi vücudumla örtüyorum. Bunu yaparken, birlikte geçirdiğimiz ilk gecede yaşadığım aynı derin kesinlik duygusuyla doluyorum. Onunla evleneceğimi hiç şüphe duymadan anladığım gece.

*Chilled and Thrilled'i okuduğunuz için çok
teşekkür ederim! Bir dakikanız varsa, lütfen kitaba
bir puan veya yorum bırakmayı düşünün.
/Fikirlerimiz benim için önemli ve bağımsız
yazarların başarısı için eleştiriler hayati önem
taşıyor.*

*xo,
Cleo*

ALSO BY CLEO WHITE

Daha fazla yasak, yaş farkı, baharatlı iyilik havasında mısınız? Cleo'nun diğerk kitaplarına göz atın!

[Parçalar](#)

[Halinde](#)

[Gözden Uzak](#)

[Gölge Çağı](#)

[You're It İkinci](#)

[Baskı](#)

Baba Sorunları Serisi

Üşüdüm [ve](#)

[Heyecanlandım Öptüm ve](#)

[Özledim Büyülendim ve](#)

[Endişelendim](#)

ABOUT THE AUTHOR

Cleo White'ın dramatik ve umutsuzca romantik olan her şeye olan ilgisi, Sevgililer Günü'nde rekor kıran bir kar fırtınasının ortasına denk gelen doğduğu gün başladı. Edebiyat sevgisi kısa süre sonra ortaya çıktı ve çocukluğunun büyük bir bölümünü elinde bitmemiş öykülerle dolu bir defter ve bir kitapla geçirdi. Hayatının ilerleyen dönemlerinde, karmaşık karakterler ve işlevsiz aile dramları içeren baharatlı kitaplar yazmayı sevdi. Cleo şu anda Vermont'ta kocası ve iki kızıyla birlikte yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda yürüyüş yaparken, bahçeyle uğraşırken, resim yaparken ve aşırı miktarda kafein tüketirken bulunabilir.

Gelecek bültenlerden haberdar olmak ve özel bonus içerikler almak için www.authorcleowhite.com adresinden bültenime abone olun.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.